– KRIMINALINIS ROMANAS –

DOMINIQUE SYLVAIN

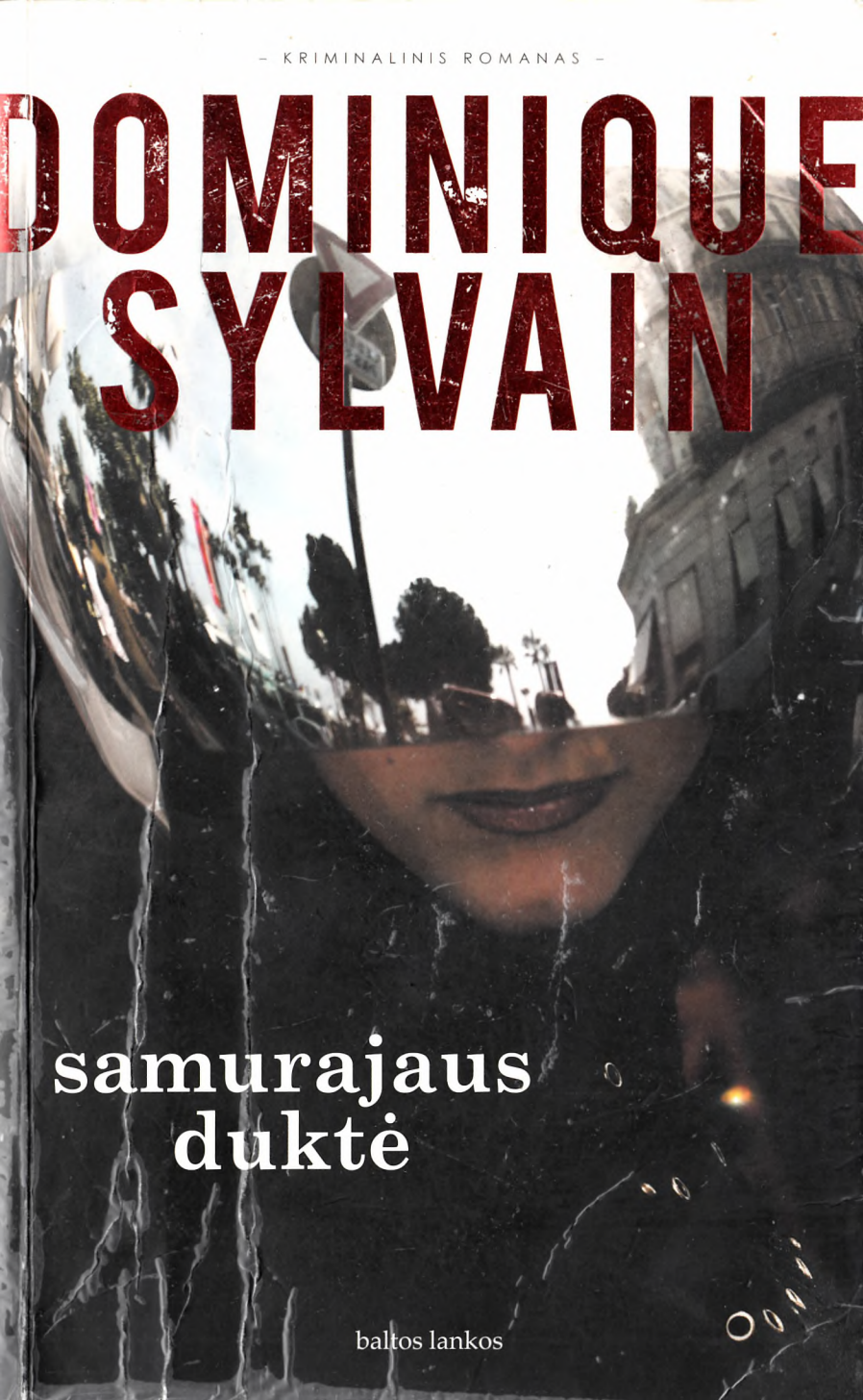

samurajaus duktė

baltos lankos

DOMINIQUE SYLVAIN

Samurajaus duktė

Iš prancūzų kalbos vertė
Jonė Ramunytė

– KRIMINALINIS ROMANAS –

baltos lankos

UDK 821.133.1-31
Si64

Versta iš: Dominique Sylvain,
La Fille du Samouraï,
Éditions Viviane Hamy, 2005

Dailininkas
Zigmantas Butautis

Redaktorė
Diana Bučiūtė

Korektorė
Ginta Valančauskienė

Maketuotoja
Sigrida Juozapaitytė

ISSN 2029-2597
ISBN 978-9955-23-451-7

© Éditions Viviane Hamy, 2005
© Jonė Ramunytė, vertimas
į lietuvių kalbą, 2011
© Baltų lankų leidyba, 2011

Apie televiziją galima kalbėti įvairiai. Tačiau „verslo“ požiūriu būkime realistai: iš esmės „Télé-france 1“ darbas – padėti, pavyzdžiui, „Coca-Colai“ pardavinėti savo produkciją. Bet kad suvoktum reklaminį pranešimą, televizijos žiūrovo smegenys turi būti neužimtos.
Mūsų laidų pašaukimas – jas atlaisvinti: t. y. išblaškyti, atpalaiduoti, paruošti jas tarp dviejų pranešimų. Mes pardavinėjame „Coca-Colai“ neužimtą žmonių smegenų laiką.

Patrick Le Lay

Proto akys tampa skvarbesnės tik tada, kai kūno akių aiškumas ima silpnėti.

Platonas*

* *Puota*. Vertė M. Račkauskas. (Čia ir toliau – vert. past.)

Taim san i go daun i gat bikpela singsing. Štai kaip papuasas kviečia tave pasilinksminti saulei leidžiantis. Jo kalba dainuoja, jo kalba šoka, skaniai kvepia rojaus paukščiu, mangrovėmis, žuvimi klounu, kanoja. Nuo tada, kai Alisė geltonoje savo namo šiukšliadėžėje aptiko prancūzų–pidžino žodyną, ji įsivaizdavo besileidžianti į kelią. Svajose regėjo save betonuotoje aikštelėje, pasirengusią išplaukti į Naująją Gvinėją, pasirengusią išvykti, kad užsimirštų spalvingame nepažįstamame „kitur".

Visa tai tikrai gražu, tačiau metas judintis – Majo vartų rajone jos laukia klientas. Alisė nenorom užvertė žodyną. Pirmiausia vaistų spintelė, pagalvojo. Rado ten tabletę nuo migrenos, veltui ieškojo vaistų nuo skrandžio skausmo, nusklendė į dušą. Trynėsi iš peties, niūniuodama savos kūrybos motyvą: *Saulei nusileidus šoksime laimingi!*

Savo akių mėlį paslėpė po rudais kontaktiniais lešiais, kruopščiai pasidažė. Tada ją apniko niaurios mintys. Niekur tu neišvyksi, pareiškė Alisei jos atspindys, žvarbsi čia, Paryžiuje, nes tai Diego, Diego Karlio, vyro švelnia oda ir narčia širdimi, miestas. Esi didelė metro šešiasdešimt aštuonių

bailė, tavo metai vieni po kitų lydosi Didžiajame Atliekų Žaizdre. Na štai – taip yra, ir tiek. O gal ir ne. Kartais pakanka kruopelytės valios mechanizmui sustabdyti, argi ne, mieloji Alise? Pagerbdama svajas apie pabėgimą, ji įsigrūdo žodynėlį į rankinę.

Užsuko į vaistinę Valmi krantinėje. Vaistininkas buvo nematytas, jaunesnis negu kiti; Alisė nusprendė jį paerzinti.

– Ar turėtumėt pleistro nuo nelaimingos meilės?

– Ėė, ne... bet...

– Ne bėda, prašom duoti vietoj jo skrandžio gelio.

Vaikinas pasirausė viename tų ilgų žemų stalčių, kurių paslaptį žino tik vaistinės, padėjo vaistą ant prekystalio ir nebežinojo, ką pasakyti.

– Kiek aš skolinga?

– Penkis eurus šešiasdešimt tris, bet...

– Klausau.

– Atleiskite už smalsumą, panele, jūs siaubingai panaši į... žodžiu, aš, taip sakant, akimirką palaikiau jus Bri...

– Brižita Bardo! Bravo, kaip pirštu į akį! Jūs išmanote tiek farmakologiją, tiek fizionomiką.

Alisė susirinko grąžą, papureno plaukus it nepamirštamoji „Ir Dievas sukūrė moterį" žvaigždė, paskui paliko vaistininką ir jo vaistinę, kraipydama klubus ir kratydama į savo dainos taktą neregimus marakus. *Saulei nusileidus šoksime laimingi! / Nė už ką pasauly nepraleisk singsingo!*

– Bardo! To betrūko! Na ir akiplėša! – pasipiktinusi pareiškė senyva dama.

– Tiesą sakant, aš pamaniau, kad tai Britnė Spirs, – truputį išmuštas iš vėžių prisipažino jaunasis vaistininkas.

– Britnė Supir*?

– Amerikiečių dainininkė.

– Nežinau jokios Britnės Supir, bet ši daili blondinukė šneka kaip tikra paryžietė, – įsiterpė damos vyras.

– Net pamaniau, kažkas filmuoja slapta kamera, – toliau dėstė vaistininkas.

– Jūsų tiesa! Viskas per tą televiziją, – pritarė dama. – Jaunimui atrodo, kad juos nuolatos filmuoja. Be to, pastebėjote, kaip šneka laidų vedėjai? O ką jau kalbėti apie įvairių intymybių prieš visus demonstravimą. Ir aš sakau – visa tai blogai baigsis. Ilgainiui.

– Tai pakirs mūsų globalinį mentalitetą, – pritarė vaistininkas, vis dar sujaudintas susitikimo.

– Jūs kalbate kaip per televiziją, – pasakė damos vyras.

Sugrįžusi į Valmi krantinę, Alisė nekantriai atidarė dėželę ir prarijo rausvą gelį. Reikia pripažinti, vakar ji gerokai padaugino. Šeimyninių švenčių šurmulys turėjo ir gerąją, ir blogąją pusę: klientai visad siūlydavo išgerti. Tik taip galėjai ištverti jų atžalas. Vakarėlio įkarštyje tie išpaikinti, netikę

* *Soupir* (pranc., tariama *supir*) – atodūsis.

vaikiščiai nutempė ją nuo pakylos, kad surengtų savo karaokę. Kas čia įdomaus su fonograma vaidinti Britnės antrininkę, kai visi kelia triukšmą, visa gerkle plėšdami Žano Žako Goldmano dainas ir dar bjauriausiai nusidainuodami?

Ji sėdo į metro Rytų stotyje, išlipo Port Majo, perėjo Guvjono-Sen Siro bulvarą.

„Astor Majo" bokštas augo sulig kiekvienu žingsniu. Vienas iš retų Paryžiaus dangoraižių, vertų šio vardo: kartkartėm Alisei atrodydavo, kad ji gyvena muziejuje. Rastas žodynas iš tiesų įžiebė mintį išvažiuoti į virpulingesnį „kitur". Ir kaip galima toliau nuo Diego.

Ji įžengė į „Astor Majo" viešbutį, palydėta vertinamo durininko žvilgsnio, ir sėdo į liftą su kažkokiais amerikiečiais. Jie užkalbino ją, pasidomėjo, ar ji iš tiesų jų dainininkė, bet klaidingą įsitikinimą išsklaidė jos akcentas. Ji prisistatė kaip prancūziškojo Britnės Spirs aistruolių klubo pirmininkė: klubo nariai – aštuoni tūkstančiai penki šimtai keturiolika blondinių, tarp jų nemažai transvestitų – turistai pasigardžiuodami nurijo tą pasakojimą. Drauge su kažkokiu paaugliu, išsiruošusiu į baseiną, ji paliko juos trisdešimt ketvirtame aukšte – paauglys pasiūlė jai išlenkti taurelę keturiasdešimt šeštojo aukšto bare. Ji atsakė: su malonumu, kai tik jis sulauks pilnametystės.

Pirmą kartą klientas vietoj persirengimo kambarėlio išnuomojo jai numerį. Ji įtarė kažkokią

įtartiną užmačią, iškrypėlį, užsigeidusį patyliukais išbarškinti Britnę Spirs. O paskui atmintyje išplaukė Pjero Marešalio vardas. Finansinės bendrovės šulas. Kartą ji jau dalyvavo jo sūnaus Žildo gimtadienio šventėje Neji. Šiandien berniūkštis šventė dvyliktą savo gimtadienį ir vis dar dievino Britnę.

Kaip paprastai, ji pasiūlė įrašyti tą įvykį į DVD diską, ir Marešalis nesiderėdamas sutiko. Alisė pagalvojo apie pusbrolį Žiulį. Kad tik tas prisistatytų laiku ir atliktų darbą kaip dera. Jam galvoje tik žurnalistika, sunku jį įtikinti, kad šeimai įamžinti reikia ne mažiau kruopštumo nei televizijos reportažui.

Pro stiklines sporto klubo duris buvo matyti, kaip žmonės kilnoja skersinį, pliuškenasi baseine. Paauglys apsimetė skaitąs programėlę, bet slapčiomis dėbčiojo į ją. Alisė pamojo jam atsisveikindama. Įspraudė magnetinę kortelę į durų užraktą ir įžengė į 3406 numerį.

Duris paliko praviras – greitas galimo išsigelbėjimo kelias; apžiūrėjo numerį, tikrindama, ar spintoje nesislepia joks maniakas. Puiku, nieko nėra. Tik elegantiškas kambarys ir švelnus dėmesingumas. Vonia, sklidina kvapaus vandens, „Kristal de Rederė“ šampano butelis, rausvu cukrumi apibarstytų sausainukų lėkštė. Ir kruopščiai sudaryta puokštė. Nuostabi, bet truputį keista. Laukų gėlės pramaišiui su lelijomis.

Ji užsklendė duris, užkabino grandinėlę, nusprendė, kad pagirias reikia gydyti rimtomis priemonėmis, ir įsipylė taurę šampano. Su buteliu

vienoje, su taure kitoje rankoje įėjo į vonios kambarį. Putų aromatas nenusileido gėlių kvapui. Maloniai dvelkė tolima sala, iki baltumo įkaitusiu smėliu, pidžinu visiems. Kojos pirštu ji pabandė vandenį. Putos buvo tirštos kaip tuzinas gerai išplaktų stručio kiaušinių, bet vanduo pernelyg pradrungęs. Ei, Marešali, įsivaizdavai, kad tavo vonia kantriai lauks manęs nevėsdama? Ji vėl prisipylė taurę – šampanas buvo nuostabus.

Grįžo į kambarį pasigėrėti panorama. Paryžius iš čia atrodė kur kas įspūdingesnis. Triumfo arka – baltut baltutėlė tviskančioje saulėje, Perero bulvaro juosta ryškėja kaip milžiniškas švytintis vikšras. Siūruoja cukrinis Švč. Jėzaus Širdies bažnyčios tortas. Alisė įsivaizdavo didžiulę krauju plūstančią širdį, tuksinčią toje bažnyčioje, kad net sienos dreba.

Žiediniame aplinkkelyje automobiliai – žvilgantys skarabėjai. Vora amfetaminų pripampusių vabzdžių, be perstojo sukančių ratu aplink Paryžių, ir dar dviem kryptim. Ir skruzdės – praeiviai. Kur tame skruzdyne Žiulis? Alisė pavaišintų jį taure prieš renginį. Tačiau tos ramybės akimirkos pernelyg brangios. Be to, pusbrolis niekad nebuvo linksmų plaučių. Filmavo realybę, neturėdamas ko pasiūlyti vietoj jos.

Ji pakėlė taurę už pusbrolį Žiulį ir visas skruzdes, knibždančias trisdešimt keturiais aukštais žemiau. Alkoholis kurstė vaizduotę; ji įsivaizdavo Paryžių, apgyvendintą diegų. Dievas jį klonavo, ir

jis gyveno visur, dirbo visose ligoninėse, visose kontorose, sėdo į metro visose stotyse vienu sykiu, keturiasdešimt penkis tūkstančius kartų per dieną, jį matei ant gatvės suolų, už kavinių langų, už afišų stulpų. Net senikės su šuneliais buvo diegai. Autobusų vairuotojai, viešbučių durininkai – patys tikriausi diegai. Ir visi turistai, visi pusbroliai žiuliai. Diegų buvo tiek, kad galop galėjai tikėtis perdozavimo, suteiksiančio jėgų pasiekti Pietų žemes ir jūras, užuot virkavus dėl vaikino, kuris tau gerokai per daug reiškia.

O kol kas reikia rūpintis renginiu. Vaidinti Britnę mažajam Žildui. Kiek jam sukako? O valandų – kiek jau sukako valandų? Alisė žvilgtelėjo į savo laikrodį. Laikrodis buvo keistas. Perlamutrinis, išraižytas tolimos salos kriauklėje.

Ji pasitraukė nuo lango, nuo tų skarabėjų, išrėpliojusių tiesiai iš plėšikų išgrobstytų egiptietiškų kapų ir be gyventojų žinios juosiančių miestą tuo plutoniu užnuodytu vikšru. Vėluoti nevalia. Jos laukia Marešalis – *Fric City** maršalas.

Drabužiai nusklendė ant kilimo, tyliai šnarėdami juodo drugio sparnais. Ji užsitempė blizgučiais nusagstytą suknią, apsiavė sidabriniais bateliais. Ir tada ją užkalbino Britnė Spirs.

– Sveika, Alise! Kaip miela, kad atėjai.

– Nieko ypatingo, toks mano darbas, Britne.

– Tu graži.

* Pinigų miestas. (Angl.)

– Ne, ne tokia, kaip tu.

– Taip, taip, juk mes visai vienodos.

Alisė norėjo atsakyti, kad ne, jos nėra visai vienodos. Britnė daug daug daug turtingesnė. Tačiau būtų nemandagu taip kalbėti su Britne Spirs. O svarbiausia, svarbiausia, kad... kad Britnė ką tik čia prisistatė. Na taip, asmeniškai. Tiesiog įskrido pro angą, ėė... ne, pro langą, bet kas čia nuostabaus? Alisė niekada neabejojo, kad Britnė Spirs – fėja.

Pasisūpavusi Paryžiaus danguje, ji vikriai įsmuko į vidų – vėjas kedeno auksinius jos plaukus, dantys bolavo kaip perlamutro laikrodis, Alisei prieš akis net šmėstelėjo nėriniuotos jos kelnaitės.

Britnė nusklendė už Alisės, tad Alisė atsisuko. Kambario viduryje stovėjo šlapias vyras. O Britnė dingo.

Vyras pridėjo ranką Alisei prie skruosto. Ranka buvo šlapia. Alisei toptelėjo: tas vyriškis gali būti tik Diegas. Diegas iš diegų miesto. Jis priėjo prie lango ir parodė į dangų. Britnė Spirs grįžo į tą blyškų dangų, pleveno ar šoko jame. Ką gali žinoti. Šiaip ar taip, ji šypsojosi. Bet ne Alisei, šypsena buvo šiaip sau, niekam neskirta. Alisė pajuto, kaip tvilkinantis nerimas smelkia kūną. Kraujas virto liepsnojančiu skysčiu... Tuoj bus karšta. Didžiojo Žaizdro langas atvertas. Diego klonas nori, kad ji žengtų pro jį. Beje, jis taip jai ir sako:

– Eikš, Alise, eikš – metas tavo numeriui.

Britnė, vėjavaikė mergiūkštė, pleveno emalio danguje ir šoko, kaip dar niekad nebuvo šokusi, ir dainavo kaip dausų sirena.

Ir Alisė niekaip nebeįstengė atsispirti to Diego balsui.

Kamera nufilmavo, kaip ji krito iki pat automobilio stogo.

– Siaubas! – klyktelėjo viena moteris.

– Mamyte! Tai Britnė Spirs! – pasakė maža mergaičiukė ir apsipylė ašaromis.

– Ne, ne, Klotilda. Tai kažkas kitas.

– Reikia iškviesti policiją, – pasakė senyvas vyriškis.

Kamera nukrypo į žmones, paskui į kūną.

– Ar galvoj negerai? Gal nesveikas, kad filmuojate tą vargšę merginą?

Vyriškis puolė jį kumščiais. Pasipylė smūgiai.

– Tuojau pat liaukis! O TAI SUDAUŽYSIU TAVO PRAKEIKTĄ KAMERĄ, NIEKŠELI!

Tekinom atskubėjo durininkas. Paskui jį uniformuoti „Astor Majo" tarnautojai. Vienas žmogus skambino policijai.

Mergaičiukė, kuri tarėsi pažinusi savo mylimą dainininkę, nužvelgė operatorių. Barzdylą, apsirengusį kaip reperis. Jis buvo išblyškęs, bet rankos nevirpėjo. Prieš nueidamas jaunuolis, spausdamas prie krūtinės kamerą, nusisuko į Ternų prospektą. Jis nutolo, nė negrįžtelėjęs į negyvėlę, kaip lašas į lašą panašią į Britnę Spirs.

2

Tatuiruotė ant nugaros, gaubianti kairįjį sėdmenį, yra didelis pranašumas: ji leidžia nesijausti per daug nuogai, kai nukrenta paskutinis drabužėlis. Bent taip atrodo Ingridai Dizel, kai ji kraipo klubus „Kalipso“ scenoje. Siaurikės čiuožteli šlaunimis kaip švelnus, tik vos vos prijaukintas žvėriūkštis, ir ji atsuka publikai nugarą.

Muzika neįstengė užgožti nuolatinių lankytojų sužavėto švilpimo ir pritariamų šūksnių, kai jie pagaliau vėl išvydo ant baltos šilkinės nugaros geišą, vilkdalgiais apaugusį tvenkinį ir žaismingų, net šelmiškų karpių guotą. Naujokai kuriam laikui neteko žado, paskui jų riksmai sumišo su koridos aistruolių šūksniais.

Ir iš tiesų, šiąnakt Ingridą buvo pagavusi ispaniška nuotaika. Ji – toreadoras. Bet ir pikadoras, ir gūnia apdengtas jo arklys, rusvas arenos smėlis ir, žinoma, bulius, smaugiamas kraugeriško noro paleisti žarnas kiekvienam, kas pasipainios jam po kojomis.

Ji buvo ištobulinusi nepriekaištingą techniką pagal Striptizo aktorių studijos metodiką. Prieš išeinant į sceną įsijausti į vaidmenį. Pasirodymas rengiamas pagal istoriją, kurią tam tikru metu reikės suvaidinti. Galimybės čia neribotos. Ingridai jau buvo tekę nusirenginėti, įkūnijant visą regbio

komandą drauge su ovaliu kamuoliu ir mėlynai žalia veja. Buvo ir futbolo komanda. Arba *Tour de France* lenktynių lyderis ant spindinčio dviračio su lyderių grupele, minančia jam ant kulnų. Įsivaizdavo save alpinistu, išdidžiai vedančiu bendražygius grėsmingų viršukalnių link. Vaidino visus alpinistus urmu, nepamiršdama nė granito sienų, baltų smailių, dangaus, plieninio erelių žvilgsnio, vąšų, virvių ir išganingosios palapinės.

Scenoje vieniša striptizo šokėja neapsieis be paramos. Sėkmė priklauso nuo draugų, kuriuos susikvieti į savo solinį pasirodymą. Apskritai, kai nuo minios lūkesčio tave skiria tik švelnus plonas epidermio sluoksnis, tavo vidus turi būti sklidinas.

Atsisveikinta su toreadoro kostiumu, banderilėmis: Ingridos žinioje – tik rausvai rudas perukas ir organinio stiklo basutės. Toreadoras arenoje nuogas, bet jam liko raudona skraistė, kuria jis ketina švytruoti po prožektorių saule. Ji padaro kelis ratlankius. Švilpimas stiprėja, kol ji vėl nusileidžia ant kojų scenos viduryje, iš aukšto žvelgdama į publiką – išdidžiai andalūziškai sustingusi.

Dabar ji virto buliumi. Liko tik pulsuojantys ugningi raumenys – toreadoro žūties įrankis. Pamėtėti jį ant ragų, raičioti po smėlį, trypti ochra aplipusį jo kūną. Buvo kraujo, ašarų. Ingrida numerį baigė, priklaupdama ant vieno kelio. Iškeltos rankos purto neregimas kastanjetes, krūtys išrasojusios prakaito lašeliais, žvilgsnyje – liūdesio apniaukta ramybė to, kuris nugalėjo, kad nežūtų.

Naujasis šokio numeris – taip Ingrida vadino savo striptizo pasirodymus – sulaukė tikros sėkmės: ūmai pratrūkę valiavimai, kvietimas į sceną, švilpimas iki užkimimo, bet Ingrida, kaip paprastai, nebeišėjo. Gabrielos Taiger, pramintos Liepsningąja, pasirodymas – svarbiausias „Kalipso" numeris. Negali būti nė kalbos, kad pasotintum klientą – šis turi likti „truputį alkanas". Direkcijos nurodymas. Tai yra Timočio. Ingrida jam pritarė.

Beje, ji apskritai pritarė Timočio Harleno požiūriui. Jos šefui ir tėvynainiui rūpėjo tik verslas, jis nepakentė perdėto familiarumo. Su merginomis elgėsi pagarbiai ir, labai padoriai mokėdamas, žiūrėjo, kad jų nesuviliotų papildomas uždarbis iš klientų. Tvirtas ir nuoseklus iš prigimties, bematant atleisdavo tas, kurios tą taisyklę pažeisdavo. Australei Mandi, užkluptai su klientu, teko brangiai už tai užmokėti. Kad ir kiek ji raudojo Timočiui į atlapą, šis liko švelnus, bet nepalenkiamas. Perpratęs prancūzų kalbos subtilumus ne prasčiau nei galimybes sutarti su Kovos su narkotikais ir sąvadavimu skyriaus policininkais, jis paaiškino Mandi atleidžiąs ją todėl, kad „Kalipso" – įstaiga „žinoma, vulgari, bet privalanti bet kokia kaina išlaikyti klasę".

Ingrida susirinko savo siaurą raudoną tiesaus kirpimo suknelę, kojines, baltinius, rausvai violetinį boa ir dingo užkulisiuose; čia apsisiautė chalatą su puslankiu auksinėmis raidėmis atspaustu užrašu „Kalipso". Virdžinija, jos amato sesė iš

Kalifornijos, pasveikino ją, iškeldama pergalės ženklą. Koridoriuje, vedančiame į persirengimo kambarį, Ingrida prasilenkė su Mandi pakeitusia Karlota iš Jamaikos, baikštuole, bet puikia, akimirksniu sugebėjusia pelnyti publikos palankumą.

Ingrida nemaloniai nustebo, aptikusi į jos kambario duris atsišliejusį Enrikę. Vienintelis iš apsaugos komandos, kurio ji negalėjo virškinti. Buko snukio ir buko proto vaikinas. Jautrus it nedegamoji spinta, šnekėsena kaip paskutinio stuobrio. Prancūzakalbės merginos praminė jį Enrike – *la trique**, kitos – *Enric' the prick***.

– Kam turiu būt dėkinga už suteiktą garbę? – perdėtai saldžiai pasiteiravo ji.

– Tavo kambaryje gėlės.

Jis patylėjo; ta proga susikimšo į burną vieną savo amžinųjų braškių ir bananų skonio kramtomųjų gumų ir nutaisė neperprantamą miną.

– Prie gėlių raštelis. „Atleisk", pasirašė Benas. Tavo labui tikiuosi, kad tas tipas – ne klientas.

– Ne veltui tikiesi.

– Timotis nenori istorijų su klientais. Tu tai žinai.

– Na, o aš nenoriu istorijų su Timočiu. Taigi viskas sutampa. Benas – mano buvęs vaikinas, ir tiek.

Vis dar prilipęs prie durų, Enrikė linktelėjo galvą, paskui sutelkė dėmesį į gesintuvą, lyg vildamasis įžvelgti jame gyvenimo prasmę. Ingrida

* Vėzdas, kuoka. (Pranc.)

** Vyro lytinis organas. (Angl., vulg.)

pasistengė būti kantri. Enrikė buvo Timočio žmonos pusbrolis, o ši – vienintelė Timočio silpnybė; bet svarbiausia – Enrikė piktnaudžiavo B serijos filmais. Kilstelėjęs įsivaizduojamą revolverį, jis nusitaikė jai į širdį ir nuspaudė gaiduką, mėgdžiodamas šūvio garsą. *Stupid motherfucker*, pagalvojo ji, kai jis galiausiai išsinėšino iš kur atėjęs. Tvirčiau susiveržusi chalatą įžengė į savo kambarį.

Ant tualetinio stalelio laukė milžiniška raudonų rožių puokštė; laiškelis tikrai buvo nuo Beno. Ji nusiėmė peruką. Vėl tapusi šviesiaplauke Ingrida Dizel, akimirką sustingo prieš savo atspindį, o pyktis blėso, užleisdamas vietą liūdesiui. Visos pasaulio gėlės čia nieko nepakeis: ji paliko Benžameną Noblė ir savo sprendimo keisti neketino. Jis padarė nepataisomą klaidą, pasišaudamas ją šnipinėti ir atskleisti antrąjį jos gyvenimą. Išdrįso pasekti ją, įsimaišęs į „Kalipso" minią. O juk, išskyrus Lolą Žost ir Maksimą Diušaną, niekas neturėjo teisės žinoti, kad Gabriela Taiger, Devintosios apygardos striptizo šokėja, ir Ingrida Dizel, masažistė Dešimtojoje, – ta pati moteris.

Ji nusivalė grimą, persirengė kasdieniais drabužiais ir padovanojo svaiginamai raudonas rožes Karlotai.

3

Kitą rytą masažo kabinete Ingrida vilkėjo savo magiškąją berankovę palaidinukę *„I'm an angel, what about you?"*, bet raminamo jos poveikio nejautė. Kad palengvintų melancholijos naštą, pabandė ištirpdyti ją abstrakčiose mintyse. Mūsų bėdas prilygino laivams, kurie, jei jau nėra Bermudų trikampio, išmetami į ne mažiau pragaištingą archipelagą – neramių gūbriuotų raumenų trapeciją, jungiančią mentes su stuburu. Dabar čia, išsitiesęs ant kilpinio rankšluosčio ir liūliuojamas Balio muzikos, nebyliai dejavo Morisas Bonenas ir rūpesčių sklidina jo trapecija.

Po kelių minučių, lydimų Indonezijos varpelių ritmo, senis sudrumstė tylą.

– Ak... jei turėčiau daugiau laiko, masažuotum mane kasdien, Ingrida...

– Teisybė, šiandien tu įsitempęs labiau negu paprastai, Morisai. Nusiplūki su būsimaisiais aktoriais?

– Graužiuosi dėl dukters. Ji pametė galvą dėl hidalgo.

– *Hidalgo?*

– Ispanų gundytojo, va kaip. Tikro, juodom kaip anglis akimis, burkuojančia tartimi ir taip toliau.

* Aš – angelas, o kaip tu? (Angl.)

– Buvai jį susitikęs?

– Gerokai per dažnai – bet tik dukters pasakojimuose. Ji tvirtina, „kad tas vaikinas – labai *cool,* toks šilko ir betono mišinys“. Na, ir šitam labai *cool* tipui jos nebereikia. Dėl to Alisė ėmė piktnaudžiauti alkoholiu ir ekscesais. Ir šiąnakt nenakvojo namuose. Žinau, nes mes gyvename viename name. Tikiuosi, neraudojo pernakt to pliuškio laiptų aikštelėje.

– Ir jau seniai taip?

– Jau ne vienas mėnuo.

– *Fuck!*

– Tavo tiesa. Alisė įsikalė, kad jai pavyks jį atsikovoti. Pabandžiau atvesti ją į protą. Bergždžios pastangos. Laimei, ji kabinasi savo amato. Dirba agentūroje „Paryžius – tai šventė“. Ta firma organizuoja gimtadienius, vestuves, pirmąsias komunijas, pilnametystės iškilmes ir taip toliau. Alisė vaidina Britnės Spirs antrininkę. Ir atkakliai laukia rimto vaidmens kokioje nors muzikinėje komedijoje.

Ingrida pagalvojo: tikriausiai nelengva kuo nors tapti, jei esi kieno nors kito gyvas paveikslas. Matyt, verčiau nebūti panašiam į nieką. Gal tik truputį.

– Ji tokia panaši į Britnę Spirs?

– Nusišviesina plaukus, įsideda kontaktinius lešius, slėpdama mėlynas akis; smarkiai prisidažo – ir reikalas baigtas.

– O hidalgas taip pat aktorius?

– Kur ten! Jis slaugytojas. Tarp jos ir jo – gili praraja. Jokių šansų, kad viskas susiklostys.

– Kaip ji su juo susipažino?

– Viskas atsitiko per mane. Retsykiais Alisė su mano mėgėjų trupe lankosi Šventojo Felicijono ligoninėje, kad pakeltų ligoniams dvasią. Ir tas tipas, tas Diegas Karlis iš Greitosios pagalbos skyriaus, krito jai į akį...

– Ir į širdį.

– Na taip! Mano duktė – nesutramdoma smarkuolė. Meilėje tai brangiai kainuoja. O kaipgi, juk mano Alisė nugyvena trejetą gyvenimų, kol paprasti mirtingieji regi praslenkant vos vieną. Bet tas jai ne į gera. Kadaise tai kėlė nerimą mano žmonai. Mokykloje Alisė visai nesimokė, nors turėjo gabumų kalboms ir geografijai. Mokytojai ją koneveikdavo, su draugais ji kiviršydavosi, nes droždavo jiems į akis, ką galvoja. Psichoterapeutai kalbėjo apie hiperaktyvumą, norėjo gydyti ją vaistais. Pasakiau: stop, vyručiai! Palikit mano Alisę ramybėje ir grįžkit prie savo blankaus normalumo matų.

Palikusi Moriso strėnas, Ingrida perėjo prie kojų. Ji susipažino su juo „Tiek dienos, tiek nakties gražuolėse“, Maksimo Diušano restorane. Nuo to laiko senis natūraliai įsiliejo į jos bičiulių būrį. Bastūnei Ingridai, po daugelio metų klajonių pagaliau įleidusiai šaknis Paryžiuje, draugai tapo naująja jos šeima, kurios epicentras buvo restoranas Bradi pasaže. Ranka paduot iki Troškimų

skersgatvio, kur ji palengvindavo jų įskaudusių trapecinių raumenų rūpesčių naštą. Moriso stilius išsyk jai patiko. Buvęs aktorius, kurį kai kurie vadino Tėtušiu Dinamitu, buvo tiek pat audringo, kiek ir malonaus būdo. Šnekėta, jog jis palikęs sceną tada, kai duobės, atsivėrusios jo atmintyje, savo mastu ėmė prilygti jo ūmumui. Šiaip ar taip, Jaunimo kultūros rūmuose Deltos gatvėje teatro studijos nariai niekad nesiskundė savo vadovu.

– Tokiomis akimirkomis mums ypač stinga Aleksandrinos. Alisė galiausiai būtų paklausiusi motinos. Ši buvo gerokai jaunesnė už mane, ir jodvi puikiai sutarė. Aš tik senas žmogelis, greitas įsipliekti. Alisė atsigimė į mane. Mudu abu tikri šernai.

– Tai tu užkrėtei ją scenos virusu?

– Per daug stengtis nereikėjo. Šešerių metų ji jau šoko mums *prancūziškąjį* kankaną virtuvėje ir trepsėdavo, veržiamasi į teatrą man paploti. Neprilygstama šokėja, tačiau šiandien, jei nedalyvauji „Žvaigždžių akademijoje" ar panašiai ir nesi patentuotas subinlaižys, reikalas žlugęs. Auditoriją vynioja apie pirštą tik tariami maištautojai. Tikrų asmenybių niekam nebereikia.

Ingrida masažavo Morisą ilgiau negu paprastai. Antuanas Ležė šuns Zigmundo draugijoje gaus palūkėti savo savaitinio *tajų* masažo, bet jis supras. Šiaip ar taip, Antuanas – psichoanalitikas ir visada viską supranta. Zigmundas taip pat.

– Vieną naktį susapnavau, kad žudau tą ispaną. Stūmiau jį, o jis krito į šulinį.

– Sapnas atmerktomis akimis?

– Ne, tikras sapnas miegant. Gal tai ir yra išeitis: žudyt tuos, kurie tau įsipyko, sapne.

– Galbūt.

– O tu, Ingrida, – koks tavo receptas nuo nemalonumų? Manau, nemasažuoji pati savęs.

– Liuoksiu kaip pakvaišusi „Supra Gym“ salėje Mažųjų Arklidžių gatvėje.

– Tikrai?

– Taip, ant mechaninio takelio. Ir dar įnirtingai kilnoju skersinį ir niekad nepraleidžiu imtynių treniruotės.

– Ir padeda?

– Daugiau mažiau.

– O aš užsiimu kendo.

– Japonišku fechtavimu?

– Net nukriošę seniai gali juo užsiiminėti.

– Nu... kokie?

– Tai reiškia žili, paliegę, žodžiu, seniokai. Tik pažvelk į mane – aš nuolat palaikau seno Vakarų samurajaus formą. Scenai tai gera treniruotė. Kvėpavimas, laikysena – viskas.

– Koks sutapimas! Aš svajoju su Lola nukakti į Japoniją ir truputį pasigrumti, bet ji vaidina namisėdą.

– *Pasigrumti?* Gražus sumanymas. Ak, Lola – ji tokia simpatinga...

Ingrida jau atspėjo, kas bus toliau.

– Manai, ji sutiktų man padėti?

– Žinoma, Morisai. Rengiausi tau pasiūlyti.

– Reikėtų išsiaiškinti, ar tas veikėjas smaginasi su mano mergaite. Juk niekuo nepaaiškinsi, kaip Alisė su savo būdu galėjo taip įklimpti. Jei tai pasirodys tiesa, tas gražuolėlis su ja žaidžia. Ateinu, išeinu. Sakau „taip“ trims mažytėms iš karto. Jei bent visa tai būtų gražu kaip Marivo pjesėse, bet labai tuo abejoju.

– Ką gi, Morisai, Lola – geras pasirinkimas! Ne veltui ji – buvusi komisarė.

– Ji viens du jį suseks. Ir su savo laikysena sugebės jį patraukti už liežuvio taip, kad jis nedrįs šakotis. Aišku, aš apmokėsiu jos išlaidas. Ir pakviesiu jus į grandiozinę puotą „Gražuolėse“. Ką pasakysi, mano gražute?

– Nekantriai laukiu. Ketinu jai padėti.

– Jei jūsų nebūtų, reikėtų jus sukurti. Viena nuramina, kita įtikina.

– Kartais įtikinu ir aš.

– Ar niekada negalvojote įkurti detektyvų biuro? „Agentūra Žost–Dizel“ – gerai skamba.

– Lola sako, kad tas amatas – 92% svetimavimo įrodymų, 57% rašliavos, 71% egzistencinės tuštumos. Ir tik 1,2% smagumo. Be to, ją ištinka ūmūs namisėdos priepuoliai.

– Nori pasakyt, ji namisėda?

Ingrida linktelėjo. Pastaruoju metu Lola Žost retai rodydavosi žmonėse ir elgėsi kaip sena meška, įmigusi žiemos miegu. Bet prasidėjus tam „nežinia kam“, kuris tvyro ore ir plyksčioja kiekviename veide, pražydus raktažolėms, lenktyniau-

jančioms su skveruose dygstančiais kurmiarausių kauburėliais, atėjus tam nenustygstančiam pavasariui ji veikiai nebeturės dingsties užsidariusi lindėti savo irštvoje. Ingrida vėl ėmėsi deltinių Moriso raumenų.

– Tu – masažo karalienė! – palaimingai atsiduso jis.

Balio varpeliai žarstė savo skardžius mirguliuojančius atogrąžų lašus, saulė narsiai smelkėsi kiaurai užuolaidų, kurdama šokančių dulkelyčių stulpus, vaivorykštės spalvom švytinčius sūkurius. Aplinka Troškimų skersgatvyje ir estetiška, ir atpalaiduojanti. Ar ši giedra atlaikytų pokalbį su Lola? Matyt, geriausia strategija – pamaloninti ją ir pakviesti į „Gražuoles“.

4

Ingrida Dizel sėdėjo prieš Lolą Žost prie įprasto jų staliuko. Kartkartėmis į jų pokalbį prie keturių akių įsiterpdavo Chadidžos Diušan pilvas. Maksimo žmona nutarė atlikti keletą reisų, jos kulneliai guviai kaukšėjo į cementines restorano plyteles. Ji atnešė grafiną vandens, paskui namų vyno, po to druskos, pipirų ir garstyčių. Ir vėl artinosi su duonos pintinėle. Kai kurioms moterims būsima motinystė suteikia sparnus. Ar neleidžia nustygti vietoje, nelygu, kaip pažiūrėsi.

Kita naujovė „Gražuolėse" – televizijos aparatas. Nūnai netekusi perklausų džiaugsmų, Chadidža atsigriebdavo, viena akimi žiūrėdama realybės šou ir kitas pramogines laidas, atveriančias jauniesiems talentams vartus į šlovę. Ingrida jau nebesistengė suprasti, kodėl vis daugiau ir daugiau žmonių svajoja išgarsėti. Dabar joms už nugaros ulbėjo žinių laida, bet pasaulio aistros netrukdė jos pokalbiui su Lola. Draugės šnekučiavo, gardžiuodamosi pavasarinio ėriuko troškiniu su roputėmis ir morkomis. Kovas dar tik prasidėjo, bet Maksimo Diušano virtuvė nusprendė aplenkti pavasarį, labiau pasikliaudama dangaus ir žiedų giesmėmis negu kalendoriaus lapeliais.

– Troškinys puikus, Lola.

– Tavo tiesa, mergužėle. Tiesiog tirpte tirpsta burnoje. Pritrenkiančios jaunos roputės. Žinai, ką šia tema pasakė Bodleras?

– Nežinojau, kad jis rašė eiles apie daržoves.

– „Kiekvienas sveikas žmogus be valgio gali apsieiti dvi dienas, o be poezijos – niekad.“ Mums sekasi. „Gražuolėse“ turime ir viena, ir kita. Nagi, gurkštelėk vyno.

– Ačiū, lieku prie vandens.

– Tai bent keista mintis!

– Jei gersiu, negalėsiu kaip reikiant sportuoti.

– Čia ir visa bėda. Tu per daug sportuoji.

– Mane tai raminamai veikia.

– Turėtum paragauti namų vyno: mažiau prakaito, daugiau naudos. Be to, tau metas pasirinkti – Benžamenas nueina nuo scenos. Ir taškas, verčiame lapą. Opa!

– Lengva pasakyti.

– Ką gi, tuomet grįžk pas jį. Nagi, nagi!

– Irgi lengva pasakyti.

Lola užvertė akis į dangų, bet nepriekaištingai susidorodama su traukos dėsniu prisipylė savo taurę. Kadangi grafinas jau per tris ketvirčius nuslūgęs, matyt, pats metas išdėstyti Moriso Boneno prašymą. Galų gale kam, jei ne Lolai, jį suprasti. Ji pati stengiasi ištverti smūgį: po ilgų tarnybos metų Singapūre jos sūnus, užuot grįžęs į Prancūziją, ką tik buvo perkeltas į Tokiją.

– Morisas norėtų, kad tu jam padėtum, – išpyškino Ingrida.

– Kaip?

– Išsiaiškintum to slaugytojo žaidimą.

– Ką reiškia „išsiaiškintum“? Smūgis galva ir trys antausiai? Kas aš, pasak Moriso ir tavęs: kažkokia desantininkė?

– Nesiaikštyk, Lola. Šiaip ar taip, aš pasakiau jam, kad tu sutinki.

Lola sustingo su taure prie lūpų. Ingrida narsiai dėstė toliau:

– Tavo rankose visos kortos. Tu policininkė ir drauge ne policininkė. Impozantiška moteris. Galėtum būt tos merginos sen... motina. O svarbiausia, tu – Moriso draugė ir turi teisę kaišioti nosį į jo reikalus.

– Aš jo beveik nepažįstu.

– Na jau, Lola! Su Morisu „Gražuolėse“ valgėme viščiuką su bobausiais! Ir aplaistėme jį vynu, kurį išrinkai *tu*. Argi tai nesukuria ryšio?

– Morisas veikiau tavo negu mano draugas.

– Puikiai žinai, kad visi mano draugai – tavo draugai.

– Ingrida, paklausyk!

– *Yes.*

– Kad bandai man meilikauti, ne bėda, daug naivuolių mėgino, tu ne pirma ir ne paskutinė.

– *Yes.*

– Bet įsipareigoti mano vardu – tai jau...

– Neatleistina?

– Tai...

– Nedovanotina?

– Tai žema.

– Žema?

– Taip.

– Kodėl *žema*?

– Ar įsivaizduoji, kaip dabar man atsakyti Morisui? Suregzti kokį nors diplomatišką pasiteisinimą? Tu užspendei mane į kampą, Ingrida. Į tamsų ankštą kampą. Ir tai nepakenčiama.

– Žinojau, kad pulsi į paniką, ir viską numačiau.

– Pulsiu į paniką?

– Per savo žiemos įmygį tu atmeti išorinį pasaulį.

– Esi labai maloni, bet psichoanalizės žodyną palik Antuanui Ležė ir Zigmundui. Nors tas šuo ir neturi kalbos dovanos, bet perpratęs tas sąvokas geriau negu tu. Verčiau paaiškink, ką reiškia tas „viską numačiau“? Kad slėptis sprukčiau, žinodama priežastį.

– Tu sutvarkai Tėtušio Dinamito reikalą. O paskui mudvi abi braukiame į Japoniją pažiūrėti sakurų.

– Kas čia per paistalai?

– Kalbu apie žydinčias vyšnias.

– Aš žinau, kas yra sakuros, Ingrida. Ir kas iš to?

– Tokijuje ir Kiote pats žydėjimas kovo gale. Aplankome tavo sūnų ir anūkes, o paskui, kad per daug jiems neįgristume, traukiam rengti pikniko po sakuromis ir apsiryjame sušiu ir sake kaip japonai. Turiu šį tą atsidėjusi, tu taip pat. Nagi, nagi,

kaip tu sakai. Tačiau reikia viską apskaičiuoti, nes žydėjimas trumpalaikis. Po žiedų – didysis niekas. Žiedlapiai nepermaldaujamai byra, ir prasideda pavasarinio sniego melancholija. Sakuros vyšnių neveda. Ta kelionė bus tavo saldžioji morkytė už tai, kad išsprendei Boneno reikalą.

– Vargšele tu mano! Tau reikia nedelsiant mesti mankštą „Supra Gym" salėje. Tai labai pavojinga. Tik pažiūrėk, iki ko prisivarei. Kalbi man apie vyšnias ir apie morkas, nors net topinambas turi daugiau sveikos nuovokos negu tu.

– Ei, pasistenk kartkartėmis būti dzen, Lola, *please!* Pasistenk persismelkti kitų idėjomis. Yra dar tokia socialinė išmintis.

– Pasitaisau: buroklapis. Topinambas šia prasme pernelyg nuovokus. Ar net ropės lapas. Taip, taip, kartais senatvinė silpnaprotystė apninka anksti. Klausyk, nagi, pasitrauk. Tu užstoji man ekraną.

– Nuo kada tu žiūri televizorių?

– Nuo tada, kai pamatau ekrane pažįstamų žmonių. Matai tą barzdotą ne per daug malonios išvaizdos neūžaugą?

– *Holy shit!* Sodo Nykštukas! Nepažinau.

– Nepakako, kad jis sėdėtų tau ant galvos kaip piktas pinigas. Dabar jį dar ir filmuoja.

Ir Lola pakilusi nužingsniavo prie televizoriaus. Pusiaukelėje staiga suakmenėjo. Ekrane svaiginamai krito žemyn kažkokia šviesiaplaukė. Tas krytis baigėsi ant automobilio stogo. Lola pastatė akis ir

ausis. Toliau ėjo kažkokio nepatenkinto žmogyno pareiškimai, paskui žodį tarė Elena Plesi-Ponto. Oraus balso, glotnaus veido vidaus reikalų ministrė bemat visus apramino ir su tuo itin kruopščiai išlavintu paprastumu, kuris sudarė pagrindinę jos žavesio dalį, pasiūlė „palikti šį reikalą policijai". Lola grįžo prie stalo. Stojo gana slogi tyla, kurios sudrumsti Ingrida nesiryžo. Jos bičiulės veidas bylojo, kad jai neberūpi ropės, morkos ir sakuros.

– Sakei, Tėtušio Dinamito duktė, palaužta ispano slaugytojo abejingumo, vardu Alisė?

– Tikrai taip.

– Nemanau, kad galėsiu atversti dėl jos kortas, kurias įžvelgi mano rankose. Nebent tai bus pikų valetas.

– Kas nutiko?

– Nutiko tai, kad tokia Alisė Bonen, dvidešimt ketverių metų amžiaus, dirbanti šokėja, vakar apie vidurdienį iššoko iš trisdešimt ketvirto „Astor Majo" viešbučio aukšto.

– *Fuck!*

– Ar tikrai viską man pasakei, Ingrida?

– Nesuprantu! Mačiau Morisą šį rytą.

Ingridos širdį užgulė švininė našta. Morisas dievino savo dukrą. Tą dailutę Alisę, kuri buvo įsimylėjusi kažkokį tipą taip, kad iššoko pro langą, nors visas gyvenimas buvo jai prieš akis. Ta mirtis išsyk po kalbos apie sakuras buvo ne mažiau keista negu kraupi. Vargšas, vargšas Morisas.

– Ji nusižudė? – ištarė blankiu balsu.

– Niekas nieko nežino, bet panašu į tai.

– Kodėl komisaras Grusė kalbėjo per televiziją?

– Kad leptelėtų porą kvailysčių ir, be kita ko, dėl to, kad jam patikėtas tyrimas. Matai, Alisė Bonen gyveno mūsų apygardoje. Jeigu būtum teikusis prisiartinti prie stebuklingojo langelio, būtum sužinojusi vieno praeivio nuomonę. Jis taip pat ne per daug gražbyliavo apie socialinę išmintį. Išklojo, ką manąs apie kanalus, kurpiančius laidas, kurios gardžiuojasi mirtimi. Žiupsnelis pipiriukų prieš gražiosios Plesi-Ponto kalbą.

Ingrida akimirką mąstė. Lola žaidė šakute – braižė linijas popierinėje staltiesėje. Jos troškinys nepermaldaujamai aušo.

– Televizijos kanalas transliuoja pokalbį su žmogumi, kuris sako, jog nemėgsta televizijos mentaliteto. Kažkas čia ne taip, Lola.

– Operatorius pardavė savo juostą mažam agresyviam kanalui, ir ji buvo parodyta tokia, kokia yra. Tada stambiam kanalui toptelėjo dar labiau iškrypusi mintis. Jie taip pat parodė reportažą, bet dar pridėjo pokalbį su eiliniu piliečiu, dėstančiu, ką jis manąs apie siaubo reportažus.

– Taip jie išlošia visais atžvilgiais.

– Na taip. Transliuoja filmą, bet vaidina pasipiktinusius šventuolius. Ir sutrypia varžovus.

– Sakytum, jūs virstate didesniais amerikiečiais negu mes.

– Iš pradžių mes buvome graikai – viskas prasidėjo tenai, bent jau tai, kas susiję su senute Euro-

pa. Paskui romėnai, galai-romėnai, frankai, aš jau nekalbu apie kryžminimąsi su barbarų ordomis, atklydusiomis iš tolybių, – tad ką mums reiškia būti truputį amerikietiškais. Na, aišku, penketą minučių. Gerai, po šių aukšto lygio geopolitinių pasvarstymų grįžtu prie savo dėlionės. Sūnus atsiuntė man Fudžijamos kalną iš septynių tūkstančių gabalėlių. Netvarūs vyšnių medžiai pirmame plane, amžini sniegynai antrame. Taip sakant, balta ir dar kartą balta. Ir mažutis rausvos spalvos potėpis.

Lola išrėžė tai vienu atokvėpiu. Ji visada savaip išgyvendavo dramas. Ingrida buvo ją besulaikanti, tačiau tik nepritariamai susiraukė. Išeiti, išeiti – kartais atrodo, kad Lola tik tai ir temoka. Bėda ta, kad ji niekad nenueina pakankamai toli. Menki atotrūkiai. Nieko verti.

Judindama įspūdingą savo masę su vangia grizlio tūžmastimi, ekskomisarė užsuko į virtuvę atsisveikinti su Maksimu, paskui neatsigręždama paliko „Gražuoles“. Ingridai suspaudė širdį. Netrukus prie jos staliuko priėjo Maksimas – matyt, Chadidža jam pranešė, kad troškinys nesulaukė numatyto įvertinimo. Ingrida jį nuramino ir papasakojo, kas ką tik nutikę. Negailestingame dramų malūne Alisės Bonen kryčio daugiau nė kvapo. Kažkoks politologas postringavo apie nepermaldaujamą Prancūzijos pramonės nuosmukį, didėjantį nedarbą ir tvirtino, kad ateityje sustiprėsią kraštutiniai dešinieji.

Ingridai prancūzų politika buvo dar labiau nesuvokiama negu septynių tūkstančių gabalėlių dėlionės, bet ji prisiminė skaičiusi, kad Elena Plesi-Ponto turi didžiausius šansus 2007 metų prezidento rinkimuose. Jos populiarumas išaugo po viešo pasirodymo televizijos žiūrovams. Iš pat pradžių užgniaužda paskalas, ministrė papasakojo apie sūnaus priklausomybę nuo narkotikų ir savo pastangas, kad padėtų jam išsikapstyti.

– Nemanau, kad Lola būtų supykusi, – pasakė Maksimas.

– Mane jaudina ne tai. Jauna moteris iššoko pro „Astor Majo" langą dėl kažkokio tipo, kuris jos nebemylėjo. Tai mano bičiulio Moriso duktė.

– Po perkūnais! Ar aš jį pažįstu?

– Beveik – jis čia vakarieniaudavo. Tu tada būdavai virtuvėje.

Maksimas paplekšnojo jai per ranką. Vieno aperityvo metu išklojusi jam savo širdies sopulius, ji žinojo, ką jis dabar galvoja. Ingridai buvo malonu, kad ji rūpi „Gražuolių" šeimininkui, bet tas rūpestis neturi virsti pagaila. Po Lolos atsimetimo jai teliko veikti pačiai. Be to, įsivaizduoti, kad Bonen byla patikėta Žanui Paskaliui Grusė, buvo tiesiog nepakeliama.

– Gerai, išsiaiškinsiu padėtį vietoje. Kiek duotum durininkui, norėdamas patraukti jį už liežuvio?

– Net nežinau. Penkiasdešimt eurų?

– Pabandysim.

– Prieš išeidama išgerk kavos, aš vaišinu. Su taurele kalvadoso į kelią. Nieko geresnio nuo per didelio jaudulio.

– Kavai – *yes*, kalvadosui – *no*. Reikia rinktis, alkoholis ar tyrimas.

– Šit kaip?

5

Maksimas Diušanas buvo teisus. „Astor Majo“ durininkas iškeitė Ingridos banknotą į prisiminimus ir šiokias tokias prielaidas. Toks Žiulis kūręs filmuotą reportažą apie didžiųjų viešbučių durininkus. Tai tikriausiai buvęs tas jaunas barzdyla pernelyg plačiais sportiniais drabužiais, tarsi koks reperis – jo pavardė buvo nežinoma; jis suspėjęs nufilmuoti klientės kritimą ir įpiršti savo vaizdo medžiagą televizijai. Gal palaikęs ją tikra Britne Spirs.

– Labai buvo į ją panaši. Šviesbruvė, akys kaip juodasis šokoladas, aikštinga mina, šokėjos kojytės. Ir visai nusiteikusi akimirką pabūti įžymybe.

– Įžymybe kam?

– Man. Tariausi atpažinęs tą dainininkę. Keista istorija. Jauna moteris, tokia patenkinta savimi, staiga apsigalvoja ir nusižudo.

– Pasak jūsų, tai savižudybė?

– Visi čia taip mano. Ir, beje, numeryje klientė buvo viena. Turim liudytoją.

– Ką tokį?

– Vieną amerikietį paauglį, kuris ėjo į baseiną. Tėvas privertė jį duoti parodymus. Vaikėzas susitikęs klientę lifte. Ji palikusi savo duris praviras, jis užmetęs akį. Nieko. Bet ji viską apžiūrėjo. Atlapojo spintas, žvilgtelėjo po lova, už užuolaidų, paskui užkabino durų grandinėlę.

– Ką apie tai manote?

– Gal buvo apsikvaišinusi. Visur matė pabaisas ir strykt – iššoko.

– Rasta narkotikų?

– Ne, tik nugertas šampano butelis. Bet galbūt ji kvaišinosi anksčiau. Arba gydėsi, bet pamiršo išgert vaistus. Pažiūrėjo pro langą ir pajuto tuštumos trauką. Pasitaiko.

– Bet sakėte, kad ateidama ji atrodė patenkinta savimi.

– Niekad negali žinoti.

– Ką norite pasakyti?

– Dirbu durininku jau daugiau kaip septyniolika metų, panele. Esu varstęs prestižinių viešbučių duris daugybei žmonių. Ir žinote, jei kas nors ir džiūgauja, kad įsikuria tokioje vietoje, kaip „Astor Majo", tai toji laimė neilgai trunka. Numeriai prašmatnūs, bet šalti. Staiga gali pasijusti ten vienišas.

Ingrida bandė įsivaizduoti tą sceną. Moriso duktė viena su savo bagažu – Britnės kostiumu – atkeliauja į keturių žvaigždučių viešbutį. Prisistato išsičiustijusi, bet įžengusi į numerį sunerimsta ir tikrina, ar jis tuščias ir saugus.

– Gal kas nors įėjo? – spėjo ji.

– Galbūt, bet tai turėjo būti pažįstamas žmogus, turint omeny tas atsargumo priemones, kurių ji griebėsi. Baseinas ir sporto klubas taip pat trisdešimt ketvirtame aukšte. Patikėkite, judėjimas didelis. Tad štai, niekas nieko nematė įeinant į 3406-ąjį, išskyrus klientę.

– Kažkas ją vaišino šampanu.

– Klystate, ji nieko neužsisakė. Tikriausiai atsinešė savo butelį.

Šitam durininkui nuovokos netrūko. Lyg niekur nieko jis nurodė jai kambario numerį. Paskui dėmesys nukrypo į privažiavusį taksi su kažkokia pora. Ingrida įsmuko į viešbutį ir sėdo į liftą. Kilo į viršų su būreliu japonų. Įsivaizdavo save po sakuromis, valgančią sušį su topinambais bambeklei Lolai sėdint šalia, ir nejučiomis nusišypsojo. Ekskomisarė nešykštėdavo gaižių pastabų, tačiau be jos tyrimas įvykio vietoje atrodė prėskas. Reikėjo surinkti iš tiesų svarią informaciją, kad įtikintum ją liuoktelėti į Sodo Nykštuko lysves.

3406 kambarys buvo netoli treniruoklių salės. Ingrida susitiko dvi moteris sportiniais kostiumais, paskui suplukusį vyriškį su šortais – šis, įkišęs magnetinę kortelę, įėjo į 3410 kambarį. 3406-ojo durys buvo nepaliestos. Ingrida įsivaizdavo, kad jos bus atitvertos geltona juosta. Gal techninė brigada pasidarbavo iš peties, mygiama viešbučio direkcijos, besirūpinančios, kad jų įstaiga kuo greičiau grįžtų į vėžes? Pro ją ėjo sportininkai. Durininkas neklydo: čia buvo judru. Ji palaukė, kol pasirodys kambarinė su savo vežimėliu.

– Aš – vieno artimo Alisės Bonen giminaičio draugė, – pranešė Ingrida su viena tų plačių naivių šypsenų, kurias puikiai mokėjo nutaisyti.

– Atleiskite, panele, nesuprantu, apie ką šnekate.

– Apie jauną moterį, kuri iškrito pro 3406 kambario langą.

– Direkcija mums uždraudė kalbėtis su žurnalistais.

– Aš nesu spaudos atstovė. Vadinuosi Ingrida Dizel, aš – masažistė iš Dešimtosios apygardos.

Kambarinė nepatikliai žvelgė į ją.

– Garbės žodis, – prisiekė Ingrida, kilstelėdama dešiniąją ranką. – Darau visokiausius masažus: *šiacu, tajų,* Balio, kalifornišką...

– Teisybė, jūsų toks akcentas, kad tikriausiai nesate prancūzų žurnalistė. Jūs – giminaitė to vaikinuko, kuris davė parodymus?

– Tikrai ne. Aš sakiau jums tiesą. Atėjau dėl Alisės tėvo.

– Ta istorija mane sukrėtė. Ji buvo tokia jauna.

– Ar jūs čia tvarkėtės?

– Taip, bet... direkcija nenori...

– Leiskite bent man dirstelėti į tą kambarį. Jūsų šefai nieko nesužinos. Pažadėjau Alisės tėvui išsiaiškinti šį tą daugiau.

– Gerai, sutarta, bet ne ilgiau kaip penketą minučių.

Ji atrakino duris ir įleido Ingridą. Ir vėl durininko tiesa: čia buvo prašmatnu, bet atšiauru. Gelsvai rusvas dekoras, abstrakčios graviūros, kuriose vyravo mėlyna spalva. Ir langas su dvigubomis gelsvomis užuolaidomis.

– Iš čia iššokti reikia drąsos.

– Man atrodo, ji buvo labai nelaiminga, – tarstelėjo kambarinė.

Ingrida nė nemirktelėjo – geriausia leisti žmonėms kalbėti, ką nori. Tą visad kartodavo Lola. Kambarinė įėjo į vonios kambarį. Padvejojo, paskui, padrąsinta ramaus Ingridos veido, parodė į vonią.

– Kai pradėjau tvarkytis, ji buvo pilna. Klientė buvo įsipylusi daug putų. Beveik tuščias buteliukas stovėjo ant krašto.

– Viešbučio buteliukas?

– Ne. Prabangi prekė. Bet...

– Bet?

– Vonios rankšluosčiai buvo neliesti. Ir – dar keisčiau – čia plūduriavo gėlės.

– Gėlės?

– Taip, gražios gėlės – jos plūduriavo putose.

– Ką tai galėtų reikšti? – balsu svarstė Ingrida.

– Pagalvojau, jas dovanojo jai mylimasis. Dėl jo ji buvo išsigražinusi. Išsimaudė kvapioje vonioje, apsivilko suknią su blizgučiais, atsinešė butelį šampano. Stojo prieš jį visame gražume, bet jis teatėjo jai pasakyti, kad viskas baigta. Jam išėjus ji ėmė gerti ir verkti. Ir sviedė atsisveikinimo puokštę į vonią. O po įniršio ją užplūdo...

– Neviltis.

– Taip, noras mirti. Ji mylėjo vyriškį, kuris sutrypė jai širdį.

– Kas nors matė tą vyriškį?

– Niekas, bet kam maudytis vonioje ir gražintis, kad paskui iššoktum pro langą? Tarp vonios

ir to šuolio tikrai kas nors turi būti... koks nors žmogus.

– Telefono skambutis? – spėjo Ingrida. – Galima su kuo nors atsisveikinti ir telefonu. Taip būna. Dažnai. Mūsų laikais netgi skiriamasi tokiu būdu.

– Nežinau. Su manimi niekas niekada taip nesiskyrė.

Generolo Kėnigo aikštėje Ingrida akimirką stabtelėjo užvertusi galvą, žvelgdama į įspūdingą viešbučio fasadą. Ką daryti? Eit pareikšti užuojautos Morisui ar palūkėti? Pasidalinti su Lola informacija, surinkta „Astor Majo" viešbutyje? Bet, tiesą sakant, kam? Viskas, regis, krypo į savižudybę. Ir vis dėlto Ingrida negalėjo užgniaužti silpno balselio, kuždančio jai, kad kažkas čia ne taip.

Alisė Bonen vaidino Britnės Spirs antrininkę, vildamasi gauti rimtą vaidmenį. Tai kam žudytis, ir dar taip efektingai? Ir kam užsibarikaduoti savo numeryje, lyg bijotum kažkokio pavojaus, o paskui nedvejojant pulti pro langą? Ir ta prabangi vonia, ir tas sceninis kostiumas, šampanas? Kambarinė įsitikinusi, kad visa tai dėl kažkokio vyriškio. Nepažįstamojo, kurio niekas nematė, nors koridorius knibždėte knibždėjo sportininkų.

Reikia pripažinti: šitas reikalas pilnas prieštarų. Tarp atkaklaus Alisės būdo, apie kurį pasakojo jos tėvas, ir spėjamos jos savižudybės, tarp romantiško įniršio – gėlių sviedimo į vonią – ir žvalaus atvykimo į „Astor Majo". Ingridai pradėjo

mausti galvą. Be Lolos analizuoti darėsi per daug sudėtinga. Bet kaip ją išjudinti turint tiek mažai duomenų? Paprasčiausia turbūt aplankyti slaugytoją. *Reikėtų išsiaiškinti, ar tas veikėjas smaginasi su mano mergaite.* Tavo tiesa, Morisai, pamėginkime.

6

Atsidūrusi Klodo Velfo prospekte Ingrida pasigailėjo, kad atsisakė „Gražuolių“ šeimininko kalvadoso. Paskutinių įvykių sąmyšyje jai visai išgaravo iš galvos, kad ji nepakenčia ligoninių. Pastato dydis nustebino ją ne mažiau negu jo aptriušimas. Šv. Felicijono ligoninė buvo pastatyta ne vėliau negu viduramžiais, ir Ingrida nelabai įsivaizdavo, kam laikyti tokią senieną XXI amžiuje.

Kvapas tvokstelėjo dar neperžengus slenksčio. Kvapsniai buvo, taip sakant, švarūs, bet bylojo apie vaizdus, persmelktus irimo. Bet kokia ligoninė amerikietei galėjo virsti vienu iš Hieronimo Boscho paveikslų. Viskas lyg ir nieko, bet tai tik regimybė, kažkokioje priskretusioje kertėje pulsuojantis sūkurys taikosi įsiurbti būsimą auką ir nusitempti į penktąjį pragaro ratą. Lankytojas – ak, vargšas naivuolis! – tariasi užčiuopęs tą regimą baltą ir žalią pasaulį, bet lygiagrečiai po šia realybe pulsuoja kažkoks raudonai rudas vilgšnas pasaulis.

Greitosios pagalbos skyrius knibždėte knibždėjo žmonių. Dvi registratorės išsijuosusios plūkiasi, kad apmažintų tiesiog kosminio masto laukiančiųjų eilę. Ar atėjęs pavasaris palankus nelaimingiems atsitikimams? Ar sutrikdyti giedrų dienų sužadinto jaudulio žmonės praranda budrumą?

Ji pasuko pirmu pasitaikiusiu koridoriumi, vinguriuodama tarp sanitarų, stumiančių kaupinus vežimėlius, tarp šmirinėjančių kaip užvesti slaugytojų, bet nė vienas jų nebuvo panašus į ispaną. Apsiginklavęs šepečiu ir skuduru, kažkoks nenusakomo amžiaus žmogelis, regis, ne toks įdirgęs kaip kiti, ne per daug uoliai valė kuklų koridoriaus lopinėlį. Ta ramybė, raukšlėto filosofo veidas – iš tiesų paguodžiantis reginys. Ingrida jo pasiteiravo, ar jis pažįstąs Diegą Karlį. Jis pasidomėjo, ar ji žurnalistė. Klausė draugiškai, bet primygtinai. Ji prisistatė kaip Alisės Bonen, slaugytojo Karlio *sužadėtinės*, tėvo draugė. Žmogelis patvirtino gerai pažinojęs „tą merginą, kuri drauge su tėvu pasiaukojamai stengdavosi prablaškyti ligonius", paskui nurodė palatą, kurioje buvo teikiama pagalba apdegusiai pacientei. Jo veidas buvo toks liūdnas, tarsi pats būtų nukentėjęs. Ingrida pagalvojo: jeigu jis ant savo gležnų pečių tempia viso pasaulio negandas, jo gyvenimas ligoninėje, matyt, yra tikras mindžikavimas ant fakyro lentos ar kelionė į ašarų pakalnę. Ji užgniaužė savo metaforų srautą. Siaubinga, nesvetinga ligoninė! Akimirką užsimiršai, ir viskas prapliumpa. Ji nuoširdžiai padėkojo žmogeliui.

Internas matavo senai moteriai spaudimą, o pincetu apsiginklavęs slaugytojas dėjo jai ant blauzdų kompresus, persisunkusius kažkokiu balzganu tepalu. Ingrida vienu metu pajuto norą ir sprukti, kiek kojos neša, ir prasmegti kiaurai plyte-

lių grindų. Ji prikando lūpą, įsivaizduodama, kokį skausmą veikiausiai jaučia nukentėjusioji. Dabar ji, atrodo, buvo apdujusi nuo nuskausminamųjų.

– A, ponios Modė anūkė! – pasitiko ją internas. – Jūsų močiutė išsikapstys, nes jos pirmarūšė širdis, bet ji labai išsigando. Rankos neišlaikė, kai nešė puodą su sriuba. Ir ne tik apsiplikė, bet ir nesėkmingai parvirto...

Ingrida atsakė, kad jis apsirikęs ir kad ji norėtų pasišnekėti su Diegu Karliu.

– Tai aš, – kilstelėjo galvą slaugytojas. Akys buvo tokios pat tamsios, kaip plaukai, akcentas, matyt, ispaniškas. Tai dėl šio vyriškio, regis, tokio susikaupusio ir ramaus, Alisė iššoko pro langą?

– Aš vadinuosi Ingrida Dizel ir... atėjau dėl Alisės Bonen, – aiškino ji toliau, laukdama, kad tuoj pat bus išguita.

Jis tik įdėmiai pažvelgė į ją, paskui jo veidas sušvelnėjo, ir jis paprašė ją kelias minutes palaukti koridoriuje. Ji skubiai išėjo. Ponios Modė būklė, kvapai ir net neoninis apšvietimas ją pykino. Ji prisivertė atlikti keletą atsipalaidavimo pratimų. Bet sukliudė kilęs sambrūzdis. Tekinom atšuoliavo sanitarai su kraujais plūstančiu žmogum ant neštuvų. Ingrida išpūtė akis ir tuoj pat užsimerkė. Kai vėl atsimerkė, apokalipsės vizija buvo dingusi. O į ją su lengva šypsena lūpose žiūrėjo Diegas Karlis.

– Tu nesi nei žurnalistė, nei policininkė, Ingrida Dizel, antraip taip neblykštum. Buvai viena jos

draugių? Keista, ji man niekad apie tave nepasakojo.

Ingridą, nors jau pratusią prie europietiškų papročių ir vis didesnio familiarumo, nustebino šitas „tujinimas“. Kaip ir per daug įdėmus žvilgsnis.

– Aš – jos tėvo draugė.

– Jis turbūt nekenčia manęs, ir tai suprantama. Neturiu kuo didžiuotis. Ketinau jį aplankyti. Ką patartum?

Ji pajuto, kad slaugytojo manieros trikdo ją ne mažiau nei aplinka.

– Užuot davusi patarimus, norėčiau suprasti.

– Tuo metu aš painiojausi iš vienos sudėtingos istorijos ir jaučiausi vienišas. Alisė puolė man į glėbį. Jei galėčiau viską išdildyti... Bet gyvenimo nepasuksi atgal.

– Gal galėtume pasišnekėti kur nors kitur?

– Neverta. Visas Šventasis Felicijonas žino.

– Jau?

– Prisistatė toks komisaras. Mažučiukas, visas įkiršęs, veidas apžėlęs barzda.

Ingrida vos neleptelėjo komiškojo Žano Paskalio Grusė vardo. Nūnai Sodo Nykštukas užėmė Lolos vietą ir vadovavo komisariatui Luji Blano gatvėje, o jo nuovoka prilygo dviem su puse mikrono.

– Bet iš kur jis taip mikliai susižinojo apie Alisę ir tave?

– Jos butuke jie rado mano nuotraukų. Padarytų su teleobjektyvu netoliese ligoninės. Leite-

nantas Bartelmi, mano nuomone, įžvalgesnis už savo šefą, greitai suvedė galą su galu. Tada jam papasakojau.

– Ką papasakojai?

– Apie savo nemalonumus.

– Kokius nemalonumus?

– Matyt, Alisės tėvas nežinojo apie dukters priekabiavimo metodus.

– *Priekabiavimo?*

– Taip, kaip pas jus Amerikoje. Tu juk iš ten, tiesa?

– *Yeah*, bet kalbėk, pasakok toliau.

– Iš pradžių skambučiai vidury nakties, mano mobiliojo numeris ir elektroninio pašto adresas atsiduria pornografinėse gėjų svetainėse, užraktas užliejamas klijais. Paskui visas namas buvo užverstas balionais su užrašu: „Diegai, tu manęs nevertas“. Laimei, kaimynai tik pasijuokė. Mano durys buvo išlaužtos, sienos iškljuotos popieriumi su angeliukais ir širdelėmis, pervertomis strėlių. O mano vespa perdažyta rausvai.

– Nejuokauji?

– Alisė turėjo daug privalumų, jos žūtis mane labai nuliūdino, bet reikia pripažinti: ji buvo truputį *loca**.

– Mėginai atvesti ją į protą?

– Aišku. Ji vaidino nekaltą kūdikėlį. Gyvenimas niekam nėra lengvas, bet ji nusprendė, kad to

* Trenkta. (Isp.)

dar maža, reikia pridėti. Tonų tonas. Net ketinau persikraustyti. Tačiau Šventojo Felicijono ligoninės darbuotojui butas Žemapo krantinėje – aukso vertės.

Tėtušis Dinamitas pripažino, kad jiedu su dukra – tikri šernai. Ir kad po išsiskyrimo su Diegu Alisė piktnaudžiavusi *alkoholiu ir ekscesais*. O hidalgas atrodė nuoširdus.

– Dabar farų eilė priekabiauti, – dėstė jis toliau filosofiškai. – Stengiausi būti naudingas, bet tas įkiršęs komisariūkštis užvertė mane klausimais ir pagrasino suimsiąs.

– Grusės nuomone, tai ne savižudybė?

– Ar pastebėjai, kad ji buvo persirengusi Britne Spirs?

– Pastebėjau. Kaip ir keli milijonai kitų televizijos žiūrovų.

– Bėda ta, kad tą dieną „Astor Majo" nė būti nebuvo jokio vakarėlio. Joks klientas neskambino į firmą „Paryžius – tai šventė". Taigi komisaras įsivaizduoja, kad Alisei iššokti padėjęs aš. Juolab kad turėjau laisvą dieną ir buvau namie vienas.

Ingrida kilstelėjo antakį; ji įtemptai mąstė. „Senjoras Karlis vedžioja mane už nosies, – pagalvojo. – Kaip jis per tokį trumpą laiką galėjo tiek sužinoti?" Bet jaĩ jau kilo vienas įtarimas. Ar Sodo Nykštukas leidosi apsukriojo hidalgo apmaunamas? Netrukus ši prielaida pasitvirtino.

– Jis įsitikinęs, kad Alisė man pranešusi, jog ji „Astor Majo" viešbutyje. Ir teisybė, anksti ryte

man kažkas dusyk skambino iš viešbučio – anoniminiai, nebylūs skambučiai. Niekas nekalbėjo, bet to aš negaliu įrodyti. Šiaip ar taip, iš komisaro sužinojau, kad kambarį užsisakė ji pati. Mokėjo grynaisiais.

Ingrida kilstelėjo antrą antakį. Nors *cool* vaikinas ir švelnus, jis gaišta, dirgindamas sau nervus. O ryžtingas jo tonas vis dėlto primena veikiau konkistadorą negu hidalgą.

– Ji buvo atėjusi į „Astor Majo" du kartus?

– Tą patį rytą – užsimokėti ir paimti iš durininko dviejų magnetinių raktų. Ir, deja, vėliau prieš-piet, kad ten žūtų.

– Kam du raktai?

– Numeris buvo dvivietis ar galbūt ji pati jų paprašė, nežinau. Abu rado kambaryje.

– Numeris buvo sutvarkytas?

– Taip, sutvarkytas netgi tarp dviejų Alisės apsilankymų.

– Vadinasi, iki jai sugrįžtant į tą numerį niekas nebuvo užėjęs. Tai tvirtina vienas jaunas liudytojas.

– Komisaras sako, kad ji atidariusi kažkokiam savo pažįstamui. Pavyzdžiui, man. O žinai, ką aš manau?

– Aš ne aiškiaregė.

– Kad galbūt Alisė visa tai iškirto, kad mane nuteistų.

– *Come on!**

* Na jau! (Angl.)

– Žinau, tai atrodo beprotiška, bet Madride aš atlikau praktiką psichiatrijos ligoninėje ir dar ne to esu matęs. Toji nufilmuota žvaigždės antrininkės žūties istorija – kažkoks kliedesys, sutinki?

– Jei būtume Los Andžele, tai galbūt ir nesutikčiau, bet čia, teisybė...

– Už viso to kažkas slypi. Manai, televizija būtų pirkusi tą filmą, jei Alisė nebūtų panaši į Britnę?

– Bet kelias sekundes žiūrovai buvo pašiurpę, tiesa?

– Televizijoje net sekundė šiurpo brangiai kainuoja. Kai viskas aplinkui taip perpuvę, jaučiu, pamatysime dar ne to. Be to, farai įdirgę. Ką sau manai! Jų ministrė kalbėjo apie šią bylą per visus kanalus. Visa tai ne į gera.

Ar hidalgas konkistadoras teisus, ar ne – reikalas žaibiškai komplikavosi. Kėsintis į teritoriją štai tokio Grusė, įjaudrinto savo ministrės įsikišimo, – ar tas sumanymas vertas tokio dėmesio, kaip atrodo? Ingridos ir Lolos duetas jau turėjo progos iš peties užsiimti šiuo sportu, ir net jei geri prisiminimai užgožė bloguosius, ar tai pakankama priežastis viską pakartoti? Metas grįžti namo ir ramiai pamąstyti. Čia ji pastebėjo, kad valytojas kokerspanielio akimis nepraleido nė žodžio iš jų pokalbio.

– Žiūrėk, Adamas! Kaip laikaisi, drauguži? – kreipėsi į jį slaugytojas Karlis, regis, patenkintas jį matydamas.

Bet žmogeliukas tik nutaisė susikrimtusio kauko miną ir nutolo koridoriumi.

– Tas tipelis irgi truputį *loco,* bet aš labai jį myliu. Įsikūnijęs gerumas.

– Ką gi, man jau metas.

– Luktelėk, Ingrida Dizel. Ką tu veiki, kai nepadedi savo draugams?

– Padedu draugams.

– O jei rimtai?

– Rimtai. Aš – masažistė.

O be to, striptizo šokėja Pigalyje, bet to tu niekad nesužinosi, brangusis. O, ne. Ingrida pyktelėjo ant savęs, kad tokią akimirką jai galvoje tokie menkniekiai. Iš tikrųjų, ši niūri ligoninė drumsčia jai protą. Pats metas parodyti nosį piktajai dvasiai ir kuo greičiau nešti kudašių iš šitos pražūtingos aplinkos.

– Įdomu, bet greičiau įsivaizduočiau tave scenoje. Šokėja, akrobatė ar...

– Aš tik masažistė ir niekas daugiau, ir to man visiškai pakanka.

Jis patylėjo, vėl verdamas ją savo lazeriniu žvilgsniu.

– Galų gale man labai paranku, kad tu kaip angelas nusileidai į šią istoriją.

– Ką turi galvoje?

– Man vienam labai keblu pareikšti Morisui Bonenui užuojautą. Eitum su manimi?

Ingridai vis labiau knietėjo sprukti, bet pašnekovo prašymas ją apstulbino. Ir sykiu jai toptelėjo, kad gretindama Tėtušio Dinamito ir slaugytojo požiūrį ji susidarys aiškesnį tikrosios Alisės Bonen paveikslą. Persiimu Lolos metodais, pagalvojo.

– Patikėsime, jog ta mintis ne kvailesnė už kitas.

– Vadinasi, sutinki?

– *Yeah.*

– Man liko mažiau kaip valanda. Gali įsitaisyti mūsų kavinėje, ten yra televizorius.

Valanda čia, *help*[*]!

– *Muchas gracias.*[**] Šiandien jau gavau savo televizijos dozę. Laukiu tavęs kavinėje priešais.

– *Hablas español?*[***]

– *No.*

– *No?*

– *No! Absolutely no!*[****]

Jis vėl sviedė į ją žvilgsnį, galintį palaužti visų planetos merginų pasipriešinimą. Kodėl tas vaikinas menkiausia proga bando ją hipnotizuoti? Matyt, motina per dažnai jam kartojo, kad jo juodos kaip anglis akys nepakartojamos. Arba patirtis psichiatrijos srityje padarė jam daugiau žalos negu davė naudos. Ji nusisuko.

– Ingrida!

– *Caramba.*[*****] Kas dar?

– Tavo gėrimas mano sąskaita. „Canon des Amis“ šeimininkas mane pažįsta.

* Gelbėkit! (Angl.)

** Labai ačiū. (Isp.)

*** Tu kalbi ispaniškai? (Isp.)

**** Ne! Nė kiek! (Angl.)

***** Velniai griebtų. (Isp.)

Šį sykį ji spruko neatsigręždama. Bet eidama pro palatą, kurioje buvo pasislėpęs valytojas, sulėtino žingsnį ir dirstelėjo pro praviras duris. Atrėmęs į kelius šluotą, liūdnojo veido kaukas sėdėjo greta žmogaus lovoje ir kažką jam pasakojo. Nukentėjusiojo ranka ir koja buvo sugipsuotos, kaklą ir galvą prilaikė specialus įtvaras – bet nepaisydamas tų nemalonumų jis šypsojosi. Atrodė naivus, netgi menkaprotis. Kaukas Adamas pasakoja jam kažkokį smagų anekdotą? To aš niekuomet nesužinosiu, pagalvojo ji, ryžtingai žengdama durų link.

Išeidama iš ligoninės vėl prisiminė slaugytojo žodžius. *Man labai paranku, kad tu nusileidai kaip angelas.* Kodėl angelas? Paskui susigriebė – tai dėl jos palaidinukės-talismano. *„I'm an angel, what about you?“* Ir tikrai, Diegai Karli. *What about you, man?**

* O kaip tu, žmogau? (Angl.)

7

Morisas Bonenas gyveno netoli Šv. Felicijono ligoninės Šv. Martyno Šliuzų gatvėje. Lifto name nebuvo, raudonas numintas kilimas išgaravo penktame aukšte. Kai jie pasiekė šeštąjį, Diegas Karlis su palengvėjimu atsiduso.

– Reikia turėti sveikatos, kad kasdien čia karstytumeis, – iškvėpė.

– Ne veltui jis vadinamas Tėtušiu Dinamitu.

– Dėl to man ir neramu.

– Dar ne vėlu pasukti atgal.

Ji pastebėjo, kad kaip ispanas slaugytojas Karlis ne per daug panėšėja į *macho.* Bent vienas taškas jo naudai.

Duris jie rado praviras. Ir įžengė į tuščią dviejų kambarių butuką, kuriame dūzgė televizorius. Nesėkmingai pasibeldė į kelių kaimynų duris.

– Durininkai Paryžiuje – nykstanti rūšis. Kaip gi rasti Morisą? – svarstė Ingrida.

Ji nujautė, kad jis „Gražuolėse", paaiškino Karliui, jog tas ramus užutėkis tapęs mėgstama senuko užeigėle. Morisas suėjęs į bičiulystę su Chadidža Diušan, šeimininko žmona, taip pat aktore.

Bradi pasaže Chadidža atrodė sudirgusi. Morisas Bonenas ką tik išėjęs. Apie dukters žūtį sužinojęs iš televizijos žinių laidos prieš pat prisistatant policijai – vakar jis iki vėlumos užtrukęs

Jaunimo kultūros rūmuose, ir jie negalėję rasti jo namie. Papasakojęs apie šią katastrofą, Morisas netikėtai pakeitęs temą. Pasidomėjęs, koks bus būsimojo kūdikio vardas, su karštligišku dėmesiu išklausęs smulkmenų apie jo kambario įrengimą, „lyg kabintųsi mano pasakėlių, kad nenugrimztų į dugną“, patikslino Chadidža. Čia ji pastebėjusi, jog jis pasiėmęs lyg ir kokį vamzdį, suvyniotą į stangrų popierių. Į klausimą, kur jis išsiruošęs, Morisas keistu tonu atsakęs: „Pas iliuzijų ir televizorių pirklį.“

– Artimiausia elektronikos parduotuvė – „Liuksanija“, – tarė Diegas. – Eime?

Morisas Bonenas, regis, negalėjo atplėšti akių nuo televizorių sienos, sudarančios milžinišką kaleidoskopą. Buvo įvairiausio plauko serialų valanda. Ingrida atpažino plikį kapitoną iš „Love Boat“*. Prancūziškas pavadinimas ne ką geresnis. Kaipgi ten? Ak, taip! „Kruizas smaginasi“.

– Morisai!

Jis atsisuko. Akys slystelėjo per Ingridą; viskas įvyko akimirksniu. Iš po perplėšto vyniojamojo popieriaus išniro medinis kardas. Užsimojęs Morisas sklandžiu judesiu suknežino kapitonui galvą.

– *Fuck!* Vakarų samurajaus smūgis! – suveblėno Ingrida.

* Meilės laivas. (Angl.)

– *Madre de Dios!* – raiškiai ištarė Diegas, o Morisas Bonenas toliau gurino televizorius.

– MORISAI, LIAUKIS! – riktelėjo Ingrida.

Daužomo stiklo ir metalo žvangėjimas prikaustė pirkėjus vietoje. Veikiai tie, kurie stovėjo artėliau Moriso, atsipeikėjo ir nešė kudašių.

Prie jo bėgo du apsauginiai, tačiau senis dar spėjo paversti niekais naują aparatą. Dvejetas sutrikęs persimetė žvilgsniu ir sulėtino žingsnį, o Morisas tuo metu švytravo kardu, lūkestingai iškėlęs jį virš galvos – didinga poza ir neperprantamu veidu. Vidutinio intelektualinio lygio žaidimo vedėjas rodė dantis taip pat labai žvaliai dalyvei. Jų pakili nuotaika pažiro šukėmis drauge su trečiuoju vokiškos markės televizoriumi. Kontrpuolimas vyko vangiai: narsesnysis iš apsauginių ant pirštų galų sėlino į priekį, o jo kolega mėgino vesti derybas. Morisas ir jo kardas grėsmingai artėjo plokščiųjų ekranų zonos link – šeši tūkstančiai eurų už vienetą.

– Morisai, maldauju, atsitokėk! Visi kvartale tave myli! Mes tau padėsime! – sušuko Ingrida, prisidėjusi rankas prie burnos kaip ruporą.

– Oi, Martenai, tik pažiūrėk! Lažinuosi, tai laida staigmena, – pareiškė viena pirkėja. – Senis – aktorius, o ta aukšta amerikietė jam atitaria. Nepakartojama!

– Anaiptol, ne, Odete. Tai atrodo tikra. Sprunkam iš čia.

Kai Moriso kardas perskrodė nuostabų plazminį gero metro pločio ekraną, publika aiktelėjo iš siaubo.

– PONIOS IR PONAI, PRAŠOM ATSITRAUKTI! – įsakė vienas pardavėjas.

Užėjęs iš užnugario, apsauginis apglėbė Morisą per juosmenį: kardas grėsmingai sukosi dar keletą akimirkų, kol antrasis apsauginis įsikirto į jį kaip į stiebą per audrą, skleisdamas vis mažiau žmogiškus garsus. Morisas keliu niūktelėjo pakibusiam apsauginiui į tarpkojį, tas sužvigo. Senis paleido kardą, ir šis dunkstelėjo žemėn drauge su užpuoliku.

– Martenai, tas senis pernelyg šaunus, kad būtų tikras.

– Dingstam, Odete! Čia trenkia šimtaprocentine gyvenimo tikrove.

– SEKITE MANO PAVYZDŽIU! – suriaumojo Morisas. – IŠDAUŽYKITE TUOS ŠŪDINUS TELEVIZORIUS. JIE LIEJA PAMAZGAS ANT MŪSŲ GYVENIMO! JIE GROBIA MŪSŲ SIELAS! MES VISI VERTI DAUGIAU!

– Martenai, patikėk, tai apgaulė.

– Tai tikrovė, Odete.

– Aš pradėdu suprasti, kur lenkia Alisės tėvas, – tarė Diegas, imdamas Ingridą už rankos.

Ingrida pažvelgė į Diego ranką, paskui į jo profilį, paskui į Morisą išsitaršiusiais žilais plaukais, visa gerkle plyšojantį ir vargais negalais tempiamą įraudusių apsauginių.

– TELEVIZIJA – VAMPYRAS! JI IŠNIEKINO MANO DUKTERS MIRTĮ!

– Ir aš pradedu suprasti, – pasakė Ingrida.

– Neabejoju, tai nauja realybės šou koncepcija, Martenai. Jie kas penkios minutės pažeria ką nors naujo! Ir jei mums nusišypsos laimė, mes taip pat pakliūsime į kadrą.

– Negi tu kur nors pastebėjai kamerą? Na jau!

– Šiais laikais jas gamina nepastebimas, ne didesnes už sagą. Juk žinai.

– Žinau, kad tas senis atrodo *tikrai* įsiutęs, Odete. Ir tikrai nelaimingas.

– Paskambinkim leitenantui Bartelmi, – vėl prabilo Ingrida. – Jis pasirūpins, kad komisaras Grusė ne per daug bjauriai elgtųsi su Morisu.

– Kažin, ar tik ne Morisas įvarys komisarui isteriją, – atšovė Diegas. – Suprantu, iš ko Alisė paveldėjo savo sprogstamąjį charakterį.

Grįžusi namo, Ingrida išsitiesė ant rausvosios kanapos, jausdama, kad išgyveno dvidešimt keturias dienas per vieną, nors iki vakaro dar buvo toli. Nusprendė pasilepinti būtinu atsipalaidavimo seansu prieš aromatinę lempą, kurios violetinių vaško burbuliukų šokis įstengdavo ją apraminti.

Tėtušį Dinamitą nugabeno į komisariatą *manu militari**, ir dabar, nors Bartelmi ir pažadėjo sušvelninti smūgį, jis, be abejo, išgyvena siaubingas akimirkas Sodo Nykštuko naguose, ir *vice versa***. Komisariato sienos veikiausiai dreba, ir ta nega-

* Per jėgą. (Lot.)

** Atvirkščiai. (Lot.)

tyvi elektros iškrova nieko neaplenkia. O suniokoti televizoriai kainuos krūvą eurų. Diegas nesėkmingai bandė išaiškinti padėtį parduotuvės vedėjui. Ingrida sunerimusi svarstė, kiek gyvenimų prireiktų Morisui, kad apmokėtų tą sąskaitą.

Įvykiams taip bjauriai pakrypus Diegas pasiūlė pakelti dvasią taurele. Ji nesugalvojo atsakyti nieko geresnio, kaip: „Einu namo sutvarkyti išsibarsčiusios dėlionės savo galvoje." Ir paliko jį ant šaligatvio nuleistomis rankomis. Išgirdo, kaip jis jai už nugaros klausia:

– Bet kur, tiesą sakant, tas tavo „namo", Ingrida?

Tada ji dėjo į kojas. Bėgo ne tiek nuo Diego Karlio, kiek nuo sąmyšio. Įpuolė į savo ramybės uostą, kurį jai simbolizavo butukas Troškimų skersgatvyje.

Mintis taurele pakelti dvasią buvo ne tokia jau prasta. Stipriųjų gėrimų ji neturėjo, teks tenkintis alumi. Šaldytuve rado kumpio su apvalkalu, raikytos duonos, žemės riešutų sviesto ir agurkėlių stiklainį. Už viso to plytėjo meksikietiško alaus oazė. Ji nutvėrė stiklainį, įspraudė tarp krūtų kumpį, duoną ir sviestą, kad atlaisvintų ranką ir išsiimtų butelaitį alaus. Ir paleido visą tą krovinį ant grindų. Stiklainis sudužo į grindų plyteles drauge su: *Holy shit! What the hell?**

Ji atsitraukė atpakaliom, basomis kojomis sutraiškydama keletą agurkėlių. Per stebuklą neįsipjovė

* Prakeikimas! Kas per velnias? (Angl.)

į šukes, spruko iš namų. Pajutusi po kojomis skersgatvio grindinį, susigriebė, kad pamiršo apsiauti ir užrakinti duris. Apsisuko, jausdama pilvą riečiantį norą pulti atgal, įsispyrė į sportbačius, uždarė duris ir tekinom leidosi pas Lolą.

8

Šachmatinės gatvė virte virė. Buvo metas, kai nemėgstantys ruošti valgio žmonės praalksta. Trisdešimt antrojo numerio picų tiekėjai minkė, brandino tešlą, burzgino savo mopedus. Vienas išvežiotojas ūmai metėsi į šoną, kad neįsirėžtų tiesiai į visu greičiu skuodžiančią Ingridą, riktelėjo jai: „Ei tu, žirafa, atsargiau!“ Ji nudūmė toliau, jai terūpėjo kuo greičiau paspausti Lolos Žost telefonspynės mygtuką. Irzlus balsas pasirodė jai it išganingas plūduras.

– Kas yra?

– *Open the door, please!**

– Ajajai! Ką, jankiai, nė penkioms minutėms negalit palikti senutės Europos ramybėje?

– *Open the fucking door! Now!***

Kelias sekundes tvyrojo tyla, paskui durys spragtelėjo, ir Ingrida strimagalviais užlėkė laiptais. Apsivilkusi rausvai violetine suknele, prideriną prie žilų plaukų atspalvio, Lola laukė tarpduryje. Tuščiu žvilgsniu, tai yra kupinu pagiežos žvilgsniu.

– Atleisk, kad sakau be užuolankų, bet net nusigėręs kareiva padoriau elgtųsi!

* Prašom atidaryti duris! (Angl.)

** Atidaryk tas prakeiktas duris! Nagi! (Angl.)

– Lola, aš ką tik savo šaldytuve radau ranką!

Ekskomisarės veidas nė nevirptelėjo, tačiau ji plačiai atvėrė duris ir pamojo užeiti. Paskui nurodė Ingridai savo senąjį krėslą ir dingo virtuvėje. Ingrida apdujusi įsistebeilijo į stalą, nuklotą septyniais tūkstančiais Fudžijamos kalno gabalėlių. Lola buvo sukrovusi tvarkingas rietuves iš spalvų, įvairuojančių nuo pilkos iki visai baltos ir neprimenančių nieko džiugesnio, kaip pelenų kauburėlius. Ji grįžo su buteliu ir taure, valdingai ją pripylė ir įspraudė į drebančią Ingridos ranką. Ši vienu mauku ištuštino taurę. Glitu... tai gali būti tik senas portveinas, kurį Lola sriubčioja triūsdama prie dėlionės. Kokia šleikščiasaldybė! Ar prancūziškai taip galima pasakyti? Ingrida negalėjo pakęsti portveino.

– Aprašyk man ją, – įsakė Lola.

– Vos teįžiūrėjau. Dūmiau kaip išprotėjusi.

– Nagi, pasistenk! Ingrida!

Balsas sušvelnėjo, bet už Lolos akinių stiklų spindėjo senos tiesa penimos pelėdos žvilgsnis.

– Turbūt vyro plaštaka. Ir iš jos stirksojo vinis.

Lola vėl jai įpylė ir mostelėjo ragindama nedelsiant išgerti. Ingrida pakluso.

– Kokia vinis?

– Pati paprasčiausia. Ilga ir plona. Vinis kaip vinis.

– Kruvina?

– Neprisimenu.

– Kokios spalvos ranka?

– Balkšva ar greičiau žalsva su juodomis gyslomis.

– Gal ji iš siaubukų krautuvėlės.

– Efektas buvo stulbinamai sėkmingas.

– Netuščiažodžiausim čia visą vakarą. Eime pas tave. Aš ją apžiūrėsiu, ir jei tai ne plastikas, skambinsime Bartelmi.

Ingrida buvo apsvaigusi taip, lyg būtų ištuštinusi visas portugališkas Lolos atsargas. Niūri ligoninės aplinka, „Astor Majo" šaltis, ta kraupi plaštaka... Pasklidusios dėlionės gabalėliai šoko tryptinį, ir jei kam nors būtų pakakę drąsos atkurti tą siaubo paveikslą, jis būtų panėšėjęs į paukščių apdergtą Monė drobę. Sumindyta kojomis švytinti diena. Sutryptas laimės pažadas. Mano smegenys kliedi, kaip ir mano metaforos, pagalvojo Ingrida, sekdama laiptais įkandin Lolos, paskui gatve, glostoma gerokai per švelnaus šiomis aplinkybėmis saulėlydžio – po gatvę dar šmižinėjo pavieniai narsūs išvežiotojai.

Pakeliui, joms kulniuojant sportiniu žingsniu, stamantrioji bičiulė iškamantinėjo ją apie paskutinius jos klientus. Tik įprastiniai lankytojai. Apie paskutinius meilės nuotykius. Nieko. Apie atsitiktinai užklydusius prekeivius, nelauktus svečius, visokius įkyruolius. *Nobody**. Tačiau masažistė pirmame aukšte – lengvas grobis kokiam piktavaliui smalsuoliui. Beje, jos ką tik pasiekė Ingridos

* Nieko. (Angl.)

namus, ir Lola, ištyrinėjusi butuko užraktą, aptiko, kad jis sveikut sveikutėlis. Ingrida pareiškė nespėjusi rasti smurtinio įsiveržimo pėdsakų.

– Sakoma – „įsilaužimo“, Ingrida.

– O kas tada „įsiveržimas“?

– Terminologijos paslaptis panagrinėsime kitą kartą! – tarstelėjo Lola, žengdama per slenkstį. – Ir apskritai, patylėk, man reikia susikaupti.

Kad ir koks įsakmus buvo jos balsas, Ingrida džiaugėsi vėl atgavusi savąją Lolą. Tikrą, ne Uolinių kalnų mešką. Didžiadvasę Lolą, pasiruošusią iš kailio išsinerti dėl savo bendruomenės. Pats metas. Ir iš tikro, vos atsidūrusi virtuvėje, kuri sykiu buvo ir laukiamasis, ekskomisarė negaišo nė vienos brangios sekundės. Susirado žnyples skrebučiams, atidarė šaldytuvą, ištraukė iš jo ranką ir nedvejodama apžiūrėjo ją iš visų pusių, paskui pauostė. Pareiškė, jog tai autentiška, kairioji vyriškos lyties asmens plaštaka. Išsilaikiusi, panaudojus nežinomą preparatą, panašų į gėlių žiedų esenciją. Paskui padėjo ją atgal į vietą ir apieškojo butą. Jokia anga nebuvo išlaužta.

– Ar nesakoma „įsiveržta“?

– Irgi mat sugalvojai!

– O kodėl?

– Ar nepaliksi ramybėje stilistikos, velniai rautų?

Kol Ingrida kvietė šaltkalvę, Lola iš savo siaubingosios violetinės suknelės kišenės iškapstė mobilųjį ir paskambino buvusiam savo pavaduotojui, leitenantui Žeromui Bartelmi.

– Ak, ta nuobodžių košė ir vėl nepasiekiama! – burbtelėjo. – Kas savaitė suka man galvą klausimais apie mano sveikatą – jai nuo to nei šilta, nei šalta, – bet nesugeba atsiliepti, kai jo prireikia!

– Matyt, tūno pasaloje išjungęs telefoną.

– Na ir kas? Vibracinis signalas veikia ir povandeniniame laive.

– Bartelmi tyko po vandeniu?

– Povandeninis laivas, kitaip tariant, polas – automobilis, kuriame tyko farai, mieloji. Ir toji mašina kaip tik nepraleidžia garso. Pragaišinau joje valandų valandas – žinau, ką sakau. Tad štai, kadais, kai man skambindavo į polą, aš atsiliepdavau. Sugebu dirbti keletą darbų iš karto.

Lola paliko įsakmią žinutę leitenanto atsakiklyje. Prisistatyti į Troškimų skersgatvį, net ir vėlai naktį – Ingrida Dizel turi nemalonumų. Ir prašom atsinešti maišelį daiktiniams įrodymams. Moterys susėdo ant savo kanapų (Lola visad pasirinkdavo oranžinę – žinok dabar kodėl!) ir kurį laiką tylomis žvelgė viena į kitą.

– Labiausiai šiame neabejotino skonio natiurmorte mane jaudina vinis, – vėl pravėrė burną Lola.

– Manau, net be vinies jis mane jaudintų.

– Nežinau, ar identifikacinio ir religinio jausmo pakilimas mūsų gražiojoje pasaulietinėje Prancūzijoje pernelyg veikia man makaulę, bet plačiąja prasme tavo dovanėlę šaldytuve laikau užuomina apie Nukryžiuotąjį.

– Tu neklysti.

– Tai kvepia pakrikusiu mistiku. Priekvaišiu, papiktintu tavo numerio „Kalipso“. Velnienė Ingrida suka vargšams nusidėjėliams galvas. Gėda jai – ir op! – ranka šaldytuve. Ar tarp Gabrielos Taiger gerbėjų esi pastebėjusi kokį keistuolį?

– Ne, jokio.

– Baigusi numerį su niekuo nebendrauji, o kaip tavo kolegės?

– Taip pat ne. Šeimininkas nori, kad „Kalipso“, nors ir būtų įstaiga vulgari, būtų aukštos klasės. Dažnokai mums tai kartoja.

– Ar gali įsivaizduoti kokį psichą, lūkuriuojantį tavęs prie tarnybinio įėjimo?

– Paprastai aš būnu budri.

– Ką gi, aš svarstau galimybes, bet galbūt ta ranka su tavo striptizu „Kalipso“ vis dėlto neturi nieko bendra.

Vargu, ar šios dvi istorijos susijusios, bet kadangi Lola pasišovusi naršyti visur, reikia suteikti jai tą galimybę.

– Aš leidau sau kyštelėti nosį į Alisės Bonen bylą, – prisipažino Ingrida.

Trumpas, bet itin iškalbingas Lolos šypsnys bylojo: „Manai, tokia sena dvikojė kaip aš nežino, kad prikrėtei pokštų?“

Tada Ingrida papasakojo. Apie savo apsilankymą Šv. Felicijono ligoninėje. Apie Sodo Nykštuko įtarimus. Diego Karlio prielaidą apie apgalvotą savižudybę, kuri jam užtrauktų bjauriausių ne-

malonumų. Apie numerį, apmokėtą grynaisiais tą pat rytą, apie paimtus magnetinius raktus. Apie operatorių, vardu Žiulis, „Astor Majo" prieigose, Alisės atsargumo priemones, įėjus į 3406 numerį. Jos persirengimą popžvaigžde. Nepaliestus rankšluosčius. Ir puokštę, viltingai nusviestą į vonios vandenį. Pradėtą gerti šampaną. Kol kas nutylėjo apie suniokotus televizorius. Nereikia piktnaudžiauti stipriais pojūčiais.

– Gėlės, pažertos vonioje, neką mažiau keista nei ranka, palikta šaldytuve, – nutarė Lola.

– Įžvelgi ryšį?

– Jokio, išskyrus keistumą.

– Taigi manai, kambarinė klysta, tardama, kad Alisė nusviedusi gėles į vonią iš apmaudo?

– Nieko konkretaus aš nemanau. Leidžiu ramiai kauptis pojūčiams. Kaip sakuros žiedlapiams ant juodo it anglis šaligatvio.

Su bambekle Lola gerai štai kas: jos mąstysena niekad nėra neperprantama, kad ir kaip galėtų atrodyti. Ji sugebėjo gromuliuoti tris temas išsyk: Alisės žūtį, ranką šaldytuve ir japoniškos kelionės planą. Vis dėlto ši kelionė, vos tik numatyta, turės būti atidėta. Lola, aišku, ką tik ėmėsi Bonen bylos, bet ar jų duetas įstengs išaiškinti tokį sudėtingą atvejį ir suspėti į Japoniją, kol ten dar žydi sakuros? Mažai tikėtina. Žinoma, Japonija – kraštas siauras, nusitęsęs iš pietų į šiaurę. Ir vyšnių žydėjimas tęsiasi taip pat – nuo šiltųjų Okinavos salų iki Hokaido kalnų. Tokijo apylinkėse jis pasibaigs

kovo gale, bet dar galima pasekti paskui jį, keliaujant į šiaurę. Sekti jų duetui sekasi itin gerai.

Ji nutarė, kad dabar akimirka tinkama papasakoti apie nusiaubtą „Liuksaniją". Ekskomisarė nusišypsojo, įsivaizduodama Sodo Nykštuką, susikibusį su Tėtušiu Dinamitu, ir pasakė, kad jau metas užsiimti senio negandomis.

– Ačiū, Lola. O aš maniau, kad įsikniaubei į dėlionę kaip kokia kvailė ir į visa kita tau nusispjaut.

– Dėlionė – pavyzdinė dzeno praktika, kuri, priešingai, nei atrodo iš pažiūros, anaiptol neatitolina nuo tikrovės. Atsitrauki, kad sugrįžtum tiesiai į esmę. Po to, kas ką tik įvyko, mes nepaliksime Moriso Boneno nelaimėje. Jis turi teisę žinoti. Na, gerai, pavaišink mane taurele. Kad sulauktume Bartelmi per daug nenuobodžiaudamos.

– Turiu tik meksikietiško alaus.

– To ir reikėjo tikėtis.

– Be to, jis šaldytuve.

– Kad alus liktų šaltas, tai geriau negu laikyti vaistų spintelėje. Niekai, Ingrida, aš padėsiu tau apvalyti užterštą šaldytuvą. Ir įstengsiu pasitenkinti alumi. Leidžiu sau priminti, kad šviesų, tačiau vis dėlto egzotišką jo turinį saugo butelis ir kamštelis.

– Taip, bet vis tiek...

– Nepasiduok vaizduotės valiai, – pareiškė Lola, dairydamasi šiukšlių maišo. – Tai būtų anarchijos pradžia.

Ji išmetė keletą *suteršty* maisto produktų, išėmė alų, paskui surinko sutraiškytus agurkėlius ir stiklainio šukes.

– Kam toks milžiniškas ir, be to, dar skaisčiai rausvas šaldytuvas mergaitei, kuri niekad neruošia valgio? O, neįžvelgiama žmogiškosios būties paslaptie, ir kas tik neslypi tavo širdies kertelėse?

– O čia kieno žodžiai?

– Lolos Žost. Tau jau metas nusipurtyti romantinį suglebimą, tai nepanašu į tave.

O tau pats metas nusipurtyti neurasteninį žiemos įmigį, pagalvojo Ingrida, žiūrėdama, kaip apkūnioji jos bendražygė geria tiesiai iš butelio pagal vietinius amerikietiškus ir meksikietiškus papročius. Dar truputis, ir būtų puolusi jai į glėbį ir išklojusi, kokia laimė atgauti ją sveiką gyvą. Tačiau bet kokiomis aplinkybėmis reikia sugebėti išsaugoti orumą.

– Šįvakar pakeisiu spyną, – pareiškė ji guviai.

– Radai meistrą, kuris vaikšto tokiu metu? Bravo.

– Šaltkalvė Nadina – mano bičiulė. Du kartus per savaitę darau jai *šiacu* masažą.

– Šaltkalvė – šitas išradimas gražiai skamba, ypač su užatlantės akcentu.

– Niekad negali atspėti, kada jūs, prancūzai, vartojate moteriškos giminės formą. Tad improvizuoju.

– Žiūrėk, štai ir Bartelmi – matau jį vaipantis už lango. Išvaduokime jį iš intelektualinių kančių.

Jis turi teisę žinoti, kad kažkoks kvailys įgrūdo tau į šaldytuvą ranką.

Ekspavaduotojas buvo suplukęs. Paaiškino, jog jis ką tik iš raundo „Morisas Bonenas prieš Sodo Nykštuką“; abu vyrai leidęsi į nepaprastas žodžių grumtynes – jas žymia persvara laimėjęs itin kūrybiškai nusiteikęs buvęs aktorius, – ir prieš atvykstant į Troškimų skersgatvį tekę tramdyti varžovus. Kas nutiko Ingridai?

– Kažkoks kvėša įdėjo jai į šaldytuvą ranką. Paliepk kuo greičiau visa tai ištirti – pirštų atspaudus ir sulyginti juos su turima kartoteka, pažiūrėsim, ar čia kuo nors kvepia. O svarbiausia – viską laikyti paslaptyje. Ingrida neketina paduoti skundo į Luji Blano gatvę ir atsidurti akis į akį su Nykštuku.

– Bet jei velionio kartotekoje nėra, įmerksime uodegą, – tarstelėjo Bartelmi, maudamasis plastikines pirštines.

– Iš tikrųjų, – sutiko Lola. – Bet ta uodega gali toli siekti. O, taip. Nepraraskime vilties.

Bartelmi įdėjo ranką į maišelį ir pasiūlė nugabenti ją į Šv. Felicijoną.

– Maniau, tai ligoninė, – nusistebėjo Ingrida.

– Policija turi savo laboratorijas, bet naudojasi ir viešųjų įstaigų laboratorijų paslaugomis, – paaiškino Lola. – O Šventajame Felicijone lengviau nepastebimai atlikti tyrimus negu Teismo medicinos institute.

Ingrida nuėjo įleisti šaltkalvės Nadinos. Ši pareiškė užuojautą, sužinojusi, jog kažkoks psichas

įsibrovęs pas jos mėgstamą masažistę, kad paliktų ten pačią kraupiausią dovanėlę.

– O jei tai kas nors, kas tave pažįsta ir turi antrus raktus, Ingrida?

– Jau mąsčiau apie tai. Dažnai palieku raktus duryse, kai priiminėju klientus. Bet kas galėjo juos paimti, pasigaminti kvartale kitus ir padėti į vietą lyg niekur nieko.

Nadina akimirksniu išardė spyną. Pareiškė, jog tai pinigų švaistymas – toks gražus, tokios geros būklės gaminys, – ir pradėjo montuoti naująją. Ingrida žiūrėjo, kaip ji dirba.

– Vis dėlto pakišti nupjautą ranką masažistei! Tikra niekšystė! Jie įžeidė tavo darbo įrankį.

Ak, aš apie tai nepagalvojau, pamąstė Ingrida, apžiūrinėdama savo rankas. *Įžeidė mano darbo įrankį.* O gal grasina man jį nupjauti. Ji skubiai sunėrė rankas ir pasibruko plaštakas po pažastimis.

9

Ingrida ir toliau stebėjo, kaip dirba Nadina – ši pradėjo švilpauti kažkokią grupės „Rita Mitsouko“ melodiją. Pasiūlė jai alaus, ir ji mielai sutiko. Kai Ingrida grįžo, nešina meksikietiško alaus butelaičiu, kurį nušveitusi plovikliu nuplovė po čiaupu, šalia šaltkalvės stovėjo Diegas Karlis su milžiniška kardelių puokšte rankose.

– Noriu atsiprašyti, kad įvėliau tave į tą reikalą.

Ingrida buvo priblokšta. Nadina pakėlė nosį nuo užrakto, paėmė iš amerikietės rankų alų ir atkišo Diegui, siūlydama pasimainyti. Ingrida paėmė gėles.

– Jos tikrai tau tinka, – tarstelėjo Diegas. – Tu panaši į kardelį.

– Mūsų Ingrida – dailus išlakus stiebelis, – pritarė Nadina.

– Bėda su durimis? – pasiteiravo jis.

– Kažkoks kvailys įkišo jai į šaldytuvą ranką, – paaiškino šaltkalvė, Ingridai dar nespėjus prasižioti. – Keičiame raktus.

– Policiją kvietei?

– Daugiau mažiau, – atsakė Ingrida.

– Kaip suprasti?

– Ką gi, užeik.

Jis nesiprašydino, bet susiraukė, pamatęs Bartelmi. Ingrida paaiškino, kad leitenantas čia tik

kaip buvęs Lolos Žost pavaduotojas. Šioji atsistatydinusi, užleisdama pareigas neprilygstamajam Grusė.

– Nei ji, nei aš negalime paduoti skundo. Žanas Paskalis Grusė, tai yra Sodo Nykštukas, ne per daug mus mėgsta.

Lola ir Bartelmi nepastebėjo ispano. Ingrida nugirdo žodį „Papua" ir svarstė, ką jų pokalbyje galėtų reikšti kitas pasaulio pakraštys. Pamerkė kardelius į vazą ir pastatė ją greta šaldytuvo, nuėjo atnešti tako paplotėlių, sudėjo juos į dubenėlį ir pasiūlė Diegui.

– Ar neturėtum „Rita Mitsouko"? Nadina sužadino norą.

– Galima paieškoti, – atsiliepė ji, rausdamasi po savo CD atsargas.

Veikiai butą užliejo *Katrinos Renžė* balsas.

– Man patinka tavo dekoras, Ingrida. Psichodeliškas. Regis, išlipai iš laiko mašinos. Bum – trisdešimt metų atgal.

Tarp *Renžė* trelių Ingrida atpažino Maksimo ir Chadidžos Diušanų balsus. Priėjo arčiau. Diušanai buvo sunerimę, pamatę Nadiną keičiant užraktą. Bet ši jiems jau paaiškino reikalą.

– Ranka šaldytuve! – aiktelėjo Chadidža. – O tu, užuot paklaikusi, narsiai laikaisi. Šaunu, Ingrida. Niekada nereikia leistis įbauginamai kvailių.

Amerikietė nemėgino jai prieštarauti. Buvo per daug išvargusi nuo savo įsisiūbavusio solo tyrimo ir per daug laiminga, atgavusi bendražygę.

– Ar tikrai viskas gerai? – nerimavo Maksimas.

– Taip, taip, nagi, užeik išgerti meksikietiško alaus.

Diušanai pasisveikino su Diegu Karliu ir priėjo prie Lolos ir Bartelmi. Ingrida pasiteiravo Karlio, per kokį stebuklą jis pažįsta Diušanus, bet tas tik darsyk vylingai nusišypsojo. Išmušta iš vėžių hidalgo manierų, ji vėl priėjo prie Nadinos, kuri, atrodo, šnekučiavosi su savo spyna, ir pamatė, kad ši kalbasi su daktaru Antuanu Ležė, išsiruošusiu į vakarinį pasivaikščiojimą drauge su Zigmundu. Pakvietė juodu su dalmatinu užsukti alaus, paskui nutūpė ant rausvosios kanapos priešais Diegą Karlį.

– Pagal ją šokama, – pareiškė tas.

– *What?*

– Pagal „Rita Mitsouko" šokama.

Jis ištiesė jai ranką. Ji nesispyriojo, atsidūrė jo glėbyje ir konstatavo, kad jie vienodo ūgio.

– Tau atrodo keista, kad aš noriu šokti, nors ką tik mirė Alisė, tiesa?

– Keista – pats tas žodis.

– Pažadu, šoksime tik penkias minutes. Kad pamirštume tą siaubingą dieną. Vis šis tas, jei užgrius kokia nauja neganda.

– Iš kur išpaišei mano adresą?

– Užsukau į „Gražuoles" aplankyti Chadidžos. Jos vyras tvirtina, kad tu – geriausia Sen Deni priemiesčio masažistė. Ir gera šokėja.

– Aš retai šoku.

– Ingrida, noriu, kad kai ką žinotum.

– Klausau.

– Sakiau tau, kad ji buvo *loca*. Aš perlenkiau, ir tu tikriausiai palaikei mane paskutiniu niekšu. Alisė nebuvo trenkta, ji buvo... palaužta. Kai kurie žmonės atrodo tvirti, manai, jie viską atlaikys, tačiau klysti. Alisė šaukėsi pagalbos, o aš neįstengiau išgirsti. Tai neteisinga.

– Kas neteisinga?

– Tie, kuriems labiausiai reikia meilės, gauna jos mažiausiai. Jų godumas baugina. Ir vis dėlto kartais viskas priklauso nuo gryno menkniekio. Kodėl mes galiausiai vedame tą, o ne kitą moterį?

– O MES NESIVARŽOME! – stūgtelėjo niršus balsas, ir Ingrida pajuto, kaip kažkas nutvėrė ją už rankos.

– Benžamenas!

– Aš paklaikęs iš nerimo. Nadina ką tik man papasakojo apie tą ranką – ir randu tave šokančią su tuo tipu! TU IŠ MANĘS TYČIOJIESI!

– Noriu ir šoku.

Benas trenkė alkoholiu, tiksliau – džinu.

– Tavo sužadėtinis? – ramiai pasiteiravo Diegas.

– Aišku, kad ne! Paleisk mane, Benžamenai! Man skauda.

– Girdėjai, Benžamenai? Tuojau pat paleisk ją.

– O tu nori, kad užvežčiau per tavo ispanišką snukį, ką?

– Ne, noriu, kad apsiramintum.

– Ieškai kliaučių. Taigi jau radai.

– Apgailestauju, bet aš slaugau žmones, ne skaldau jiems fizionomijas. Ypač kai jie vos laikosi ant kojų.

– Tau kinkos dreba, ir tiek.

Panarinęs galvą, kunkuliuodamas pykčiu, Benas puolė, tačiau Karlis paskutinę akimirką išsisuko. Ingrida įsikirto Benui į pečius, liepė grįžti namo. Supliaukšėjo antausiai. Įsikišo Maksimas ir Antuanas. Benžamenas spardėsi, klykdamas, kad Ingrida melagė. Ir nors staiposi nuoga prieš visą naktinį Paryžių, jos širdis slepiasi po skraiste!

Chadidža su dviem vyrais išlydėjo Benžameną Noblė į namus. Zigmundas Ležė pasiuntė Ingridai liūdną žvilgsnį ir nusekė jiems įkandin. Lola išjungė muziką. Žeromas Bartelmi pareiškė, kad jam jau metas traukti į Šv. Felicijoną. Visi žiūrėjo, kaip jis tolsta su savo plastikiniu maišeliu, išsipūtusiu nuo nežinomos rankos, ir sėda į tarnybinį automobilį, paliktą prie įvažiavimo į skersgatvį.

– Farai niekada nesivaržo statyti ratų, kur pakliūva, – pareiškė Lola, kad sudrumstų tylą. – Vienas profesinių bruožų, kurio man trūksta. Vos pasistatau savo tvingą, kur į galvą šauna, bemat gaunu baudą.

Ji surinko besimėtančius alaus butelius. Ir atkreipė dėmesį, kad kažkas net pripylęs alaus Zigmundui į dubenėlį.

– Taip, tai aš, – prisipažino Ingrida. – Nelabai besusivokiau, ką darau.

– Tas šuo nemėgsta alaus. Niekada neabejojau, kad jis turi skonį.

– Tai aš kaltas, – atsiprašė Diegas. – Bet nieko nesigailiu.

– Benas pats pradėjo.

– Tau nuo jo kliuvo?

– Ne.

– Štai tavo naujieji raktai, – pranešė Nadina, atkišdama du ryšulėlius. – Nebepamiršk jų duryse.

Vieną raktą Ingrida atidavė Lolai.

– Skubiam atvejui – juk niekad negali žinoti.

Lolai pasirodė, kad slaugytojas žiūri į tą metalinį daikčiuką su pavydu.

Nadina nusišypsojo Karliui ir nieko nebesakydama išėjo.

– Aš atėjau ne tik tam, kad atneščiau gėlių.

– Taip ir maniau.

– Turi kompiuterį?

– Žinoma. O ką?

– Alisė nesiliauja kritusi internete.

– *What!*

– Kažkas be galo suka tą filmą.

Ekrane išniro guvus keturiasdešimtmetis miltuotais ūsais. Sekdama išmaniais Diego nurodymais, Alisė atkasė reikiamą svetainę – tokio Rišaro, stypsančio prieš duonos krautuvėlę su neįskaitomu užrašu. Tolumoje stūksojo varpinė, iš kurios Lola atpažino Šv. Odilijos bažnyčią. Ingrida surado reikiamą puslapį, ir netrukus pilkšvai

melsvo dangaus fone išryškėjo metalinis „Astor Majo“ fasadas. Paskui Alisė Bonen, persisvėrusi pro langą su sirenos suknele. Ji atsitiesė, grakščiai užlipo, neskubėdama permetė vieną, paskui kitą koją per palangę. Akimirką sėdėjo ant lango krašto. Ir puolė į tuštumą. Kūnas perskrodė dangų ir atsimušė į automobilio stogą. Keletas sukrėstų liudininkų veidų stambiu planu, ir galop objektyvas pritraukė negyvėlę. Vaizdas sudrebėjo, pasigirdo, kaip kažkas plūsta operatorių. Filmas vėl rodė Alisę prie lango.

Lola pagalvojo, kad operatoriaus savikliova suteikia reportažui fantastikos atspalvį. Bemaž reikėjo sau įgnybti, kad nesupainiotum moters žūties su kaskadininkės triuku, pasitelkus putplasčio manekeną. Gyvendamas vaizdų pasaulyje pradedi abejoti pasaulio apybrėžomis. Dar viena priežastis prireikus žiūrinėti jį pro didinamąjį stiklą.

– Kambaryje nieko negalima įžiūrėti, – tarstelėjo Diegas. – Panaudojau specialiai tam pritaikytą programą. Bet vis dėlto kažkas čia ne taip.

– Bejausmis jos veidas, – pakišo mintį Lola.

– Įsivaizdavau save jos vietoje. Net jei būčiau pasiryžęs iššokti, manau, veide kas nors atsispindėtų.

Ingrida peržvelgė interneto svetainę ir atsidūrė kažkokiame šeimyniniame kambaryje. Čia ūsuotas kepėjas žiūrėjo televizorių.

– Kas čia dabar? – nusistebėjo Lola.

– Internautas, kuris domisi Alise, namuose turi internetinę vaizdo kamerą, – paaiškino Diegas. – Jo gyvenimas – atversta knyga. Įdomu, tiesa?

– Žiūrėti į kažkokį tipą prieš televizorių, mano nuomone, nėra kvapą gniaužiantis dalykas, bet būkime atlaidūs.

– O jei operatorius Žiulis – kepėjo šeimos narys? – spėjo Ingrida.

– Šitas klausimas palauks rytojaus, nes aš einu gulti, – pranešė Lola. – Ir tau tai išeitų į gera, Ingrida. Rytoj pradedame anksti, kaip tikros stropuolės. Gyveni šiame kvartale, Diegai?

– Taip, o ką?

– Tuomet galiuką mane palydėk. Norėčiau išgirsti tavo įvykių versiją. Matai, aš įšokau į jau važiuojantį traukinį.

Lola patarė Ingridai kaip reikiant užsirakinti, paskui išėjo drauge su Diegu. Ingrida vėl negarsiai įjungė dainelę, kurią jis neseniai niūniavo jai į kaklą. Išjungė telefoną, išsitiesė ant rausvosios kanapos ir vėl įsmeigė akis į aromatinę lempą. Ką tik buvo išgyvenusi vieną pakrikiausių savo gyvenimo dienų. Žodžiu, *a fucking nonsense**.

* Visiška nesąmonė. (Angl.)

10

Lola paėmė slaugytoją po paranke. Šis tikriausiai buvo nusivylęs, kad turi palikti Ingridą, bet jai neatrodė, kad kratytųsi jos draugijos. Tas vaikinas iš ramiųjų. Su juo galima kalbėti tiesiai.

– Tu mums šiandien suvaidinai sceną „Aš ateisiu pašokti ant jūsų kapų“*, Diegai?

– Jei pasakysiu tiesą, jūs manimi nepatikėsite.

– Vis dėlto pabandyk. Šįvakar mano mintys atviros pasauliui.

– Pats nežinau, kodėl pakviečiau Ingridą šokti.

– Tai toks tavo paaiškinimas? Ei, žiūrėk! Jis toks besvoris, kad jau nuskrido.

– Tuomet duokite man laiko pamąstyti.

– Maniau, dirbi greitojoje.

– Lola, būkite gera.

– Sutarta, darau tau išimtį. Dėstyk.

– Ligoninėje vis daugiau ir daugiau darbo, vis mažiau ir mažiau priemonių. Be to, kartais aš ilgiuosi Madrido. Ten beveik kas vakaras kur nors eidavau. Man reikia šokti, kad prasiblaškyčiau. O be to...

– O be to?

* Aliuzija į prancūzų rašytojo B. Viano romaną *Aš ateisiu nuspjauti ant jūsų kapų.*

– Man tai pasirodė paprasčiausias būdas paaiškinti Ingridai, jog su Alise aš elgiausi kaip niekšas. Šis paaiškinimas jums tinka? Tikiuosi, taip, nes kito neturiu. Kitaip gausiu jums meluoti.

– Tiesą sakant, man nusišvilpt į šokių aikšteles. Mane domina kas kita. Ir lažinuosi, tu žinai kas.

– Kas, Lola?

– Tas, kas nuves mus pas operatorių.

– Ingrida buvo pernelyg santūri. O jūs perlenkiate.

– Mandagiau, bernužėli!

– Nėra ko įsižeisti, jūs man labai patinkate tokia, kokia esate.

– Tuomet tu eini su manimi. Kur jis gyvena?

– Kas?

– Liaukis, gerai?! Tu moki atkapstyti įdomias svetaines, tad gali atkapstyti ir adresą. Ypač tokio tipo, kuris leidžia gyvenimą prieš milijonus internautų.

– Jei operatorius Žiulis iš tikrųjų kepėjo šeimos narys, jis gyvena Stefano Malarmė prospekte.

– Puikumėlis! Sakyk, kaip sužinojai.

– Jūs atpažinote Šventosios Odilijos bažnyčią, aš taip pat. Paryžiuje ne taip daug neobizantinių rausvų plytų bažnyčių.

– Bet tik viena kepykla tose apylinkėse, tiesa?

– Kepėją gali rasti „Geltonuosiuose puslapiuose“*. Jis vardu Rišaras Parizi.

* Informacinis leidinys.

– Kaip slaugytojui neblogai. Gerai, stabdome taksi.

– Prieš „Gražuoles“ stovi mano vespa.

– Ar įsivaizduoji mane ropščiantis ant tokio mechanizmo?

– Atrodysime kaip Odri Hepbern ir Gregoris Pekas filme „Atostogos Romoje“.

– Mėgini mane apvelti kaip Rišaro Parizi ūsus, nelabas berniūkšti. O kaip šalmas?

– Visada turiu du.

– Merginoms?

– Nebūtinai.

– Nenuleisiu akių nuo judviejų su mano bendražyge. Nebandyk man jos nuskriausti. Po kieta išore ji tikra gėlelė.

– Visą laiką aiškinu, kad neketinu skriausti žmonių, veikiau priešingai, bet niekas manimi netiki! – tarė jis, apdovanodamas ją plačia baltadante šypsena ir raudonu šalmu.

Pats užsimaukšlino tokį pat, tik ryškiai oranžinį. O jo motociklas buvo rausvas. Ispanas ir amerikietė abu jautė nesaikingą silpnybę nežmoniškoms spalvoms.

– Et! Manai, nemačiau tavęs atžygiuojant su savo kardeliais? Judam!

Apkabinusi jo stuomenį, Lola konstatavo, kad tas vaikinas neturi nė gramo riebalų. Be to, jis gardžiai kvepėjo. Ingrida niekada nemokėjo elgtis su vyrais – kad tik nekluptelėtų ir nenukentėtų. O kol kas greitosios pagalbos darbuotojas pri-

stabdė ir žvalgėsi po gatvę, ieškodamas kepyklėlės. Grakščią Šv. Odilijos varpinę jie matė iš tolo. Žiedinis aplinkkelis buvo netoli, bet žiūrint į tą nežmonišką bažnyčią atrodė, kad mini Bosforo pakrantėmis. O Malarmė prospektas niekuo ypatingu nepasižymėjo.

– Čia, – tarė jis stabdydamas.

Lola kaip galėdama oriau nulipo nuo tos blogo skonio vespos. Nusivožė šalmą ir žiūrėjo, kaip jis nusiima savąjį. Net su tuo moliūgu ant galvos buvo gražus. Kaip apmaudu.

Kepyklėlės fasadas atrodė iškalbingai – jis pasakojo Parizi šeimos sagą. Kepėjai iš kartos į kartą, jie puikavosi kepą *traškiausius* batonus Paryžiuje. Štai toks smagus Rišaras pozuoja su televizijos laidų vedėja, iššiepusia visus lygius nubalintus mažučio ryklio dantukus. Buvo dar ir dvidešimtmetė šviesbruvė, pasipuošusi tokia pat baltutėlaite kepure ir prijuoste, kaip linksmasis Rišaras.

Duris jiems atidarė kepėjas. Trimatėje erdvėje jis atrodė toks pat malonus, kaip dvimatėje, apgaubtas itin viliojamo kvapo. Lola galėjo dėti galvą, jog tai kimštinis pyragas. Su marinuota mėsyte. Ji paaiškino esanti atsistatydinusi komisarė, atliekanti tyrimą savo draugui Morisui Bonenui. Parodė seną pažymėjimą; Parizi dirstelėjo į jį nesiliaudamas šypsotis.

– Norėčiau pasikalbėti su jaunuoju Žiuliu.

– Sūnus čia, jis pats jums viską paaiškins. Mes baigiame vakarieniauti. Prašome užeiti.

Lola ir Diegas įėjo į jau internete matytą svetainę. Aplink prariektą kimštinį pyragą prie stalo sėdėjo trys žmonės. Lola pasidžiaugė savo uosle, atpažino šviesbruvę iš nuotraukų ir pastebėjo internetinę vaizdo kamerą, pastatytą ant židinio. Kepėjai draugiją palaikė jaunas barzdyla ir kokių keturių dešimčių moteriškė, pagal genetikos dėsnius neabejotinai galinti būti jos motina.

– Lašelį šinono? – pasiūlė Rišaras Parizi.

– Neatsisakysiu, – atsiliepė Lola.

– Aš taip pat, – tarė Diegas Karlis.

Lola pagalvojo, kad kimštinio pyrago gabalas būtų visai ne pro šalį po to vakarėlio, paskaninto tik meksikietišku alumi ir siaubingais bulvių traškučiais, beviltiškai bandančiais sužadinti mintis apie Akapulką. Jaunuoliai ir jų motina nebuvo tokie žvalūs, kaip kepėjas. Lola jiems paaiškino, kad jos ketinimai taikūs, ji padedanti draugui. Diegas Karlis įsitaisė prie stalo drauge su šeima ir, atrodo, jautėsi kaip namie. Šviesbruvė susidomėjusi dirsčiojo į jį. Motina taip pat. Užtat barzdyla, regis, jautėsi nejaukiai.

Lola tikėjosi šeimyninės sagos. Nusivilti neteko. Ji sužinojo, kad Žiulis – Žiuljetės brolis, vadinasi, Rišaro ir jo žmonos Martinos sūnus. Parizi ir Bonenų šeimas saistė giminystės ryšiai. Martina Parizi buvo velionės Moriso Boneno žmonos Aleksandrinos sesuo. Priešingai, nei buvo žadėjęs, šiuos paaiškinimus už sūnų pateikė Parizi vyresnysis. Savo pusseserės Alisės krytį Žiulis nufilma-

vęs, neatsispirdamas profesiniam polėkiui. Ir kaip tikras profesionalas pardavęs reportažą vienam kanalui.

Žiulis Parizi klausėsi vangiai. Lola nutaisė atjaučios močiutės povyzą. Atrodė, snūduriuoja, spausdama tarp pirštų šinono taurę. Motina nepravėrė burnos, kartkartėmis pritardama linkčiojo. Ji supjaustė likusį pyragą ir padalino šeimynykščiams. Galiausiai jie baigė vakarienę margomis salotomis, pažiūrėti labai viliojančiomis. Lola sėdėjo, ištempusi ausis, bet jos skonio receptoriai nerimo. Drauge jautė įsmeigtą į save klastingą kameros akutę ir įsivaizdavo, kaip ją stebi šimtai interneto vartotojų. Lola Žost – realybės šou „Ferma" Malarmė prospekte žvaigždė. Ir kas galėtų pagalvoti?

– Ji paprašė manęs eiti drauge, – kaltai pradėjo Žiulis. – Tai buvo jau ne pirmas kartas.

– Ko ji norėjo?

– Kad nufilmuočiau berniūkščio gimtadienį.

Lola paprašė papasakoti. Taikydamasi pasiūlyti klientams papildomą paslaugą, Alisė dažnai naudodavusis pusbrolio Žiulio pagalba. Ji atlikdavusi antrininkės numerį, o jis kurdavęs nedidelį šventės reportažą. Šmaikštūs interviu su svečiais, šou fragmentai, užpučiamos žvakutės ir taip toliau. Alisei būdavo mokama tiesiai į rankas arba nusiunčiama sąskaita į „Paryžius – tai šventė". Tai priklausydavo nuo jos nuotaikos ir aplinkybių. Kitaip tariant, retsykiais Alisė Bonen susitardavusi

tiesiogiai – klientai galėdavę sutaupyti šiek tiek pinigų, o pusseserė ir pusbrolis – lygiomis pasidalinti honorarą.

– Alisės darbdavys nieko nenutuokė?

– Nežinau.

– Ji pati tau skambindavo?

– Dažniausiai pranešdavo paskutinę minutę. Susitikdavome vietoje.

– O šį kartą?

– Taip pat. Mums jau buvo tekę dirbti viešbutyje „Astor Majo".

Be didelių vilčių Lola pasiteiravo kliento pavardės. Ir nustebo, išgirdusi Žiulį minint tokį Pjerą Marešalį, finansininką ir dvylikamečio Žildo tėvą. Pagal sutartį su „Paryžius – tai šventė" Alisė jau buvo vaidinusi berniūkščiui Britnę.

– Farai skambino jam prie manęs. Marešalis su šeima išsikraustė, dirba Vokietijoje.

– Tai Alisė viską prasimanė?

– Neįsivaizduoju. Ji buvo tokia kaip visada.

– Tu turėjai filmuoti šeimos šventę. Kodėl vietoj to įamžinai jos žūtį?

– Aš – nepriklausomas reporteris.

– Ir tai labai sunkus amatas, – vis tebesišypsodamas įsiterpė Rišaras Parizi. – Daug pašauktųjų, mažai išrinktųjų. Bet aš netrukdžiau Žiuliui rinktis pačiam.

– Tie vakarėliai su Alise pakišo man mintį sukurti reportažą apie didžiųjų Paryžiaus viešbučių durininkų gyvenimą, – toliau porino Žiulis, atro-

do, suirzęs dėl tėvo pastabos. – Laukdamas Alisės apklausiau „Astor Majo“ durininką. Man buvo likę šiek tiek laiko. Ta proga filmavau viešbutį iš lauko. Tada viskas ir įvyko. Pamačiau kažkokią blondinę, persisvėrusią pro langą. Nufilmavau. Tik į pabaigą atpažinau pusseserę.

Visi veidai buvo atsukti į jaunąjį Parizi. Rišaro šypsena prigeso, bet neišblėso. Lola svarstė, ar tai ne tikas.

– Pardaviau tą filmą, kad apsisaugočiau, – aiškino Žiulis.

– Kaip suprasti?

– Pagalvojau, kad ji buvo išstumta ir aš galbūt nufilmavau jos žudiką. Iškeldamas visa tai į viešumą, jau nebebuvau neparankiu liudininku. Pažįstu vieną prodiuserį iš kanalo „TV Europa“. Jis nupirko juostą nė nemirktelėjęs.

– Už kiek? – pasidomėjo Lola.

Vėl tyla. Galiausiai ją nutraukė ramus Rišaro Parizi balsas.

– Už dvidešimt tūkstančių eurų. Matote, mes neturim ko slėpti, – pasakė jis, atsisukdamas į kamerą.

– Tai tėvas nusprendė paleisti filmą per internetą.

– Beje, mes ir dabar tinkle, – išdidžiai pridūrė kepėjas. – Viskas matoma, viskas pasakoma. Nėra ko sau prikišti. Žiulis neliečiamas, jam nieko negali atsitikti. Internetas ir televizijos transliacija – dvigubas apsidraudimas.

– Išmanu, – pagyrė Lola. – Tik gaila, kad už Alisės nieko neįžiūrėsi.

– Kanalo specialistas bandė sulėtinti filmą, bet iš to nebuvo jokios naudos, – patvirtino Žiulis. – Tiesą sakant, gal ji iš tikrųjų nusižudė. Pusseserei dažnai šaudavo į galvą keistų minčių. Prieš puldama veikti ji nedažnai pamąstydavo.

– Bet kam prasimanyti klientą? – įsiterpė Diegas Karlis.

Žiulis gūžtelėjo pečiais, atrodo, sutrikęs. Žiuljetė su motina neskubėdamos baigė valgyti pyragą, Rišaras Parizi atrodė patenkintas savimi ir gyvenimu apskritai. Lola pastatė taurę ir atsigręžė į kepėjo sūnų.

– Turiu keletą versijų. Viena jų keistoka. O jei Alisė numatė, kad toji žūtis bus nufilmuota? Kaip manai?

– Nežinau, ką ir galvoti, ponia.

– Pone Parizi, gal išjungtumėte savo kamerą?

– Tai nelabai įprasta šiuose namuose.

– Gal pabandom šiek tiek pakeisti įpročius?

Lola pakilo ir išjungė kamerą. Kepėjas tik stebėjo ją tokiu geranorišku žvilgsniu, kad tai atrodė įtartina.

– Sakyk, Žiuli, ar judu su pussesere neturėjote kokios paslapties, kurią tu netyčia pamiršai paminėti?

– Prisiekiu, ne. Tas gimtadienis turėjo būti kaip visi kiti.

– Skirtumas tik dvidešimt tūkstančių eurų. Atleisk, kad moralizuoju, bet ar tavęs nejaudina, kad pardavei televizijai jos žūtį? Ar pagalvojai apie savo dėdę Morisą?

– Tada ne. Dabar – taip.

– Išvada?

– Viena vertus, norėčiau išdalinti tuos pinigus. Skurstantiems draugams, tokių netrūksta. Kita vertus, norėčiau pasilikti juos sau. Aš piniguose nesimaudau. To įrodymas – kad gyvenu pas tėvus.

– Ir jie visada dėl to bus laimingi, sūneli. O su pinigais padarysi, ką norėsi, – tu pilnametis, – pareiškė Parizi vyresnysis.

– Aš turiu geresnę idėją. Šiandien Morisas Bonenas atliko simbolinį aktą, kurio pasekmės bus sunkios. Trumpai tariant, suniokojo keletą televizorių. Sąskaita solidi. Žiulis ją apmokės. Taip mano senas bičiulis išvengs daug teisminių rūpesčių. Tu taip pat, Žiuli. Kas tau sakė, kad dėdė neketina paduoti tavęs į teismą? Ar tiesiog išmalti tau snukio?

– Tikiuosi, juokaujate, ponia? – pasiteiravo Rišaras Parizi su plačia šypsena.

– Tiesą sakant, ne.

Lola susižvalgė su Diegu. Šis, manding, mėgavosi ta scena.

– Jeigu svainis būtų kaip reikiant išauklėjęs dukrą, viso to nebūtų atsitikę, – kiauktelėjo motina – tai buvo pirmieji jos žodžiai per visą vakarą.

– Neabejoju, jog patikslinsite savo mintį, ponia Parizi.

– Kai mirė sesuo, Alisė buvo palikta pati sau ir savo trenktam tėvui. Jis pats ūpingas žmogus ir nepadarė nieko, kad ištaisytų tokius pat dukros polinkius. Vienoje barikadų pusėje jam – Bonenai, laisvi ir išdidūs klajūnai aktoriai. Kitoje – Parizi. Darbščios skruzdės, kurioms rūpi tik pinigai. Per akis prisiklausėme tų kalbų.

– Ką gi, įrodykite, kad tai netiesa, apmokėdami sąskaitą. Aš apsiimu įtikinti Morisą, kad nežalotų nei Žiulio, nei jūsų parduotuvės vitrinos. Nuo šiandien žinau, kad jis gali tai padaryti.

– Tikiuosi, tai ne mėginimas šantažuoti, ponia Žost.

– Tikiuosi, jūs nemėginate manęs įžeisti, pone Parizi.

Parizi klanas kurį laiką tylėjo, paskui vėl prabilo Žiulis.

– Aš sumokėsiu. Dėdė visada mane gąsdino. O be to, atvirai sakant, tada mano sąžinė bus ramesnė.

– Čia tai kalba, jaunuoli! – iškilmingai pareiškė Lola stodamasi.

Ji įjungė vaizdo kamerą ir ta proga įdėmiai nužvelgė motiną ir dukrą. Pirmajai dvidešimt tūkstančių eurų pluoštas aiškiai stovėjo skersai gerklės, antroji sveikino brolio sprendimą.

Lola padėkojo kepėjui už svetingumą ir leido palydėti ją iki durų. Jis domėjosi jos prielaidomis. Ji gudriai išsisuko ir šypsodama atsisveikino. Pui-

kiai mokėjo nutaisyti katino iš „Alisos Stebuklų šalyje“ šypseną. Šiuo atveju ji tiko. Alisė Bonen pateko į šalį, kurios įstatymai aiškiai, logiškai analizei nepaklūsta. Tik bėda, kad iš ten negrįžo. Lola pradėjo jausti malonų kutulį. Nususęs triušis, tardamasis esąs gudruolis, nusitempė Alisę paskui save, ir net jei mergina buvo nelengvo būdo, tai dar ne priežastis išstumti ją į tuštumą.

Lola ir Diegas stovėjo iš abiejų vespos pusių. Jis staiga pasirodė jai susimąstęs.

– Manote, Alisė galėjo prasimanyti holivudišką savižudybę, žinodama, kad Žiulis ją filmuos?

– Kol kas vengiu skubotų išvadų.

– Jūs išjungėte kamerą prieš pateikdama sąskaitą jo sūnui. Man tai patiko.

– Sunkiausia bus įtikinti Morisą nedaužyti snukio tam šių laikų niekšeliui.

– Stebiuosi, kad tėvas įvardijo jį tinkle.

– Nori pasakyti, atskleidė jo tapatybę pirmam pasitaikiusiam?

– Taip, ir ypač Morisui Bonenui.

– O aš nesistebiu. Morisas gyvena savo pasaulyje. Kompiuterių nekenčia ne mažiau kaip mobiliųjų telefonų. Mėgsta tik savo teatro studiją Jaunimo kultūros rūmuose.

– Visada atsiranda kas nors, kas iš geranoriškų paskatų atskleidžia tiesą net atsiskyrėliams. Parvežti jus namo?

Ji neturėjo nė mažiausio noro vėl apžergti tą vespą, anaiptol ne tokią patogią, kaip taksi sėdynė,

bet norėjo būti tikra, kad šiąnakt tas mielas gudrutis pamirš Ingridą.

– Geriau pargabenk mane į Troškimų skersgatvį. Iš ten grįšiu pėstute. Nulipus nuo tavo mechanizmo man reikia pramankštinti kojas.

Karlis padavė Lolai šalmą ir vėl palydėjo jį supratinga šypsena. Šis slaugytojas, atkakęs iš svetur, – be galo rimta grėsmė. Kai ji baigė segtis tą siaubingą metalinį galvos apdangalą, jis paklausė:

– Ką jis norėjo pasakyti: „Ir nors staipaisi nuoga prieš visą naktinį Paryžių, tavo širdis nešioja čadrą“?

– Kas toks? – paklausė Lola, kad išloštų laiko sumesti atsakymui.

– Boksininkas Benžamenas.

– Ak, taip! Benas. Et, niekai, jis plepa neužsičiaupdamas. Kinematografijos instituto studentas, intelektualas. O be to, buvo girtas. Iš tiesų jis pasakė „tavo širdis slepiasi po skraiste“. Tokia neapdorota poezija. Nebesigilinkime.

– O aš, kai pasigeriu, apskritai visada sakau tai, ką galvoju.

– Man atrodo, negėręs taip pat. Aš noriu miego, bernužėli. Gal važiuojam namo.

Ją pažadino neapsakomas troškulys. Atrodė, kad ji prisigėrė jūros vandens ir jei tuoj pat nieko nesigriebs, jos organai perdžius. Pamirštos aromatinės lempos šviesa ryškino laukiamojo apybrėžas, kardelių puokštė greta šaldytuvo atrodė it

jaunas medelis. Ji patikrino, ar užrakintos durys. Spynoje stirksojo raktas su pakabuku: „Šaltkalvės Manžen dirbtuvė linki jums sėkmės."

CD grotuvas uždainavo Lolos balsu: *O Ingrida, ta bastūnė, meilės trokštanti klajūnė – ji tikra nuobodžių ko-ko-šė, topinambų neparuo-ruo-šia...* Ingrida gūžtelėjo pečiais ir, mąstydama apie ledinį vandenį, netrukus numalšinsiantį didžiausią pasaulyje troškulį, atidarė šaldytuvą.

Ten tūnojo susirietusi Alisė Bonen, apsivilkusi tviskančia apšerkšnijusia suknele. Po perkūnais, tai kraupu ir labai gražu, pagalvojo Ingrida, atatupsta traukdamasi prie lango, ką tik atsiradusio jos virtuvės interjere. Jai reikėjo sprukti ir ta pačia proga sugėdinti tą kalės vaiką, kuris įgrūdo Alisę į šaldytuvą. Ji pagalvojo, jog langas tuoj pažirs šukėmis, tačiau kūnas perskrodė jį be jokių nesklandumų. Kurį laiką jos galūnės mataravo ore. Ji sukliko ir ėmė kristi, kristi, kristi...

Ingrida pabudo paplūdusi prakaitu. Ji susapnavo košmarą, kurio smulkmenų negalėjo prisiminti. Liko tik kritimo į tuštumą pojūtis. Ji atsikėlė, ištroškusi kaip sudužusio laivo keleivė; draugų patarimu pasistengė neatidaryti lango, ir kambaryje buvo karšta kaip pirtyje.

Pro užuolaidas skverbėsi gatvės žibintų šviesos. Ji išvydo kardelius vazoje ant grindų, sudvejojo prieš atidarydama šaldytuvą, paskui paklausė proto balso: šaldytuvas dezinfekuotas žaveliu;

jame nėra nieko grėsmingo, tik vanduo. Ji atsigėrė.

Suburzgė motoras. Iš Fobur Sen Deni gatvės sklido balsai. Ji pamatė Lolą, neaprėpiamą su savo beviltiška rausvai violetine suknia, – ji šnekėjosi su vyriškiu ant motociklo. Su slaugytoju Karliu. Šis pajudėjo iš vietos ir nurūko. Ingrida panūdo sužinoti daugiau, bet išeiti į lauką su nuskalbtom apatinukėm ir trumpais marškinėliais buvo pavojinga. O jei Diegą Karlį pagaus ūmus noras pasukti atgal?

Pažiūrėsim, ar ekskomisarė matys reikalą papasakoti apie savo naktinį žygį. Ji niūniuodama grįžo į lovą; košmariško sapno nuotrupos negadino žvalios nuotaikos. *O Ingrida, ta bastūnė, meilės trokštanti klajūnė – ji tikra nuobodžių ko-ko-šė...* Bet iš kur tie keisti žodžiai pagal „Rita Mitsouko“ muziką? Štai kas nutinka, kai prieš užmigdamas penkissyk iš eilės išklausai tą pačią dainą.

11

Ji vilkėjo šilkinį ponču, primenantį dieninį dangų, ir plačias kelnes, žadinančias mintis apie nakties padangę. Tie poetiniai akcentai nesiderino su plačiais pečiais, įkvepiančiais pagarbą. Ingridai Karina Lebutė atrodė panaši į Žudikę Deizę, rusvaplaukę imtynininkę, kurią devintajame dešimtmetyje buvo įsimylėjęs jos dėdė Deivas, pripažįstantis tik nestandartines moteris. Beje, „Paryžius – tai šventė" šefė puikavosi kuplia liepsningo medaus spalvos plaukų kupeta, kurioje pailgas plaštakės formos segtukas atrodė kaip širdį verianti regimojo pasaulio trapumo metafora. Kaip ir Žudikė Deizė, ji neatrodė iš nuolaidžiųjų. Kalbėjo telefonu su pašnekovu, aiškiai neketindama apipilti jo dovanomis. Ingrida įsivaizdavo Žudikę Kariną – raganą, gebančią pavirsti į slibiną. Plaštakė atrodytų it mikrobas, nutūpęs ant siaubūno galvos.

Kontora nuo pat slenksčio buvo padengta juodu laku, skirtu akiai pakerėti. Apipavidalintojas dar pridėjo spindinčias žvaigždes ir planetas bei stiklinius rutulius, panašius į tuos, kurie sukasi naktinių klubų palubėse. Afišos liaupsino firmos teikiamas paslaugas. Vienoje jų brunetė ryškiai raudonai dažytomis lūpomis, atrodo, išgyveno nuostabiausią savo gyvenimo dieną kazino. Kitoje su Anglijos karaliene pozavo Dalida; antrajame

plane, pagautas pašėlusio šeštadienio vakaro įkarščio, baltu kostiumu, su mikrofonu rankoje į jas stebeilijosi Travolta. Prisiartinusios Ingrida ir Lola nustatė, jog tai trys labai vykę antrininkai.

Jos kantriai laukė, kol ponia Lebutė prie telefono nesitraukdama nė per žingsnį grūmėsi su akiplėša, reikalaujančiu savo honoraro. Kadangi jis pavėlavęs į jungtuves Otejyje, tai „visiškai sąžininga nurėžti pusę to, kas jam priklausą". Artistas buvo kitokios nuomonės.

– Kiek tau metų, Bernarai, kad dar tiki Kalėdų Seneliu? Manai, man sunku rasti Florano Panji antrininkų? Šiais laikais? Tik rikteli: „Kitas!", ir vaikinas, ne mažiau talentingas už tave, lasios man iš rankos. Nepalikdamas nė trupinėlio. Supranti? Kaip „ne"?

Ingrida nusisuko į gatvę. Už šito urvo, pilno dirbtinių šviesulių, nė gyvos dvasios. Visai kaip joms atėjus. Ji dirstelėjo į Lolą, regis, kunkuliuote kunkuliuojančią po užspaustu dangčiu. Beje, ji pakilo, liepdama Ingridai nesijudinti iš vietos: tuojau grįšianti.

Lola taikėsi praverti duris, už kurių pulsavo alsi muzika.

– Ieškote Žoržo?

Orus, pavargęs balsas sklido nuo tamsios kanapos. Jis priklausė kokių šešiasdešimties metų vyriškiui visiškai plika galva. Juodas kostiumas ir juodi marškiniai susiliejo su kanapos oda; ga-

lėjai įžiūrėti tik veidą ir plaštakas. Ir pėdas, nes jis buvo basas. Lola priėjo arčiau. Žalsvai mėlynos akys, sunkūs seno išminčiaus vokai gyvino paburkusį veidą.

– Aš tikrai ieškau Žoržo Lebutė. Su kuo turiu garbės?

– Rolanas Montoberas. Svainis ir kompanionas. Leiskite atspėti. Jūs iš policijos. Ir atėjote dėl Alisės.

Ji atsakė jam šypsena. Rolanas Montoberas nusižiovavo ir pasirąžė.

– Papasakokite man apie ją.

– Ji buvo temperamentinga. Tai būtina, jei nori patirti sėkmę šou versle.

Žodis „versle" nugrimzdo naujame žiovulyje.

– Ar ji dirbo antrininke tik dėl duonos kąsnio? – pasiteiravo Lola, kad palaikytų pokalbį.

– Manote, tai daroma dėl malonumo?

Rolanas Montoberas elegantišku gestu prisidegė cigaretę ir pasiūlė Lolai; ši paėmė.

– Ar ji būtų galėjusi padaryti karjerą?

– Ji nemokėjo dainuoti, o gerų šokėjų netrūksta. Paryžiuje pažįstu jų daugybę, bet bėda ta, kad Alisė su visais riedavosi. Ar numanote, kas galėjo ją išstumti?

– O jūs?

– Beveik visi tie, su kuriais ji turėjo reikalų. Išskyrus Žoržą – jis šventasis. Ir entuziastas. Mano seserį, kuri domisi tik savo sąskaitomis, ir mane, besidomintį tik savimi. „Paryžius – tai šventė" – klaidingas kelias.

– O jūsų artistai?

– Visi jie – nieko rimto. Per skystos blauzdos. Alisės atvejis kitoks. Aš beveik linkęs manyti, kad ji nusižudė. Buvo visai pakvaišusi dėl kažkokio menkystos, slaugytojo. Kokia painiava.

– Jūs čia apie save?

Jo veidas sustingo. Kai jis prabilo vėl, balsas buvo toks pat atsainus.

– Jeigu jums reikia Žoržo, traukite toliau. Aš jus sutrukdžiau. Apgailestauju, *a posteriori**.

Ne toks jau tas aukštuomenės liūtas atsipalaidavęs, pagalvojo Lola. Pritūpė nuspausti cigaretės peleninėje, pastatytoje greta kanapos.

– „Opijus", – tarstelėjo jis.

– Tai pasiūlymas? Tokį ankstų rytą? Bent jau jums.

Ji sunkiai pakilo, nepatenkinta, kad tenka išduoti tam atgrasiam žmogui, kokie nelankstūs jos sąnariai.

– Jūs naudojate tokį patį tualetinį vandenį, kaip mano motina. Jis labai jai tiko. Jazminas, rožė, kalendra ir pipirai. Ir lašelis santalo.

Ir žiupsnelis akiplėšiškumo. Būtų galima iki išnaktų svaidytis šitokiais aitriais žodeliais, bet Moriso Boneno sielvartas akino judėti link to, kas svarbiausia, palikus cinikams smagintis visokiais niekais savo kabaretų ar kanapų gilumoje. Ji smarkiai stumtelėjo ją masinančias duris.

* Pavėluotai. (Lot.)

Su klubjuoste ir mažute liemenėle ant žvaigždėmis nusagstytos pakylos, Vanesa Paradis dainavo „Taksistą Džo“. Jos pasirodymą stačiomis abejingu veidu stebėjo mažas žmogelis, sunėręs rankas. Už jų kiti kandidatai iš visų jėgų dėjosi atsipalaidavę. Prie pat Lolos – Džonis Holidėjus, virtinė Elvių Preslių, du Klodai Fransua ir keli nenustatyti asmenys. Lola išsitraukė komisarės pažymėjimą ir žengė tiesiai prie mažojo žmogelio, kuris nebuvo į nieką panašus ir neabejotinai galėjo būti laimingasis neprilygstamojo Rolano Montobero svainis ir kompanionas.

– Žoržas Lebutė?

– Ar nematote, aš užsiėmęs perklausa! Kaip jūs čia patekote?

– Pro duris. Policija paprastai taip daro. Komisarė Žost. O jūsų perklausa penketą minučių palauks. O gal ir ilgiau.

– Ir kodėl gi?

– Aš vykdau tyrimą. Na taip.

– Nejau vėl dėl Alisės?

– Na taip.

Lebutė žvilgtelėjo į Prancūzijos vėliavos spalvų pažymėjimą ir atsiduso. Buvo girdėti tikroji Vanesa, dainuojanti „Taksistą Džo“, bet mergina su klubjuoste nebesimaivė fone. Įsižiūrėjus iš arčiau ji iš tikro turėjo katytės veidelį kaip dainininkė ir dailius dantukus, tačiau buvo įkūnesnė ir ne tokia šviesbruva.

– Bet aš jau viską papasakojau jūsų kolegoms! Alisė susitarė mums už nugaros. Tikrai nesiunčiau jos į gimtadienį viešbutyje „Astor Majo“.

– Tikiu. Nusiraminkite. Kaip jums su ja klostėsi?

– Neturiu kuo skųstis. Ji buvo viena panašiausių antrininkių. Ir gera šokėja. Ir, bjaurybiukė, tai žinojo. Aikštijosi. Be paliovos ginčydavosi su mano žmona dėl honoraro. Norite žinoti, ką aš manau apie šitą amatą?

– Kodėl ne.

– Mes darome viską, ką galim, kad surengtume šventę kitiems, tačiau patys ne taip jau ir smaginamės.

– O man ką daryti? – pasiteiravo tariamoji Vanesa.

– Parepetuok mambą. Grįšiu po penkių minučių.

– Kodėl mambą?

Lebutė užvertė akis į dangų ir pamojo Lolai, kad sektų paskui. Prieš peržengdama slenkstį ji atsisuko ir pamatė šviesiaplaukę, atliekančią pirmuosius šokio žingsnius ir sukiojančią rankas. Džonis ir jo šutvė ramstė sienas, dėdamiesi mirtinai nuobodžiaujantys, o iš tikrųjų mirė iš baimės.

Jie perėjo salę, ir Lola pastebėjo, kad Rolanas Montoberas dingo nuo kanapos, pasiėmęs batus. Jie aptiko jį pas Kariną, besigrumiančią su nauja auka. Prisėdęs ant rašomojo stalo, jis pralinksmėjęs klausėsi sesers. Drakonės vyras ėmė nužiūrinėti Ingridą. Ši buvo nusimetusi seną lakūno striukę,

ir iš po siaubingų sunkvežimio vairuotojo marškinėlių, su kuriais, didžiam Lolos sielvartui, ji tąsėsi kaip katė su pūsle, kyšojo jos tatuiruotė.

– Žoržas Lebutė. Labai malonu! Jūsų tatuiruotė nepakartojama! Leiskite atspėti. Jūs vaidinate Brigitą Nilsen? O gal Umą Turman ar Kameron Dias?

– Ne, aš vaidinu Ingridą Dizel.

– Negirdėjau tokios. Jūsų fiziniai duomenys ypatingi. Samdau jus tuoj pat. Sukelsite sensaciją! Karina, duok mums sutartį.

– Et! Karina nieko neduos, nebent parodymus Bonen byloje, – purkštelėjo Lola.

– Ponia, aš užuodžiu talentą kaip jūs įtariamąjį! Karina, duok mums sutartį.

– Ingrida Dizel – Los Andželo policijos departamento stažuotoja, atvykusi nuodugniau susipažinti su mūsų europietiškais metodais. Patarčiau jums elgtis korektiškai.

– Turėjai man pasakyti, kad ta policininkė su komisare Žiust, Karina.

– Žost.

– Kaip pageidausite. Gerai, tada paskubėkime. Turiu perklausų iki kaklo. Ir jei visi kandidatai tokie, kaip ta vėpla su klubjuoste, viskas gali ilgai užtrukti.

Ponia Lebutė pagaliau padėjo ragelį ir grėsmingai pakilo. Greta stovinčios žmonos Žoržas Lebutė atrodė dar smulkesnis. Lolai šmėstelėjo mintis apie gnomą – valkirijos palydovą. Netrukus Lebutė pora pamiršo lankytojas ir įsileido į

žodinę dvikovą. Karina mygo vyrą prisipažinti, jog šis siųsdavęs Alisę dirbti be jos žinios. Į kažkokius neaiškius vakarėlius.

– Tai jau ima varginti, einu pašniukštinėti kandidatų, – pareiškė Rolanas Montoberas. – Buvo labai malonu su jumis susipažinti, mis Dizel. Ne kasdien Los Andželo policija pagerbia mus, išeidama į sceną.

Montoberas išėjo iš kabineto, o Ingrida atsakė į nebylų Lolos klausimą nekaltai truktelėdama pečiais. Jos laukė, kol praūš audra, tačiau Lebutė pora neskubėjo.

– Turbūt Alisei Bonen buvo nekas su tais dviem, – kuštelėjo Ingrida. – Ranką duočiau nukirsti.

– Žavinga metafora.

– *Fuck!* Man išsprūdo!

Ginčas darėsi įdomus. Žoržas saikstėsi visais šventaisiais, kad viskas įrašyta sąskaitų knygose ir jis niekada nenaudojęs Alisės talentų *incognito*. Lola dar kurį laiką leido jiems putoti, paskui nutraukė ginčą. Kas galėjęs griežti dantį ant Alisės?

– Tik nesakykite, kad nepagalvojote apie prostituciją?

– Patikslinkite savo mintį, ponia.

– Viešbutyje Alisė galėjo susitikti su kokiu nors klientu. Ir tai blogai baigėsi.

– Turite įrodymų?

– Merginos, kurios vaikosi sėkmės, tam pasiruošusios. Jos neturi jokios savigarbos.

– Na ir kas? „Prostitutės – aukštuomenės damų žaliava“, – sakė Dženso nas*.

„Paryžius – tai šventė“ savininkė nušlavė citatą dirgliu mostu, mesdama pagiežingą žvilgsnį į vyrą.

– Alisė buvo tikras piktas pinigas, išgėrinėjo, bet kekšė nebuvo. Tu visur matai bloga, Karina.

– Ji buvo irzli ir akiplėšiška mergiotė. Aš jos nemėgau. Ir nebijau to pasakyti.

– Et, tu nieko nemėgsti.

– Ji turėjo priešų? – paklausė Lola.

– Ne, bet neturėjo ir draugų. Vienu metu dirbo drauge su Mirej. Prisimeni, Karina? Madonos ir Britnės duetas. Pritrenkiantis numeris. Klientai jį grobstyte grobstė.

– Kol jos susiėdė, – tulžingai susniaukrojo žmona.

– Dėl ko?

– Mirej Kost geriau šoko, Alisė jai pavydėjo.

– Na jau ne, kaip tik atvirkščiai! – nesutiko Žoržas. – Alisė šoko geriau. Nėra ko nė kalbėti.

– Duokite man Mirej Kost koordinates.

Karinos Lebutė akys įsirėmė į ekskomisarės akis – trumpa titanių dvikova. Gūžtelėjusi pečiais, ji nusileido ir patikrino savo elektroninę užrašų knygelę. Užrašė ant lapelio numerį ir nenoromis padavė Lolai. Ši perdėtai mandagiai jai padėkojo, paskui pakilo ir išėjo iš kabineto; Ingrida nusekė jai pavymui.

* Henri Jeanson (1900–1970) – prancūzų rašytojas ir žurnalistas.

– Aš jus palydėsiu, – pasišovė Žoržas Lebutė, sprukdamas paskui jas.

Išlindę iš „Paryžius – tai šventė“ urvo, visi sumirksėjo. Saulė plieskė į baltutėlaitį Batinjolio Švč. Mergelės Marijos bažnyčios fasadą.

– Turite atleisti mano žmonai. Ji nepakartojama valdytoja, tačiau sąskaitos, sutartys, delsiantys atsiskaityti klientai – grynas stresas. Aš bent jau turiu reikalą su aktoriais.

– Turime atleisti ir jūsų svainiui. Jis nepakartojamas keistuolis?

– Visai ne, jam priklauso naktinių klubų sfera. Rolanas gyvena naktį. Dieną jis apdujęs. Vaidina pašlemėką iš didžponių. Bet iš tikro jis – darbo jautis.

– Man veikiau susidarė įspūdis, kad ką tik jį prižadinau.

– Jis grįžo iš vieno vakarėlio. Nespręskite iš jo išdrikusios laikysenos. Netrukus jis patrauks atmatuoti savo kasdienių dvidešimties takelių Žonkjero gatvės baseine.

– O išskyrus baseiną, kame jis, iš teisybės, kapanojasi?

– Rolanas – mūsų liukso klasės agentas. Priėmimai, klubai, barai – jis visur mus reklamuoja. Šiais laikais klientų, kurie turi pinigų šventėms, reta. Reikia juos iškapstyti. O Rolanas sugeba prašyti, neišsiduodamas, kad prašo.

– Visiška farų priešingybė.

– Jis visus pažįsta. Niekuomet nesiskiria su tuo, ką neabejotinai galima pavadinti *aukštuomenės užrašų knygele*. Tas mažas juodas bloknotėlis atrodo menkas niekas – Rolanas priklauso senajai mokyklai ir nekenčia elektroninių užrašų knygelių! – ir vis dėlto yra aukso vertės. Tačiau mano svainis – ne snobas, toje knygelėje greta stambių paukščių rasi ir visai nežinomų bičiulių adresų. Jis išliko labai paprastas. O iš teisybės galėtų aplaužyti ragus bet kokiam akademikui. Prieš finansinį tėvo žlugimą turėjo galimybę įsigyti aukščiausio lygio išsilavinimą. Lankė mokyklą drauge su vidaus reikalų ministre. Įsivaizduojate, kas mūsų laukia, jei gražioji Elena per kitus rinkimus taps prezidente?! Jergutėliau! Vien apie tai pagalvojus svaigsta galva!

– Jūsų svainis gerai sutarė su Alise Bonen?

– Jiedu buvo vieno lizdo paukščiai. Keista, ką? Tas pats nesukalbamas charakteris. Čia, matyt, ir visa paslaptis. Atleiskite už įkyrumą, panele Dizel, bet jūs galėtumėte išnaudoti savo viešnagę čia ir papildyti pajamas, drauge su mumis praplėsdama savo horizontus. Los Andželo policijos departamentas nieko nesužinos.

– Los Andželo policijos departamentas galų gale viską sužino, – įsiterpė Lola.

– Jūsų fiziniai duomenys iš tiesų nepaprasti. Net nepasidažius. Jei su jumis truputį padirbėtume ir parinktume gerą peruką, būtų tikra bomba.

– Ir pasigailėtumėt, – vėl įkišo savo dvylekį Lola. – Ji niekam tikusi šokėja. Jokio ritmo pojūčio. Ir drovi kaip žibuoklė. *Let's go, lieutenant Diesel!*

– *Sir! Yes, sir!**

* Eime, leitenante Dizel! – Klausau, sere! (Angl.)

12

Batinjolio skvere Ingrida ir Lola susirado patogų suoliuką. Kurį laiką stebėjo pulkelį vaikų, žaidžiančių neabejotinai linksmoje saulutėje, paskui Lola ištarė klausimą, jau kuris laikas neduodantį jai ramybės.

– „Ne kasdien Los Andželo policija mus pagerbia, išeidama į sceną.“ Ką norėjo pasakyti Rolanas Montoberas, Ingrida?

– Jeigu nori žinot mano nuomonę, tai visiems tiems žmonėms būtų į naudą, jei jie dažniau pasilepintų masažu.

– Be kita ko, taip. Bet prisipažink, mergužėle! Nagi, gana juokų.

– Montoberas – nuolatinis „Kalipso“ lankytojas.

– Čia tai bent!

– Vienas iš tų, kurie niekada nemoka, nes prikabina kitus klientus.

– Nori pasakyt, privilioja?

– Sakykim. Niekuomet nežinojau, kas jis toks. Dabar žinau.

– O jis pažino tave iš tatuiruotės?

– Galbūt.

– Jeigu Timotis sužinos, kad tu apsimetinėji policininke iš Los Andželo ir kabinėjiesi prie tų, kurie privilioja klientus...

– Galiu atsisveikinti su darbu. Štai taip! – atsakė Ingrida, spragtelėdama pirštais.

– Po paibeliais!

– *Yeah! Fuck and fuck!*

– Gal man pamėginti viską paaiškinti Timočiui Harlenui?

– Nė nesvajok! Ne, telieka tikėtis, kad Rolanas Montoberas pasielgs kaip džentelmenas ir mane pamirš. Kur dabar?

– Patikrinti, ar tas vaikėzas Parizi laikosi pažado. Priversime jį apmokėti sąskaitą už televizorius, kaip sutarta. Tai padės man atsipalaiduoti. Kas toliau, dar neaišku.

– Patikslink?

– Kai tik Tėtušis Dinamitas ištrūks iš policijos nagų, paklausime jo, ar toliau lukštename Alisės praeitį, ar ne. Kitas variantas: leidžiame Nykštukui sudarkyti visą darbą, vildamosi, kad viskas galutinai susijauks. Ir Morisas nieko nebeįžiūrės.

– Bijai, kad jis atskleis kitą Alisę, ne tą, kurią mylėjo?

– Gal ir taip. Vis dėlto šiokios tokios prošvaistės leidžia puoselėti viltį. Žinia, visa tai labai neaiškus reikalas, bet kartais pakanka ir menko nieko.

– Pavyzdžiui?

– Bartelmi vaikštinėja su pidžino žodynėliu kišenėje. O tiksliau – su *tok pisin*, papuasų kalba. Ta knygelė neduoda jam ramybės. Visą laiką ją skaitinėja, stengdamasis suprasti.

– Ką suprasti, Lola?

– Kodėl Alisė nešiojosi tą žodynėlį rankinėje, po paraliais! Kodėl domėjosi Papua Naująja Gvinėja?

– Norėjo ten nukeliauti.

– Bėda ta, kad Pietų jūrų ilgesys menkai suderinamas su noru iššokti pro langą. O be to, Papua toli, ten nėra mobiliųjų telefonų, asfaltuotų kelių ir jachtų. Užtat šen bei ten dar pasitaiko vienas kitas žmogėdra.

– Nori pasakyti, kad toks kraštas nevilioja „aukštuomenės damų žaliavos"?

– Priešingai nei Floridoje arba Monake, ten stinga milijardierių. Turtuolis ten tas, kuris turi gražiausią skrybėlę su plunksnom ir geriausią kanoją. Tasai žodynėlis visiškai nedomina Sodo Nykštuko, bet mane domina.

Ingrida buvo bepareiškianti: „Tu mane įtikinai, Lola, ir toliau nepraraskime optimizmo!", bet jos žodžiai įstrigo gerklėje. Lydimas sėbro gelsvai rusvu apsiaustu, ką tik priešais išdygęs komisaras Žanas Paskalis Grusė atrodė toks pat draugiškas, kaip kalėjimo sargas, kuriam buvo nukniaukta uniforminė kepurė.

– Nežinau, kodėl dar nenugabenau jūsų į skyrių, ponia Žost.

– Taip, aš puikiai laikausi, komisare Grusė. O jūs? Visada malonu žaismingai su jumis paplepėti. Pristatysite man savo draugą?

Rusvasis apsiaustas tik kažką murmtelėjo; Lola jam atsakė švytinčia šypsena.

– Diegas Karlis – jums tai ką nors sako? – toliau puolė Grusė.

– Vienas draugas.

– Kaip ir Morisas Bonenas. Jis mums išūžė apie tai ausis. O Lebutė pora ir svainis Montoberas – taip pat jūsų draugai?

– Savęs nepakeisi. Aš myliu žmoniją. Net buvę farai gali dėl ko nors sielotis, jums taip neatrodo? Ne, žinoma, jums taip neatrodo.

– Man paskambino Kriminalinės policijos viršininkas, į kurį *asmeniškai* kreipėsi ponia Plesi-Ponto. Vidaus reikalų ministerija reikalauja rezultatų Bonen byloje.

– Nežinojau, kad įgijote bilietą į aukštąsias sferas, komisare. Vaizdelis iš tokių aukštybių tikriausiai gražus. Bet galbūt trūksta deguonies?

– Mano vadovybė, kuri, primenu, jau nebe jūsiškė, taip pat reikalauja diskretiškumo. Savo labui nekaišiokite nosies į mūsų reikalus. Aukštosiose sferose jūsų gali nesuprasti, matydami, kad bičiuliaujatės su registruotais teroristais.

– Apie ką jūs čia? Žoržas Lebutė – gimtadienių ir pasikėsinimų organizatorius! Rolanas Montoberas – teroristas džentelmenas? Ar kartais nebūsime susidūrę su Jano mitu*? Suprantu, kodėl Vidaus reikalų ministerija jumis pasikliauja. Rei-

* Janas – paslaptingas dviveidis senovės romėnų dievas.

kalas pernelyg sudėtingas, kad paliktų jį kokiam nevykėliui.

– Klausinėju čia aš. Kodėl domitės Bonen byla?

– Nes ji įdomi.

– Aš jus įspėjau, ir šį kartą mano žinioje sunkioji artilerija. Skambučio į ministeriją pakaks pridaryti jums bjauriausių nemalonumų, lygiai taip pat ir Ingridai Dizel, kuri, nepamirškime, nelegaliai verčiasi masažistės talentais.

– Ir visai viešai – striptizo šokėjos talentais. Ir turi tam darbo leidimą. Nežinojote?

– Už savo pasipūtimą galų gale jums teks brangiai užmokėti, Lola.

– *Ponia* Žost, būkite malonus, komisare. O be to, su savo santaupomis darau, ką noriu.

– Ką?

– Noriu įsigyti puskilogramį šviežutėlės puikybės ar gražią tuščią ministerijos tarnautojo galvą – mano amžiuje tai jau mano reikalas. Linkiu jums geros dienos.

Lola pakilo, kupina didybės, ko nebuvo pastebėta nuo didžiųjų praėjusių metų žiemos šalčių; Ingrida nusekė paskui ją. Vos atsidūrusi atokiau nuo policijos ausų, Lola pareiškė pagaliau supratusi, kodėl Sodo Nykštukas taip neįprastai susijaudinęs.

– Žinau, kad jis tirdavo bylas apkvaišusio nuo narkotikų galvakojo greičiu. Pasiutimas, ką gali sužadinti skambutis iš aukštesnių sferų. Įsisai strykčioja it Afrikos gazelė.

Užtat iš jo užuominų ji nieko nesupratusi. Kurį laiką jos stengėsi jas išsiaiškinti, paskui Lola nuleido rankas ir išsitraukė mobilųjį. Paskambino Bartelmi ir greitai išpešė paskutines naujienas.

– Ingrida, žinok, tas ispanas *lover* ne toks paprastas vaikinas, kaip atrodo. Dvilypis.

– Diegas?

– Jis Prancūzijoje, nes čia trūksta slaugytojų. Bet dar ir dėl to, kad Ispanijoje kreivai žiūrima į ETA*.

– Negali būti!

– Sakau tau. Eime apdoroti visų tų sudedamųjų dalių į „Gražuoles". Ir jei jau apie tai prabilome, pakviesk jį vakarienės.

– Šit kaip. O kada?

– Šįvakar. Nepakartojama proga priversti jį atversti kortas ant stalo.

* ETA (Baskų tėvynė ir laisvė) – ginkluota baskų nepriklausomybininkų organizacija.

13

Susibūrę „Gražuolėse“ aplink iščiškintus žlėgtainius su keptų bulvyčių garnyru, dvi draugės ir slaugytojas vedžiojo nereikšmingas kalbas. Pagardai buvo puikūs, bulvytės be priekaištų, namų vynas malonus liežuviui. Televizorius išjungtas, ramu. Diegas daugiau mažiau subtiliai rėžė sparną apie Ingridą, o Lola stebėjo jo pastangas it romus katinas, kiekvieną akimirką galįs pavirsti ne tokiu taikiu padaru.

– Puikumėlis, aš atsigaunu, – atsiduso ji, pilstydama vyną. – Jeigu nesisaugotume, ta bjauri aplinka galiausiai pakirstų mums dvasią. Vargais negalais išplėšėme Morisą iš Nykštuko, paskui iš „Liuksanijos“ nagų, bet mums pavyko. Ką gi, žinoma, lieka narkotikų klausimas.

– Tau neramu?

– Jei tyrimai parodys, kad Alisė buvo apsikvaišinusi, dar giliau įklimpsime į tą jovalą.

– Tikrai, Lola? O kodėl?

– Pamąstyk. Kur ligoninė...

– ...ten po ranka ir narkotikai, tiesa? – apsimestinai nekaltu balseliu atitarė Ingrida. – Ir Diegą suims. Juolab kad policija turi kažkokių kozirių. Ispaniškų kozirių.

– Gerai, Ingrida! Už savo vargą tu pelnysi teisę į desertą, šiandien krembriulė diena. Maksimas labai subtiliai apskrudina jį lituokliu. Rekomenduoju, Diegai.

– Bet apie ką galų gale jūs čia kalbat, mergaitės?

– Apie tavo praeitį, branguti.

– Matyt, man amnezija, Lola, nes neįžvelgiu joje nieko ypatinga.

– Ką gi, atsipalaiduok ir atsakyk man į klausimus. Tai niekuo neįpareigoja. Aš tiesiog svarstau.

– Kaip suprasti „svarstau"?

– Metu kauliukus ir tyrinėju, ką jie man nukritę papasakoja.

– Ką jūs, tiesą sakant, norite sužinoti?

– Leitenantas Bartelmi menkai moka Servanteso kalbą, bet vis dėlto išsunkė šiokios tokios informacijos iš ispanų policijos. Ten dažnai šmėžčioja trumpinys ETA. Viską mums išklok. Mudvi su Ingrida tėvą motiną parduotume už gerą istoriją.

Hidalgas tylėjo, tačiau smūgis aiškiai pasiekė tikslą.

– Tėvas motina vis dėlto šis tas. Nagi, pasistenk. Tau palengvės.

– Teisybė, aš esu įskaitoje.

– Tikėjausi istorijos. Ne vieno sakinio.

– Aš *niekada* neužsiiminėjau teroristine veikla.

– Keista, vis dėlto Bartelmi iš tų kruopščiųjų.

– Tai mano tėvas.

– Mikelis Landa, pramintas Tksoriu, baskiškai „paukštis". Teroristų grupuotės narys. Įkalintas Bilbao. Juk taip?

– Aišku, taip.

– Karlis – pramanyta pavardė?

– Ne, tai mano patėvio pavardė. Paprasto kastiliečio prekybininko. Nors motina nebuvo ištekėju-

si už Tksorio, mūsų šeimą visada stebėjo policija. Po rugsėjo ll-osios tai virto tikru pragaru. Nusprendžiau viską mesti ir išvažiuoti dirbti į Prancūziją. Jei Alisė kvaišinosi, aš čia niekuo dėtas! Jau nekalbant apie tai, kad tuo sunku patikėti. Kai mes būdavome kartu, ji niekada nebūdavo apkvaitusi.

Diegas Karlis pakėlė toną. Jo pyktis veržėsi lauk. Jis žinojo, kad Lola neatstos. Nežinojo, kiek siekė Bartelmi atradimai. Ir tikrai, ekskomisarės laimikis netenkino.

– Viską galima suversti rugsėjo 11-ajai, Diegai. Sunku patikėti, kad ispanų policija atkakliai ieškotų priekabių, kur pakliūva. Ji per daug užsiėmusi.

Diegas tramdė pyktį. Lola bandė nustatyti, kokia jo ištvermė, suteikdama pikantiškumo šiam katės ir pelės žaidimui.

– Neslapukauk arba eik sau.

– Ką?

– Tu puikiai girdėjai. Bartelmi sako, kad jau šešiolikos buvai įskaitoje kaip informacinis piratas. Taigi klok.

– Kuriems galams? Atrodo, jūs viską žinote.

– Svarbiausia, papasakok apie savo tėvą.

Jo išdidumas buvo užgautas, tačiau Lola jautė, kad jis neturi noro skirtis su „Gražuolių" šiluma. Nei su Ingridos šiluma. Ji pasisuko į Ingridą. Amerikietė draugė tikriausiai tramdo tvilkinantį norą ką nors leptelėti ar tarti paguodos žodį. Net jei Ingrida ir dievina Paryžių, ji toli nuo savo šaknų, ir tremties istorijos neabejotinai griebia jai už

širdies. Visuomenės priešo sūnus liovėsi vaidinti kvailelį. Senjoras Karlis pasitelkė visą žavesį, kad palenktų dvi vieninteles galimas sąjungininkes ir sutvirtintų savo pozicijas.

– Kalbi ar išeini?

– Tėvas visada palaikė su manimi ryšius, – išspaudė jis, lyg kiekvienas žodis degintų jam liežuvį.

– Kas toliau?

– Kai buvau dar berniūkštis, jis įsigudrindavo su manimi susitikti.

– Mane domini tu, Diegai. Taigi liaukis išsisukinėjęs. Kodėl tu įskaitoje?

– Tėvas buvo vienas grupės programišių, palaikančių ryšius tarp agentų. Jis išmokė mane naudotis kompiuteriu. Niekada manęs neverbavo. Viskas buvo kur kas subtiliau. Jis liepsnojo šaltu egzaltuotu įniršiu. Aš juo žavėjausi. Be to, maniau, kad viską žinau, o iš tikro nesupratau nieko. Trylikos metų įsilaužiau į kelių bankų elektroninį portalą. Šešiolikos buvau toks asilas, kad įsismelkiau į *ministerio del Interior**. Nieko rimta, bet kai jie susigriebė, kad aš – Tksorio sūnus, viskas pakrypo kita vaga. Tais laikais šešiolikmetį buvo galima patraukti baudžiamojon atsakomybėn. Man tai kainavo kelis mėnesius kalėjimo.

Lola staiga pajuto, kaip jos smegenyse sumirksėjo raudona lemputė. Ji išvydo Diegą – visai jaunutį, vieną tarp kalinių. Ūmai prisiminė

* Vidaus reikalų ministerija. (Isp.)

nepilnametį, sulaikytą už vagystę parduotuvėje. Jis persipjovė venas jos kabinete. Berniūkštis nė už ką nenorėjo grįžti į kalėjimą, nes Fleri kalėjime kažkoks niekšas jį užspaudė. Jai prieš akis vėl stojo ta apklausa, lyg tai būtų vykę vakar, ir ispano veidas susiliejo su to jaunučio bėdžiaus veidu. Ingrida, pastirusi ant savo minkštasuolio, nepratarė nė žodžio, tačiau Lola jau nebegalėjo trauktis.

– Tave išprievartavo, tiesa?

– Kauliukai iškrito – dviguba šešiukė. Jūs laimėjote. Jei farai išsiųs mane atgal į Madridą, tuo blogiau man. Ir net jei mano draugus ten gali suskaičiuoti ant vienos rankos pirštų, ten jų daugiau negu čia.

– Atsakyk į klausimą, – tepasakė ji.

Jai nebuvo kuo didžiuotis. Netikėtai „Gražuolėse" pasidarė per karšta. Bet Ingridos ranka nusileido ant Diego rankos, ir akimirką nė vienas nekrustelėjo. Jis pakėlė galvą ir palaukė, kol jos pažvelgs jam į akis.

– Jis buvo beveik impotentas, man pasisekė. Jei taip galima pasakyti.

Jis pradėjo sagstytis marškinius. Ingrida kilstelėjo ranką prie burnos, Lola keiktelėjo. Ji atpažino nudegimų žymes. Ir žodžius *hijo de puta**. Ilga formuluotė, kai reikia ištverti jos storus ir plonus raidžių štrichus odoje.

* Kekšės sūnus. (Isp.)

– Jo bičiulių dovanėlė. Tame *machos* pasaulyje privalu įamžinti žygdarbį. Buvau it pastatyta žaidime suma. Tie, kurie nekentė mano tėvo, žinojo, kad šis turi sąjungininkų, pasiruošusių atkeršyti už sūnaus garbę. Jie nenuleido nuo manęs akių, bet neįstengė sukliudyti mane paženklinti. Net manau, kad gavo nusileisti po derybų. Atsėdėjau šešetą mėnesių – man jie gerokai prailgo.

Jis jau sagstėsi marškinius, o Ingrida kuždėjo jam paguodos žodžius.

Po paraliais, pagalvojo ji, aš tikra storaodė tardytoja. Iš tų, kurios neturi kito pasirinkimo – tiktai trypti pakeliui jaunus daigus. Nebesugebame atpažinti priešų civilizuotais metodais... Lolos apmąstymus nutraukė pasirodęs Morisas Bonenas. Tuo geriau. Diegui dabar taip blogai, kad blogiau jau nebegali būti.

– Varge varge, tas menkas pasaulis dar niekingesnis, negu aš įsivaizdavau. Tasai trumpaklynis komisarpalaikis mane pagrumdė! Bet aš pasirodžiau atsparesnis.

– Nė akimirkos tuo neabejojome, Morisai, – atsiliepė Lola.

– Ačiū, kad mane užtarėte, mergaitės.

– Nėra už ką, – pasakė Ingrida.

– Mes pasinaudojome nešvariais Žiulio Parizi pinigais, – paaiškino Lola – Ingrida vos nepaspringo vyno gurkšniu.

Lola metė jai žvilgsnį it iššūkį: jei yra pūlinys, griebiamasi skalpelio, ir nėra ko dvejoti. Dabar tu vėtyta ir mėtyta.

– Žinau, – ramiai tarė Morisas, o dvi draugės apstulbusios spoksojo į jį.

Na, o Diegas Karlis dabar buvo toks pat ramus, sustingęs, santūrus ir pažiūrėti tvirtas, kaip Pirėnai naktį. Šią akimirką tai tinkama strategija, įvertino Lola. Ir jei visa tai nėra apskaičiuota, tiesiog aukščiausia klasė.

– Iš kur? – paklausė ji.

– Man papasakojo Bartelmi. Guvus vyrutis tas tavo buvęs pavaduotojas. Jis sumojo: jei atsikratome senojo Moriso, tai ne tam, kad tas vėl tuoj pat būtų pristatytas atgal, kai sulaužys tam šikniui Žiuliui kojas ir nupeš ūsus tam kvailiui, kuris yra mano svainis. Prižadėjau jam neliesti nei vienų, nei kitų.

– Tikrai, Morisai?

– Į Parizi šeimą neverta teptis rankų. Pastebėjai? Tas kepėjas psichas. Visą laiką šypsosi. Toji padermė perkeltine prasme gyvena kaip nuoga, stebima vaizdo kameros. Būtų dabar aštuntasis dešimtmetis, atstatę subines gyventų Larzake*. Skirtumas tas, kad, išskyrus avis, tai niekam nekliudytų. Jei nebūtų taip juokinga, būtų siaubinga.

Puikumėlis, Tėtušis Dinamitas grįžo pas mus gyvas ir sveikas, pagalvojo Lola. Bet jei taip, ar metas pristatyti jam Diegą Karlį? Ispanas nustebino ją

* Larzakas – plokščiakalnis pietvakarių Prancūzijoje, 1970 m. užimtas ūkininko José Bové, kad sukliudytų kariškiams įrengti ten poligoną. Taikus ūkininkų pasipriešinimas truko iki 1981 m., kai François Mitterand'as atšaukė Gynybos ministerijos planą.

aplenkdamas. Drąsos hidalgui aiškiai nestigo; jis pradėjo jai patikti.

– Man teko susidurti su Parizi šeima ir aš visai pritariu jūsų nuomonei, pone Bonenai.

– O jūs kas toks?

– Diegas Karlis. Apgailestauju dėl Alisės. Jau kuris laikas norėjau jums tai pasakyti.

Moriso akys susiaurėjo, virsdamos dviem juodais plyšeliais; Diegas nė nemirktelėjo. Lolai pagailo abiejų vyriškių. Chadidža Diušan nesiryžo prisiartinti su pintinėle, pilna duonos ar geros dozės čiauškalų, Maksimas buvo prie viryklės savo patikimoje virtuvėje. Beje, Lola tramdė pašėlusį norą sprukti ten. Užuot tai padariusi, ji pašaukė Chloją.

– Visiems 1946-ųjų kalvadoso iš specialių šeimininko atsargų! Ir mitriau, mergužėle!

– Nežinai, ką norėjau tau padaryti, kvaišeli, – galop ištarė Morisas. – Kur tau žinoti.

Diegas tik sėdėjo tiesus kaip styga ant savo minkštasuolio. Ingrida uždėjo ranką Morisui ant peties. Atskubėjo Chloja su keturiomis taurelėmis ir kalvadosu.

– Darniai išlenkime to terpentino, – įsakė Lola, į nieką atskirai nesikreipdama. – Ir taures pakelkime už Alisę. Tai ne tik senų sąskaitų išgrynimo apeiga – tai komunija, suteiksianti mums drąsos šiam vakarui. Diegas, žinoma, kvaišelis, bet ir nepakeičiamas informacinis piratas. Šįvakar jo taikinys vadinasi Rišaras Parizi. Štai taip, kaip

stovime, traukiame nusiaubti kepyklėlės. Ir tai dar tik pradžia.

– Už Alisę! – narsiai pratarė Diegas, pirmas pakeldamas taurelę.

Lola pasekė jo pavyzdžiu, Ingrida padarė tą patį, apkabinusi Tėtušį Dinamitą. Senis paėmė savo kalvadosą, palaikė iškeltą, vienu mauku išlenkė, užuot šliūkštelėjęs ispanui į akis, ir stebėtinai švelniai ištarė:

– Už tave, manoji Alise. Tu gerose rankose.

Paskui pakilo, patapšnojo Ingridai ir Lolai per petį ir susiruošė eiti.

– Morisai, man neduoda ramybės viena smulkmena, – sulaikė jį Lola. – Alisė rankinėje nešiojosi pidžino žodynėlį. Ar žinai kodėl?

Jis švelniai nusišypsojo. Slapčiomis pakišdavęs jai knygų ir katalogų, vildamasis, jog šie paveiksią jai pasąmonę.

– Ir paskatinsią Alisę leistis į kelią, kad pamirštų rūpesčius, kasdienybę ir, svarbiausia, tuos kvaišelius.

Diegas nė nemirktelėjęs nurijo užgaulę.

– Viena mano žinučių pasiekė tikslą, – toliau dėstė Morisas. – Kas žino, gal Alisė galop būtų sėdusi į lėktuvą. Būsiu bent pabandęs.

Ir jis išėjo, neatsigręžęs į ištįsusį Diego Karlio veidą. Vaikėzas gavo visą krūvą bjaurių prisiminimų tiesiai į veidą, pagalvojo Lola.

– Baik tą kalvadosą, – įsakė. – Tu taip pat, Ingrida. Traukiame paklaidžioti po internetą.

– Tai tas *nusiaubimas* – rimtas reikalas? – nepatikliai pasiteiravo jos draugė.

– Tai pirmas triušis, kurį ištraukiau iš savo skrybėlės Morisui apraminti, – prisipažino Lola.

– Programišius, viską sutvarkantis stebuklingosios klaviatūros spustelėjimu, egzistuoja tik romanuose, – niūriai pertarė ją Diegas.

Lola akimirką mąstė. Ieškojo lipšnaus atsakymo, kuris pakeltų jaunuoliui dvasią.

– Mes neturime ko prarasti. O be to, artimiausiu laiku ir bent kartą neturiu jokio noro atsidurti viena namuose.

– Kai tik artimiausias laikas praeis, tai gali pasirodyti jums per ilgai, – su blyškia šypsena tarstelėjo Diegas.

Iš tikrųjų, Diegas visą amžinybę maigė Ingridos klaviatūrą – nieko konkretaus neišniro. Rišaras Parizi buvo užtvindęs internetą. Atsekti jo kibernetinius žygius buvo gal ir lengviau nei įveikti storą kokio nors banko sieną, tačiau čia buvo ir brukalo. Parizi gražbyliavo daugybėje forumų, visais klausimais turėjo savo nuomonę, stengėsi visur suspėti, vedinas bauginamos svajos apie hedonistinę visur esatį.

Ingrida uždėjo vieno tų plačiajai publikai nežinomų gitaros brązgintojų amerikiečių kompaktinę plokštelę ir stebėjo dirbantį Diegą. Lolai ji atrodė apdujusi, kaip tais laikais, kai buvo įsižiūrėjusi Maksimą Diušaną. Laikais prieš Benžameną

Noblė – liesų, sentimentalių karvių metą. Ar po to, kai sužinojo apie svaiginančius ispanų *lover* nuopuolius, ji pateko į jo žabangas? Lolai būtų buvusi labiau prie širdies energingesnė laikysena. Jų laukia rimtesni reikalai nei praskydę sentimentai.

*I'm tired of being alone / So hurry up and get here...**

– Žiū, Džonas Majeris. Mėgstu jo muziką, – rado reikalą pranešti Diegas, užuot grojęs savo klavišais.

– A, tu žinai! Fantastika!

Na, čia tai bent! Aure jų ir muzikinis skonis jau sutampa.

– Ingrida, galima tave truputį?

– Ką, Lola?

Lola nusitempė ją į virtuvę ir primygo prie rausvojo šaldytuvo.

– Tik nesakyk man, kad ketini sudėti ginklus prieš tą vaikiną. Sutinku, jis jaudinantis, bet mes ir ne tokių matėme.

– Kodėl taip sakai?

– Iki Beno svaigai dėl Maksimo. Tu tikra vėjavaikė, tavo širdis it virtas artišokas.

– Visąlaik kalbi apie daržoves. Galų gale tai keista!

* Aš pavargau nuo vienatvės / Tad skubėk, eikš čionai... (Angl.)

– Tai reiškia, kad nuomonę tu keiti dažniau negu džinsus. Tiesą sakant, tai vien tavo reikalas. Tik tiek, kad burkavimas ir bylos tyrimas – nekokia pora. Apskritai.

– Taip, na ir ką?

– Man jau gana! Kalbėti su tavim – tas pats, kaip su kokia psiche po lobotomijos. Ar, žinai, kaip su Sodo Nykštuku.

– Lola, tu laikai mane kvailesne, negu esu. Geriausias būdas atskleisti Diego paslaptį – kaip tik leisti jam dar šiek tiek priartėti. Palengvėle.

– Kokią paslaptį?

– Man jis atrodo mielas, bet gali būti, kad muilina mums ausis.

– Nori pasakyti, *akis*.

– Gal jis buvo su Alise 3406 numeryje. Įsimaišė į sportininkų minią, o jei ne, pasiskolino uniformą iš kokio viešbučio tarnautojo. Ar paskambino be jokių išankstinių kėslų, o Alisė atidarė jam apkvaišusi nuo narkotikų ar pusgirtė, ir viskas blogai baigėsi. Visko gali būti.

– Maniau, mes atskleidėme jo paslaptį. Ne daugiau kaip prieš valandą „Gražuolėse".

– Taip, iš tikrųjų.

– Ką iš tikrųjų?

– Kas tau sakė, kad kalėjimas nesuluošino jo labiau, negu atrodo? Be to, yra dar jo tėvas.

– Nori pasakyti, jam bus padaręs įtaką žmogus, kuriam smurtas – natūrali priemonė?

– Žinoma. O ką jau kalbėti apie jo darbą. Kraujas, skausmas, mirtis. Galbūt ilgainiui tai virsta kasdienybe.

– Priešingai, aš manau, jis tapo slaugytoju, kad per kitų kančias pamirštų savąsias. Visiškai sveikas poelgis. Tik pamanyk, keistai samprotauji kaip tokia gailiaširdė mergaitė. Ką gi, taip man labiau prie širdies. Bet prisipažink, jis tau patinka. Ir dėl šios priežasties nori žinoti, ką galvoti.

– Nieko neprisipažįstu, nebent tiek, kad man patinka jo stilius. Kodėl tu visur įžvelgi seksą, Lola?

– Nepastebėjai, kad seksas sukurstо ištisas minias?

– Na, o draugystė? Jei Diegas nieko nenužudė, galbūt taps vienu geriausių mano bičiulių.

– LOLA! INGRIDA!

Jos nuskubėjo pas jį. Ekrane šypsodamasi nusirenginėjo uniformą stiuardesė.

– Rišaras Parizi leidžia nemažai pinigo pornografinėms svetainėms, – paaiškino Diegas.

– Ir mėgsta veikiau putlutes, – konstatavo Lola. – Matai, Ingrida, sakiau, tai sukurstо minias.

– Ką tai įrodo, Lola? Kad vyresnysis Parizi myli gyvenimą. Didelio čia daikto!

– Nieko neįrodo, bet mes bent jau būsime išvengę Tėtušio Dinamito smurtavimo, – senos filosofės tonu nukirto Lola.

– Jei jau apie tai prašnekome, tai man reikia atsikratyti įtampos. Einu į salsos klubą. Tu su manimi, Ingrida.

Tai buvo net ne klausimas. Lolai hidalgas rodėsi tai graudinantis, tai perdėtai pasipūtęs.

– Jokių kalbų. Mudvi su Ingrida pakviestos į privatų vakarėlį. *Hasta luego, hombre!*

– *Habla usted, espanôl, Lola?**

– Ne, ne, bernužėli. Bet tavo kvietimas galioja kitam vakarui. Aš taip pat be galo mėgstu šokti salsą.

* Iki pasimatymo, vaikine! – Kalbate ispaniškai, Lola? (Isp.)

14

Ingrida, Lola ir nebegaliojantis policijos pažymėjimas sėkmingai įtikino stilingą mažordomą atverti joms erdvaus buto Vilsono prospekte duris. Mirej Kost linksmino mokinių vakarėlį angliškojo Madonos periodo numeriu. Jei Lola nebūtų girdėjusi apie jaunosios moters persikūnyjimo talentus, būtų visiškai sutrikusi. Mirej guviai raitėsi, pasidabinusi škotišku sijonėliu ir dailaus rašto tinklinėmis kojinėmis. Priekinėje eilėje susigrūdusi vaikėzų gauja laidė gerkles ją kurstydama. Vienas jų reikalavo jos batelio, kad išgertų iš jo šampano.

– Kokia vaizduotės stoka, – konstatavo Lola.

Berniūkščiai visa gerkle užplėšė priedainį. Kažkoks ilgšis riktelėjo:

– VELNIOP MIKROFONĄ, DAINUOK IŠ TIKRŲJŲ, MADONA!!!

Ingrida ir Lola spruko į balkoną, išeinantį į Trokadero aikštę ir apšviestą Eifelio bokštą. Juo slystelėjo lazerio spindulys. Jos nusišypsojo viena kitai.

– Džiaugiuosi, kad galų gale įsitraukei į grumtynes, Lola.

– Et, kol kas mes tik trypčiojame vietoje.

Everybody comes to Hollywood
*They wanna make it in the neigbourhood...**

– Še, paėmiau tau taurę šampano.
– Kaip miela, bet pati tu negeri!
– Ne tas galvoj.

They like the smell of it in Hollywood
*How could it hurt when it looks so good...***

– Aš truputį perlenkiau dėl Diego. Puikiai žinau, tu nesi iš nepastoviųjų. Ir apskritai – gaila.
– Ko? Manęs?
– Aišku.
Čia bokštas dar kartą pakuteno jas aukso spinduliu.
– Aš taip myliu šį miestą, Lola.
– Aš taip pat. Kartkartėmis. Eini šįvakar į „Kalipso"?
– Taip, turiu dar valandą.
– Grįždama būk atsargi. Prižadi?
– Prisiekiu!

There's something in the air in Hollywood
*I've lost my reputation bad and good...****

* Visi veržiasi į Holivudą / Jie nori patirti čia sėkmę... (Angl.)
** Jie mėgaujasi Holivudo aromatu / Argi tai galėtų pakenkti, jei taip gerai atrodo... (Angl.)
*** Kažkas tvyro Holivudo atmosferoje / Aš ten praradau reputaciją – blogą ir gerą... (Angl.)

– Ką gi, netrukus ta cikada liausis trūkčioti. Noriu, kad apklaustume ją dviese. Solo aš ne tokia tvirta.

– Žinai, Lola, Alisė man primena plaštakes, kurios daužosi į stiklą, kol žūna. Būtų pakakę sparnų mosto teisinga kryptimi, Pietų jūrų link ar kur kitur, kad pradėtų naują gyvenimą. Ar draugės, kuri duotų gerą patarimą.

Vėl Eifelio bokštas – Lola atsisuko į Ingridą. Ji pasirodė jai graži su savo didelėmis naiviomis akimis. Nepanaši į Umą, Brigitą ar Kameron. Į nieką nepanaši.

– Taip. Galbūt ji buvo priekara, tačiau tokio galo nenusipelnė. Be to, jaučiu jai solidarumą. Aš taip pat priekara.

– Visos mes priekaros, Lola. Pasaulis mūsų nevertas.

Jos tylėdamos palaukė, kol baigsis daina.

– Atrodo, pertrauka, Ingrida. Eini?

Nusiėmusi šviesų peruką, Mirej atidengė trumpas tamsias garbanėles. Ji gėrė mineralinį tiesiai iš butelio, o atletišku kūnu riedėjo žvilgantys prakaito lašiukai. Ir kaip jaunas boksininkas trynėsi kilpiniu rankšluosčiu.

– Publika ne iš nuolaidžiųjų! – tarstelėjo Lola, kad patikrintų, ar Mirej galima priimti į simpatingųjų priekarų klubą.

– Karina Lebutė mane įspėjo. Jūs Lola Žost, policininkė, ir norite informacijos apie Alisę.

Ajajai, tonas nežada nieko gero.

– Ką gi, negaiškime laiko. Ką gali mums apie ją pasakyti?

– Kad ji buvo trenkta. Tik tiek.

– Žmonių taip trumpai neapibūdinsi. Kai nevaidini savo Madonos, juk vis dėlto kas nors esi. Tad nėra ko puikuotis. Žuvo mergina; tai galėjai būti ir tu.

– Ne.

– Kaip ne?

– Aš turiu rimtą draugą ir sąžiningai dirbu savo darbą, vengiu tamsių istorijų – tai ir viskas, ką turiu jums pasakyti.

Ji tylėdama šluostėsi toliau. Lola pakėlė balsą.

– Arba atsakinėji į klausimus, arba mes tave sulaikome. Apie kokias tamsias istorijas tu kalbi?

Lola nustebo, išvydusi jos akyse šmėstelėjusią užuojautą. Bet ją užgožė pyktis. Tuos jos viražus sunku sugaudyti.

– Ji buvo įsimylėjusi tą savo slaugytoją, tasai ją paliko, ji iš to darė tragediją. Gėrė, valkiojosi su kuo pakliūva. Sakiau jai, kad reikia atsikvošėti, kad, būdama talentinga, ji galėtų gauti kokį vaidmenį. Bet Alisė temokėjo gailėtis savęs. Klausydavausi jos ištisom valandom. Paskui įgriso. Išdėjau jai viską, ką galvoju. Ji apšaukė mane beširde šlykštyne. Nusprendžiau dirbti viena.

– Tu nepaaiškinai tų tamsių istorijų.

– Geriau nereikia.

– Žinai, aš nejuokavau.

Mirej nuleido galvą ir prabilo, nežiūrėdama į Lolą.

– „Paryžius – tai šventė“ – darbas priešokiais. Aš aktorė, o Alisė buvo tik šokėja. Juk reikėjo gyventi.

– Ir ką?

– Kartais ji miegodavo su vyriškiais už pinigus. Štai kas.

Jos akys priekabiai įsmigo į Lolos akis. Atrodė, sako jai: man bjauru skųsti.

– Nurodyk vardus. Padaryk tai dėl jos. Ir dėl savęs, Mirej.

– Žinočiau – nurodyčiau. Bet Alisė tuo nesigirdavo. Niekad nepasakojo man smulkmenų.

– Karina Lebutė žinojo.

– Nejaugi?

– O tavo nuomone?

– Tikrai ne. Ponia Lebutė labai griežta. Negali būti nė kalbos, kad kas nors griautų jos firmos reputaciją.

– O Rolanas Montoberas?

– Tai visai ne jo stilius.

– Jis pažįsta visą Paryžių, jis liukso klasės agentas. Pasak jo svainio.

– Tokiems dalykams Rolanas per daug aukšto lygio.

Apklausa vedė į akligatvį. Tas akligatvis bjauriai dvokė. Iki šiol Lolai atrodė, kad žaviųjų priekarų klube Alisei pati ta vieta tarp merginų, nešiojančių savo išdidumą kaip grandinėlę ant kaklo.

Tada įsivaizdavo, kaip ji savo lėktuve juokdamasi nutupia ant žolėto tako papuasų krašte ir ieško atsakymo žvaigždėtame danguje. Ar ji suklydo?

– Prieš įsimylėdama Diegą Karlį, dar prieš savo... klientus, kad sudurtų galą su galu, ji vis dėlto turėjo kokį vaikiną?

Lola mąstė balsu. Ir nustebo, sulaukusi atsakymo:

– Buvo toks Marsialis Garnjė. Keistas tipas. Niekam tikęs.

– Konkrečiau.

– Iš žemo rango narkotikų prekeivių.

– Jis pardavinėjo ir jai?

– Gal ir taip.

– Taip ar ne?

– Nežinau. Per pasirodymus Alisė būdavo geros formos, bet kartais ateidavo išsikvėpusi.

– Kur rasti tą Garnjė?

– Paskutinėm žiniom jis gyvena kažkur netoli Romantinės epochos muziejaus. Iš tokio tipo visko gali laukti. Susirado pastatyminės dalies vedėjo darbą. Bet kur, nežinau.

– Eime! – ryžtingai tarstelėjo Ingrida. – Muziejus yra prie pat mano darbo. O aš jau vėluoju.

– O Karina man sakė, kad jūs iš Los Andželo policijos.

– Turime tame kvartale filialą.

– Neieškokite kvailių! Gal pasakytumėte, kas jūs iš tikrųjų – viena ir kita?

Lola užvertė akis ir užgniaužė keiktelėjimą. Ingrida atrodė suglumusi.

– Alisės tėvo draugės, – atsiduso Lola. – Jam atrodo, kad policija šykšti informacijos.

– Ką gi, taip jau geriau. Kaip policininkės judvi keistokai atrodote.

– Iš teisybės, mes po truputį stengiamės apginti Alisę, – vėl prabilo Ingrida. – Tikriau tariant, jos reputaciją. Kaip Madonos dainoje. Nuvalkiota sąvoka, tačiau mums atrodo, kad yra dalykų, dėl kurių verta pasijudinti. Nors tu sugadinai portretą. Ar ne, Lola?

Buvusi komisarė tik kažką burbtelėjo ir pasakė, kad joms jau metas. Jos dar turi atkapstyti tą niekamtikėlį ir patenkinti erotinių vaizdų mėgėjų gaują.

– Kas čia per erotinių vaizdų mėgėjai? – pasidomėjo Mirej.

– Papasakosim, kai būsim išaiškinusios Bonen bylą, – atsakė Lola. – Leitenante Dizel, pirmyn į romantinę epochą!

15

– Vos visko nesužlugdei! Kokia tu plepė!

Ingrida nutylėjo. Buvo pernelyg patenkinta, vėl bastydamasi su Lola po naktinį Paryžių. Ir galėdama laiku prisistatyti į „Kalipso“. Timotis Harlenas dėl punktualumo juokavo ne ką labiau nei dėl viso kito. Taksi atvežė jas į Šaptalio gatvę. Lola iš savo mobiliojo paskambino į informacijos tarnybą pasiteirauti, ar šioje apygardoje gyvenąs toks Marsialis Garnjė, ir gavo neigiamą atsakymą. Romantinės epochos muziejus buvo, žinoma, jau uždarytas, o aplinkiniuose namuose joks Garnjė negyveno, jei tik galėjai tikėti pavardėmis, nurodytomis greta skambučių.

– Man jau tuoj reikės eiti, Lola!

– Pastatyminės dalies vedėjas... Ką veikia toks vedėjas? Apskritai jis dirba teatre. Skambiname į informaciją. Turbūt jie ten nuobodžiauja, vangus metas.

Lola surinko numerį. Atsiliepė tas pats darbuotojas su Marselio ar Gardano akcentu. Aš taip pat kalbėdavau su tokiu akcentu du mėnesius per metus, kai važiuodavau atostogų pas močiutę, pagalvojo ji.

– Šaptalio kvartale yra teatras 347, ponia. Norite, kad sujungčiau?

– Apie nieką kita ir nesvajoju.

Jau po pirmo skambučio atsiliepė kažkoks vyriškis. Lola pasisakė esanti kostiumininkė. Ji pristačiusi XVIII amžiaus inženiu kostiumą pastatyminės dalies vedėjui Garnjė – ir daugiau apie jį nieko negirdėjusi.

– Garnjė čia nebedirba. Naujasis vedėjas – aš. Niekada negirdėjau apie tokį kostiumą.

– Pristačiau jį asmeniškai jam, o jis pamiršo man sumokėti. Tai nemenkas pinigas.

– Jūs ne vienintelė, kurią jis apmovė, vargše ponia. Šiuo metu jūsų suknia jau tikriausiai kažkam perparduota.

– Gal žinote, kur galėčiau jį rasti?

– Abejoju, ar iš to jums bus kokios naudos.

– Vis dėlto pasakykite.

– Nuo sausio jis įsikūręs Santė kalėjime. Taip paprastai nutinka narkotikų prekeiviams, kai juos nutveria už rankos. Jūs likote be kostiumo, bet Garnjė kur kas labiau nepasisekė. Apgailestauju.

– Ką gi, ačiū. Regis, sėdau į balą, ir ant mano kostiumo reikia padėti kryželį.

Lola paaiškino padėtį Ingridai. Marsialis Garnjė negalėjęs išstumti Alisės Bonen iš trisdešimt ketvirtojo „Astor Majo" aukšto dėl tos paprastos priežasties, kad dviem mėnesiams buvo iškritęs iš žaidimo.

– Ir toliau trypčiojame vietoje.

– Mums pasiseks, Lola. Ką gi, man jau tikrai reikia eiti.

– Apmuilinsi jiems akis už mus abi, Ingrida. Sutarėme?

– Už mus – priekaras, taip?

– „Yra trys moterų rūšys. Priekaros, prisikaračijusios ir priekariūkštės.“ Tu veikiau priklausai trečiajai kategorijai.

– Tai komplimentas?

– Taip.

– Tavo kūryba?

– Deja, ne. Polio Valeri.

– Nežinau tokio.

– O jis mielai būtų su tavim susipažinęs.

Lola krūptelėjo: suskambėjo jos telefonas. Skambino Žeromas Bartelmi. Lola įdėmiai išklausė savo ekspavaduotojo ir nuspaudė mygtuką, atrodo, susirūpinusi.

– Diegas... ar Morisas?

– Ministerijos įsikišimas ir toliau daro stebuklus. Tyrimo rezultatai pateikti rekordiniu greičiu. Alisė buvo prisirijusi cukruotų sausainukų, šampano ir kažkokios bjaurasties. Didelę dozę.

– Kokios bjaurasties?

– Ketamino. Normaliame gyvenime tai nuskausminamieji gyvuliams. Gyvenime, kurį gyvename mes, tai disociatyvus narkotikas žmonėms. Jo pavartojęs gali įtikėti, kad prieš tave tavo antrininkas. Arba tau gali išdygti sparnai ir kilti noras juos išmėginti.

– Kambaryje buvo šampano, bet narkotikų – ne. Ar Alisė bus pavartojusi ketamino prieš ateidama į viešbutį?

– Dabar viskas įmanoma. Net kad ji prisirijo narkotikų gera valia. Ir kad brangiųjų kolegų sukurtas portretas nėra taip jau toli nuo tikrovės.

Kaip kiekvieną penktadienį, „Kalipso“ buvo užplūdusi margesnio plauko publika nei šiokiadieniais. Be profesionalių naktinėtojų ir turistų, čia galėjai sutikti ir žmonių, dirbančių pagal normalų grafiką, – jie į valias atsimiegos šeštadienio rytą. Šįsyk ji nesistengė pašniukštinėti publikos ir nuėjo tiesiai į persirengimo kambarį. Patikrino, ar niekas nesislepia drabužinėje, ir užsirakino duris. Ir subarė save, kad jaudinasi. Enrikė – bukagalvis, bet jo akis žvitri: į persirengimo kambarių zoną jis nieko neįleis.

Ji apsivilko sceninį kostiumą. Atsisėdusi prieš veidrodį, klijuodama dirbtines blakstienas nutarė, kad tie neramūs veiksmai – kaip Alisės Bonen, kai ši prisistatė į „Astor Majo“ viešbutį. Ar jos paranojos priepuolis buvo pavartoto ketamino išdava? Kai kurie narkotikai palieka sąmonės duris praviras – sklandai padebesiais, tačiau tai suvoki. O kaip „disociatyvus narkotikas“? Ar jis gali sukelti tokias haliucinacijas, kad tariesi esąs klonuotas ar palaikai save paukščiu? Sunku patikėti, kad Alisė būtų prisirijusi tos šlykštynės sava valia.

Virtusi liepsninga rusvaplauke, ji susimąstė dėl temos. Kostiumininkė Mari parinko jai naują siaurą tiesaus kirpimo suknelę, žalią stebuklą, nuostabiai derantį prie peruko. Šįvakar aš vaidinsiu jiems

kapitoną Kusto su savo nardytojų būriu tarp koralų ir ryškiaspalvių Ramiojo vandenyno žuvelių. Ji prisiminė „Kapitoną Nemo“ (buvo mačiusi tą animacinį filmuką, kai vedė į kiną Antuano Ležė mergaičiukę). Ir Botičelio kalendorių, kabantį Lolos virtuvėje. Venera alebastro oda srūvančiais plaukais, kylanti iš vandenų visų džiaugsmui. Šaukštelis mokslinės avantiūros, dozė Volto Disnėjaus, žiupsnelis mito. Nūdienę ir draug amžinąją istoriją – štai ką ji pasiūlys nekantriai publikai. Ji išėjo iš persirengimo kambario ir patraukė į užkulisį.

Timotis leisdavo jai pačiai rinktis muziką. Ji buvo numačiusi „ZZ Top“ grupę su jų aromatingais bliuzais, dvelkiančiais tekila, „Perfecto“ ir didžiuliais motociklais. Galiausiai pasirinko R. Kelį. Erotinė klasika. Muzika, tirpstanti ausyse ir burnoje, besiskverbianti po oda, lyžčiojanti tave visą. Ritmas, kuriam neatsispirsi. Ingrida pradėjo linguoti. Stovėjo už didžiulės uždangos, kuri tuojau prasiskleis, atverdama pasaulio ištakas žmonėms, kurie tariasi regį jas pirmą kartą. Ji išėjo į sceną. Tylą drumstė tik R. Kelis, žiūrovai kaip vienas tylėjo. Jai atrodė, kad gali šokti ant vandens. Jos rankos perbraukė švelnų dumblių spalvos suknelės audinį, klubai subangavo dainininko pažadų taktu.

Ji norėjo atskleisti jiems didžią paslaptį. Aš – jūsų sirena, mano kūnas jums sako: geismas – nuostabiausias dalykas pasaulyje. Ji pradėjo nuo pirštinių. Mari buvo parinkusi geltonas. Ji lėtai nuvyniojo jas nuo rankų ir vieną po kitos sviedė

į publiką. Išrietė klubus, nusitvėrė užtrauktuko, švelniai truktelėjo. Ir pagalvojo apie Alisę. Apie Alisę, žengiančią pro 3406 numerio langą. *Gyvenimas mums duotas taip trumpam, mieloji, o mes pamirštame juo mėgautis.*

Ingrida valėsi grimą, jausdama atlikusi savo pareigą. Publika įvertino nepakartojamą šou, kokio niekad neįamžins jokia kamera. Žinoma, yra ta diktorė iš Honkongo – ji nusirenginėja skaitydama žinias, bet tai cirkas, skirtas privilioti daugiau žiūrovų. Ir dar ta realybės šou laida su striptizininkėm mėgėjom. Nesąmonė, striptizas – tai menas, mintantis paslaptimi ir akimirka.

Kas juos apsėdo filmuoti mus iš visų galų? Žiulis „Astor Majo" viešbutyje, Parizi savo svetainėje, Benas – svajose. Tie, kurie žaidžia tą žaidimėlį, ne ką išmintingesni. Kam išpažinti savo traumas per televiziją, šeimos paslaptis – žurnaluose, intymiausius troškimus – per internetą? Visas pasaulis tariasi klūpąs prie nuodėmių klausyklos.

Iš apmąstymų ją išplėšė beldimas į duris. Ji atidarė ir išvydo rimtus savo šefo ir Rolano Montobero veidus. Jie įėjo į vidų; Timotis Harlenas tyliai uždarė duris. Paskui tokiu pat subtiliu judesiu prisidegė cigaretę. Kai jo manieros įgaudavo tokio slopumo, sprogimas būdavo tik minučių klausimas.

– *We need a little explanation, dear.**

* Mums reikia šį tą pasiaiškinti, brangioji. (Angl.)

Prie gimtosios kalbos Timotis pereidavo tik ypatingo susijaudinimo akimirkomis. Ingrida pabandė suvaldyti kvėpavimą, susikurti tuštumą.

– Sveikinu, leitenante Dizel, – pagaliau pravėrė burną Montoberas. – Sužavėtas jūsų numerio.

Ingrida nemėgino neigti. Sugebėdavo atpažinti, kada yra iš tikrųjų užspeista.

– Kurio?

– Tiesą sakant, abiejų. Kaip policininkė jūs įtikinama, bet aš atiduodu pirmenybę Liepsningajai. Vienas pasiūlymas. Kodėl Gabrielos Taiger neperrengus policininke? Kai liksite tik su pliauške ir uniformine kepure, publika visai pašėls.

– Ko jums iš teisybės reikia?

– Suprasti. Tai visada buvo mano aistra.

Timotis tylėjo; atrodė ryžtingas ir sykiu susikrimtęs. Šiaip ar taip, Montobero cinizmas jo, regis, nedžiugino. Gal tai priemonė šefo širdžiai sugraudinti?

– Lola – policijos ekskomisarė. Kvartalo gyventojai eina pas ją pasitarti dėl savo bėdų. Kartkartėm aš jai talkinu. Iš draugiškumo.

Timotis palingavo galvą. Nuspaudė peleninėje vos pradėtą rūkyti cigaretę. Jis ką tik suprato, jog Montoberas sakė tiesą, o mano pasiteisinimai jam atrodo apgailėtini ir...

– Meluoti iš draugiškumo – kilnu, – pratarė Montoberas. – Ir estetiška.

– Neturite draugų? Tik ryšius?

– Draugystė – plati sąvoka, Ingrida. Naktinis pasaulis toks širdingas. Visi čia tavo draugai. Bet galų gale visad pateka saulė.

Timotis Harlenas paprašė Montoberą palikti juodu vienus. Naktinių klubų lankytojas pasišalino, švytėdamas elegantiška šypsena, kurią Ingrida mielai būtų ištaškiusi batelio smūgiu.

– Tu buvai geriausia, – prislėgtas pratarė Timotis. – Man velniškai nemalonu tau pranešti, bet tu atleista.

– *Don't do that to me! Please!**

– Jei padaryčiau išimtį, kitos to nesuprastų. Tai būtų anarchijos pradžia. Vienintelė prabanga, kurios negaliu sau leisti.

Tu atleista... velniškai nemalonu... kitos nesuprastų... atleista... atleista... Ji iš visų jėgų tramdė ašaras. Prieš akis sumišai šmėžavo vaizdai. Alisė krinta ant automobilio stogo, Diegas rodo savo sužalotą krūtinę, Morisas niokoja televizorių, Benas kelia kumštį prieš Diegą.

Timotis paprašė Enrikės skubiai atnešti škotiško viskio. Privertė Ingridą nuryti gurkšnelį. Ji sumetė mintyse keletą išganingų frazių – paskutinės pastangos prieš tai, kas neišvengiama. *Man reikia Liepsningosios. Būčiau žinojusi, kad Rolanas Montoberas vilioja klientus, nebūčiau kišusis į jo reikalus.* Bet tik atsuko į jį ašaromis paplūdusį

* Nedaryk to! Prašau! (Angl.)

veidą. Šefo veidas buvo švelnus ir nepermaldaujamas.

Ji išėjo iš „Kalipso“ pro tarnybines duris. Nužvelgė stovinčius automobilius, vaikštinėjančius praeivius. Atsigręžusi paskutinįsyk pasižiūrėjo į mirguliuojantį fasadą, afišą, kurioje ji atsiseginėja užtrauktuką po auksinėmis raidėmis VIEN PAS MUS – GABRIELA TAIGER, LIEPSNINGOJI, o tada atsuko nugarą praeičiai.

Lola atsikėlė išgerti portveino ir pridėti poros dėlionės gabalėlių, tačiau žydintiems Fudžijamos kalno šlaitams nebuvo lemta jos apraminti. Ta nukirsta ranka tikrai nieko gero, o dienos jauduliai tik sustiprino nerimą. Ji prikaišiojo sau nepalydėjusi Ingridos į Pigalį, nepalaukusi ir nebuvusi šalia, kai ši traukė namo į Troškimų skersgatvį.

Ingrida turbūt jau sugrįžo. Kodėl jai nepaskambinus? Žinoma, yra rizikos ją prižadinti. Striptizas visada ją išsunkia. Po tų seansų ji sakosi mieganti kaip kūdikis.

Įsipylusi dar lašelį portveino, Lola suko ratus po svetainę. Metė žvilgsnį į Šachmatinės gatvę. Tamsa atrodė ištempta tarp dviejų kuolų it palapinė. Ji pravėrė langą: nė menkiausio vėjelio. Tokia tarsi pakibusi gamta galop ima dirginti nervus. Nebesitverdama ji apsirengė. Nueis paslankioti apie Ingridos studiją, žvilgtelėti, ar dega šviesa. O jeigu Ingrida jau miega teisiųjų miegu, išsijungusi visas

šviesas? Ak, problema, verta Kornelio tragedijos. Ūmai Lola susigriebė, kad šaltkalvės Nadinos dėka turi antruosius raktus.

Patyliukais įeis, patikrins, ar Ingrida miega, sveika ir gyva, ir nemačiomis išeis.

Paprasta ir skoninga.

16

Jis jautėsi visiškai nusiplūkęs. Šiandien buvo tiek kančių. Iki kraujų muštynėse apdaužytas žmogus, jaunas narkomanas, partrenktas motociklo, valkata, pamiršęs netgi savo vardą. Ligoninės personalas nepaliaujamai grūmėsi su piktavaliu likimu. Juk tie likimo posūniai visada trapiausi. Eina per gatvę, negalvodami, kad reikia saugotis, leidžiasi į pavojingus kvartalus, pamiršę grįžtelėti atgal, su pasitikėjimu, pagraužtu abejingumo ir dvejonės.

Bet dabar jie išgelbėti. Greitosios pagalbos skyriuje viskas, ko reikia, atlikta laiku. Žinia, partija tik atidėta. Sulig nauja diena, nauja aušra čia vėl grįš išvargę veidai, klyvi kūnai. Tie žmonės tokie, kaip jis: jie nebeturi tėvynės. Peržengę ribą, skiriančią miesto magistrales nuo ligoninės erdvės, jie pagaliau suvokia, išmatuoja savo tremtį, ir tai paaitrina jų skausmą.

Jis atsargiai pravėrė Polio duris ir priėjo prie jo lovos. Nors palatos kaimynas ir knarkė, buvo girdėti lygus jo alsavimas. Kondicionavimo sistema šlubavo, ir jam buvo per karšta su gipsais ir įtvaru. Naivusis Polis, žmogus, sugurintas į gabalus, tikintis, kad jo skriaudėjai – geručiai. Nusiritęs nuo kopėčių, jis vos neužsimušė. Kad išblizgintų kažkokios kavinės langus.

Akimirką jis stovėjo, žiūrėdamas, kaip Polis miega, paskui išėjo iš palatos. Koridorius tuščias, bet tolėliau Greitosios pagalbos skyrius virte virė. Jis nužingsniavo priešinga kryptimi, pastovėjo prieš gėrimų automatą, kol įsitikino, kad niekas nesiartina. Iš visų jėgų stumtelėjo duris. Vyriai jau nebe taip girgžda, buvo šiaip ne taip sutepęs juos alyva. Laiptuose jį apgaubė drėgmės ir pelėsių kvapas drauge su elektros sistemos, liftų mechanizmų ir gurguliuojančių vamzdžių gaudesiu. Lyg mylimo balso šnaresys. Jis išsiėmė iš kišenės žibintuvėlį ir leidosi į savo valdas. Pažinojo čia visus užkaborius, menkiausią ramstį, menkiausią sienos rauplę.

Nuo surūdijusių vamzdžių palubėje krito susitvenkę lašai, ritmingai kapsėdami pildė klanelius. Dabar jam jau būtų sunku užmigti be to skysto metronomo. Malonus pojūtis, kad judi pilve, pilve banginio, stebinčio kvartalą, gelbstinčio bedalius, nuo kurių per dažnai nusisuka Paryžius.

Jis iš anksto mėgavosi palaima ilgas valandas plūduriuoti tos šiurenančios drėgmės ramybėje. Įnaktėjus niekas čia nebeužsuka. Kartais jis matydavo sanitarus, tempiančius suterštas medžiagų atlaikas ar nešvarių baltinių vežimėlius. O sykį matė net vieną tarnautoją, vežantį numirėlį. Skubriom dienom tas painus kelias atrodė viliojamai trumpas. Jis įstengdavo likti nematomas.

Kartą jis pabūgo įsiveržimo. Vienas režisierius, užsigeidęs panaudoti jo karalystę kaip filmo

dekoracijas, grasino užtvindyti ją savo kameromis ir asistentų armija. Jie būtų prasiskverbę į jo pasaulį, ištraukę į dienos šviesą jo tylos galią. Būtų suniokoję banginį. Laimei, leidimo filmuoti jie negavo.

Jis praskleidė brezentą, dengiantį šulinio rentinį, ir pasilenkė įkvėpti lietaus garų. Šulinys buvo išdžiūvęs, bet kvapas likęs – skvarbus, raminamas. Jis paėmė pūkinę striukę, apsivilko, peržergė šulinio rentinį. Nusitvėrė virvės ir pradėjo leistis. Judėdamas dugno link kaip kiekvienąsyk jautė persikeliąs į kitus laikus. Ligoninės įsteigimo laikus, kai erdvus pastatas atverdavo savo sales ir skliautus nelaimingiesiems, kad suteiktų jiems priebėgą. *Svetingumo* laikai. Jie neturėjo XXI amžiaus pradžios technologijų, bet turėjo neišsenkamas užuojautos atsargas. Gyvenimas buvo sunkesnis, bet širdys atviresnės.

Jo kojos palietė drėgną žemę. Jis atsigulė ir vėl pajuto, kad jis saugus čia, prie žemės maitintojos, nepasiekiamas po medžių, gėlių šaknimis. Jis susigaužė striukės šiltyje. Mėgdavo įsivaizduoti gyvenimą viršuje, toliau vykstantį be jo. Visus tuos Šv. Felicijono vyrus ir moteris, šmižinėjančius pirmyn atgal, triūsiančius, diena iš dienos, naktis iš nakties lengvinančius kančias. Banginio draugai. Kuklūs tokio apgaulingo mūsų pasaulio didvyriai. Jis pradėjo melstis už juos ir už Polį, ir už visus sužeistuosius, kurie dar šiandien pasakojo jam apie savo skausmą.

17

Troškimų skersgatvio pradžią buvo apšvietęs tik vienas pavargęs žibintas, bet pro žaliuzių tarpelius Lola matė tuščią laukiamąjį, kaip paprastai psichodelinį. Čia viešpatavo tvarka: žurnalai tvarkingomis krūvelėmis sudėlioti ant stalo, pagalvėlės – ant kanapos, joks baldas neapverstas. Nesiryždama užeiti, ji prisiartino prie gretimo namo, išvydo medinę ranką senienų pirklio vitrinoje. Žiedų stovas. Iš tikrųjų, visas pasaulis pasiryžęs dar padilginti jos nerimą, ir taip augantį kaip ant mielių.

Lola grįžo atgal, įkišo raktą į naująją spyną, ir durys tyliai atsidarė. Atsargiai jas privėrė, įjungė koridoriuje šviesą, stumtelėjo miegamojo duris. Lova buvo tuščia. Ji nuėjo į masažo kabinetą, vildamasi, kad ekscentriškoji Ingrida bus užmigusi ant savo darbastalio, bet tas kambarys buvo toks pat tuščias, kaip kiti.

Sugrįžo į virtuvę, pradarė šaldytuvą. Su palengvėjimu konstatavo, kad jame tik pundelis ridikėlių, kumpis su apvalkalu, jogurtas, raikytos duonos pakuotė, energiniai gėrimai, mineralinis vanduo ir meksikietiškas alus. Nieko negalvodama atidarė šaldymo kamerą. Ten mėtėsi keli nykūs pusfabrikačiai.

Paskambino Ingridai mobiliuoju. Bute nuaidėjo signalas – puikiai pažįstamas elektrinės gitaros

motyvas. Kas iš to, kad gali paskambinti, kur tik nori, jei telefonas pamirštamas namie – ir dar pačiu netinkamiausiu metu? Lola paburbleno mintyse, paskui prisėdo ant oranžinės kanapos pamąstyti. Jai toptelėjo viena mintis. Diegas Karlis padarė savo: užuot ėjęs šokti salsos, nusekė paskui Ingridą į „Kalipso". O ši, nepaisydama visų skambių pareiškimų apie draugystę ir nekaltumą, pasidavė grėsliojo hidalgo kerams ir dabar miega pavojingame jo glėbyje, prigludusi prie apdeginto, bet ak kokio jaudinamo stuomens, ir tariasi esanti saugi nuo niekšingojo plaštakų pirklio kėslų. O aš tuo metu, pagalvojo ji, štai gadinu sau kraują: ką gi, taip nieko nebus. Tuoj visus sukelsiu ant kojų.

Ji įjungė kompiuterį. Neseniai žiūrėtas Žiulio Parizi filmas leido jai įsiminti slaptažodį: *Zigmundas*. Ingrida jautė silpnybę psichoanalitiko šuniui. Lola įtarė ją apgailestaujant, jog šis nėra žmogiškesnio pavidalo, kad galėtų pamasažuoti ir jį. Reikia pasakyti, tas dalmatinas kartkartėm linkęs į neurasteniją, bet tai jau kita istorija.

Lola prisijungė prie „Geltonųjų puslapių" ir rado tokį Diegą Karlį Žemapo krantinėje. Surinko jo numerį. Ir ėmė laukti. Ar tokiu laiku jis dar tebešoka? Ir kaip jam po to pakaks jėgų atbudėti ligoninėje? Galbūt jis kaip tik tarnyboje. Ji paskambino į Šv. Felicijono ligoninę ir paprašė pakviesti slaugytoją Karlį. Telefonistė paprašė ją paskambinti truputį vėliau, dabar vyksta pasiruošimas rimtai operacijai, Diegas Karlis ir jo kolegos labai

užsiėmę. Sunerimusi Lola padėjo ragelį. Geriau jau žinoti, kad Ingrida nuklydo į slaugytojo guolį, negu kad kažkur išgaravo. Kompiuteris rodė 2 valandas 43 minutes. Ji paskambino Žeromui Bartelmi.

Ir pajuto dėkingumo antplūdį, kai pažįstamas balsas išspaudė mieguistą „alio".

– Atsiprašau, kad prižadinau, bet Ingrida pakliuvo į bėdą.

– Ir vėl, šefe!

– Ir vėl – tiksliau, ji išgaravo.

– Ką gi, atvykstu. Kur jūs?

– Kol kas tik sukelk ant kojų kolegas. Tiesiog noriu žinoti, ar...

– Ar kokiame nors komisariate arba ligoninėje yra policijos raportas dėl Ingridos. Taip?

– Tikrai taip, ir paskubėk.

– Aišku. Bet sakykite, kas nutiko? Tai man padėtų.

– Nieko, tik tiek, kad jos nėra lovoje.

– Gal ji kieno nors kito lovoje. To nervingo jaunuolio, kuris pešėsi su ispanu. Ar kaip tik ispano.

– Diego Karlio lovoje jos nėra, aš patikrinau.

– A, labai gerai. O kitoje?

– Su Benžamenu Noblė Ingrida susipykusi. Liaukis gaišti, prie darbo.

Lola prisidegė cigaretę. Savo namuose Ingrida neleido rūkyti, bet dabar ne metas sukti galvą dėl tokių niekų. Ji pavaikštinėjo pirmyn atgal, nuėjusi į virtuvę, pasiėmė meksikietiško alaus – nieko

geresnio nebuvo. Kad neprailgtų laikas ir nepašlytų nervai, sutelkė dėmesį į aromatinę lempą – tas metodas, atrodo, padėdavo Ingridai. Man tai ne, konstatavo. Patikrino atsakiklį. Kažkas per vakarą kelissyk mėgino prisiskambinti Ingridai ir kiekvieną kartą numesdavo ragelį. Pagaliau nuaidėjo balsas. Benžameno Noblė balsas.

– Ingrida, tas nemalonus nutikimas primena man vieną filmą. Mergaitės, kuri šaldytuve rado ranką, istoriją. Na, žinoma, ten nebuvo vinies; vieną po kito ji gauna skrybėlių dėžutėje visus gabalus iki pat galvos to, kuris buvo jos sužadėtinis. Tavo psichas gali būti siaubo filmų mėgėjas. Aš pasirengęs tirti su tavimi! Galų gale tai mano amatas. Ką manai? O kol kas, jei turėsi nemalonumų ar apniks liūdesys, aš čia, *baby*. Bet kada...

Lola užvertė akis į dangų, sunkiai atsiduso ir išklausė viską iki galo. Atpažino Žoržo Lebutė balsą. „Paryžius – tai šventė" savininkas tvirtino esąs nustebintas ir laimingas, radęs telefonų knygoje tokią Ingridą Dizel. Ar tikrai jis turįs reikalą su Los Andželo policijos departamento stažuotoja? Jei taip, leisiąs sau būti įkyrus. Jis pasirengęs pasiūlyti jai patrauklų atlyginimą, kad ji suvaidintų kieno tik nori antrininkę keliuose prašmatniuose vakarėliuose. Apie tokią progą – grįžti į Kaliforniją su nepakartojamais prisiminimais lagamine – galima tik svajoti. Na štai, bent vienas, kuris siekia savo, galvojo Lola, baigdama klausyti įrašą. Viena iš dviejų: arba ryšys tarp naktinių klubų

lankytojo ir jo svainio ne itin glaudus, arba ponas Montoberas iš tiesų džentelmenas. Jei nusišypsojo laimė, jis elegantišku mostu išbraukė tą epizodą, taip išsaugodamas Liepsningosios paslaptį.

Kita žinutė buvo iš Diego Karlio. Kvietimas šokti tebegaliojąs. Iš teisybės, kiekvieną vakarą. Jis tik laukiąs jos ženklo. Lola susigriebė besišypsanti – na ir sveikata to nelabo berniūkščio! – ir čia ją privertė krūptelėti mobiliojo skambutis. Tai buvo Bartelmi.

– Apskambinėjau greitosios pagalbos tarnybas. Jokios sužeistosios, atitinkančios Ingridos aprašymą.

– Vis šis tas.

– Ką darome dabar, šefe?

– Aš – dar nežinau, o tu eik miegoti.

– Jei jau su jumis kalbu, tai pasinaudosiu proga. Turime rezultatus dėl vinies ir rankos. Ketinau skambinti jums rytoj, bet kadangi...

– Klok!

– Vinis pati paprasčiausia. *Made in Taïwan,* iš tų, kurių visur pilna. Nieko čia nepeši. Užtat ranka priklausė tokiam Artiurui Riufenui. Šešiasdešimt aštuonerių metų benamiui – gimęs Kompjenėje, miręs Paryžiuje.

– Įskaitoje yra?

– Mažumą.

– Negali būti įskaitoje *mažumą.* Esi arba nesi.

– Riufeną sulaikydavo dėl niekų. Vagystės parduotuvėse, triukšmas naktį. Ilgainiui tai vis retėjo. Jis gyveno gatvėje. Žemapo kvartale.

– Gal ir taip, Žeromai, bet klausimas toks: ką jo ranka su stirksančia taivanietiška vinimi veikė Ingridos šaldytuve? Pamėgink apibendrinti, gerai?

– Kaip tik taikausi jums pasakyti, kad vargšelis mirė nuo nepakankamos mitybos ir blogų sąlygų – šiaip ar taip, tai galima pavadinti natūralia mirtimi, ir jo kūnas pateko į ligoninę. Po skrodimo atsidūrė lavoninėje.

– O vinis atsirado prieš mirtį ar po mirties? Po – nes kalbi apie natūralią mirtį.

– Na taip, po. Verčiau venkime kruvinų nukryžiavimo istorijų.

Lola prisidegė naują cigaretę ir vėl leidosi žingsniuoti po kambarį.

– Alio! Šefe!

– Aš vis dar čia, Žeromai. Suku galvą. Paspėliokime. Lažinuosi, minėta ligoninė – Šventasis Felicijonas.

– Atsakymas teigiamas. Ar tai turi kokią nors ypatingą reikšmę? Slaugytojas, kurio lovoje nėra Ingridos, dirba toje ligoninėje, tiesa?

– Atspėjai. Greitosios pagalbos skyriuje.

– Norite, kad ten pasižvalgytume?

– Ne, susidorosiu pati. Paskambinsiu, kai turėsiu naujienų.

– Sutarta, šefe, – nusivylęs atsiliepė leitenantas. – Tai labanakt.

Tikrai taip, bernužėli, pagalvojo Lola. Tarytum mano amžiuje dar būtų galima užmigti po tokio emocijų antplūdžio. Ji išėjo iš butuko ir pasuko

Klodo Velfo prospekto kryptimi. Pakeliui mąstė, ko geriausia griebtis. Ir pasirinko buldozerio techniką. Patraukti už liežuvio karštakošį ispaną, niekada neprarandantį šaltakraujiškumo ne taip jau sudėtinga. Ne pirmiena.

18

Traukdama į ligoninę Lola aptiko, kad šviečia pilnatis. Tais laikais, kai buvo komisarė, kolegos baimindavosi pragaištingo jos poveikio. Tam dangaus šviesuliui neužteko valdyti žydrosios planetos potvynių ir atoslūgių. Jis kėlė bangas žmonių širdyse, potvynius ir atoslūgius kraujyje, trikdė nervų sistemą. Ir sunkiausios būdavo pavasario naktys.

Šv. Felicijono ligoninės pulsas iš tiesų plastėjo pagal asmeninius paryžiečių potvynius ir atoslūgius. Diegas su kolega tvarstė vyriškį, kurį kažkas užpuolė išėjusį iš naktinio restorano. Dešinė jo akis buvo bemaž užtinusi, iš burnos plūdo kraujas drauge su dantimis, kelių šonkaulių būklė, atrodo, buvo nekokia. Ir vis dėlto jis nepaliovė koneveikęs įsivaizduojamų savo užpuolikų, o jo draugė, dar pati sukrėsta, stengėsi jį apmaldyti.

Diegas neatrodė nei sunerimęs, nei susidomėjęs. Ir kaip gali toks atrodyti Šv. Felicijono ligoninėje? Galop rado jai valandėlę. Ji puolė be užuolankų.

– Ranka Ingridos šaldytuve – iš Šventojo Felicijono ligoninės. Tai jau virsta kažkokia manija.

– Garbės žodis, aš čia niekuo dėtas.

– Mane glumina tavo gebėjimas kurti pasakėles. Sakaisi einąs šokti salsos – randu tave budintį.

– Paprastas reikalas – aš dariau ir viena, ir kita.

– Tave reikėtų praminti Šokančiuoju Supermenu – ką, niekados nemiegi?

– Po Alisės mirties miegu mažai. Beje, turiu čia lovelę.

– Keista mintis.

– Alisė išklijavo mano butą angelais ir širdutėmis.

– Na ir kas?

– Neturėjau kada perklijuoti tapetų. Kai tai diena iš dienos tau prieš akis, gali išprotėti. Tai man primena, kad ji buvo valiūkė, o aš su ja nelabai gražiai pasielgiau. Tad dažnai pasislepiu čia.

– Tiesiog genialiai sugalvoji keisčiausių pasiaiškinimų, mielasai.

– O jūs – keisčiausių klausimų bet kada, dieną naktį, Lola. Be to, atrodote susijaudinusi, nors turėtumėt būti lovoje. Kas galų gale vyksta? Ir kur Ingrida?

– Kaip tik to ir nežinau.

– Einu su jumis! Mes ją rasime.

– Dar reikėtų žinoti, kur ieškoti.

Lola įdėmiai į jį įsižiūrėjo. Sunerimęs, išvargęs, nuoširdus. Bet kiekvienąsyk, kai atidžiai stebi šį vaikiną, jis atrodo toks nekaltas. Esamomis aplinkybėmis tai be galo įtartina. Ji paskambino Ingridai į namus, jai atsiliepė nelabasis atsakiklis ir džiugus draugės balsas. Diegas prisėdo greta.

– Ketvirta valanda nakties, Lola.

– Pasakei ne kažin ką naujo.

– Turiu tau pasiūlymą.

Lola susigriebė, kad jai glosto širdį tas „tu“. Jis sušildė tą bjaurią, pernelyg nutviekstą naktį. Ji atsisuko į Diegą ir pamatė, kad jis susijaudinęs ne mažiau už ją. Ar galbūt tiesiog apsigimęs aktorius, kuriam niekada neprireiks Tėtušio Dinamito pamokų.

– Tuoj pažadinsiu Viktorą Maso, lavoninės prižiūrėtoją. Bet dėmesio, jis – keistuolis. Nežinia, kas jam gali šauti į galvą.

– Pasistengsiu, kad mano galva jam įtiktų.

– O kol jis pasirodys, gali prigulti kurioje nors palatoje.

– Vos padėsiu galvą ant pagalvės, išvysiu Ingridą, šokančią man panosėje ir dievaižin ką pliauškiančią. Labai ačiū. Lieku stačia.

– Tikiuosi, jūs ne menininkė, ponia Žost.

– Jokio pavojaus, pone Maso.

– Mums čia menininkų nereikia. Mūsų administracija šiuo klausimu kategoriška. Neįsivaizduojate, kiek kūrėjų įkvepia mirtis. Fotografų, kino režisierių, detektyvinių romanų autorių, dailininkų, komiksų piešėjų ir dar dievaižin ko. Jie ateina pas mus degančiomis akimis, tikėdamiesi, kad atversime jiems savo karalystės vartus ir už menką kainą pasotinsime neaprėpiamą godų jų įkvėpimą. Argi aš ne teisus, Frambuaza*?

* *Framboise* – avietė. (Pranc.)

Sėdėdama greta savo viršininko mažame nykiame kabinete, užverstame raštpalaikiais, vadinamoji Frambuaza tik linktelėjo. Vienintelis spalvotas akcentas čia buvo didžiulis akvariumas, kuriame plaukiojo karpiai *koi*. Jaunąją moterį, atrodo, ne ką labiau negu kiniškas žuvis jaudino antiseptikų kvapai, ne visai pajėgiantys užgožti tą su niekuo nesupainiojamą yrančio kūno dvelksmą. Ji buvo kokių trisdešimties metų, ramaus veido maloniai apvaliais skruostais, rankoje laikė popierinę stiklinaitę su kava. Bet buvo justi, kad miršta iš miego. Atvykęs į ligoninę, Viktoras Maso pristatė ją Lolai tokiais žodžiais: „Fransuaza Rišė, mano asistentė. Jai nėra jokio pagrindo miegoti, kai aš dalinuosi su jumis žiniomis. Mokaisi bet kokio amžiaus ir bet kada, a, Frambuaza?"

– Man nereikia pasotinti jokio įkvėpimo, – vėl prabilo Lola. – Užtat turiu draugę, kuri išgaravo. Savo šaldytuve ji rado vieno jūsų įnamio plaštaką. Tokio Artiuro Riufeno.

– „Išgaravo"? Ką norite tuo pasakyti?

– Kad nebeturime iš jos jokių žinių, kad jos nerandame. Bet aš vis dėlto turiu ją rasti.

– Dėl to verta mažumą pasistengti.

Maso įjungė kompiuterį ir neskubėdamas įsigilino į kartotekas. Bedė liesu pirštu į ekraną ir pareiškė, kad Riufenas iš tikrųjų pas juos įrašytas. Išdėstęs jo pristatymo aplinkybes ir tai, jog jam buvo atliktas skrodimas, jis neatskleidė Lolai nieko nauja. Ji išklausė nepertraukdama, tačiau

tolydžio dirsčiodama į asistentę. Vargšo Riufeno mirtis nedarė jokio poveikio plazdenantiems jos vokams. Piršosi klausimas, kada ši jauna moteris ryšis išgerti savo kavą. Laukdama prižiūrėtojo, Lola jau buvo ištuštinusi kelis puodelius, ir nuo jų jai smarkiai daužėsi širdis. Tačiau dalis jos miegojo ir kaip absurdiškame sapne regėjo Ingridą, sakančią: „Tavo tiesa, Lola, papurtykime miegančiąsias gražuoles kaip kriaušes. Bet kodėl tu amžinai šneki man apie vaisius ir daržoves, klausiu tavęs?“

Maso toliau komentavo juodą tekstą, slenkantį baltame ekrane. Lola kaip stropi mokinė stengėsi klausytis tos informacijos, kurią jai jau buvo pateikęs Bartelmi. Kartais, intonacijai suskambus vangiau nei anksčiau, jos mintys kažkur nuklysdavo. Prižiūrėtojas buvo aukštas išglebęs žmogynas; to, matyt, ir reikėjo, kad iškiltum virš to plėkų tvaiko ir nesikraustytum iš proto, suvokęs, kad tris ketvirčius savo gyvenimo stumi su gauja negyvėlių, kurstančių tik žmogėdrišką menininkų vaizduotę. Ū, ką aš čia šneku? Ir ji pasidairė Diego, bet šis vėl grįžo prie savo reikalų, o ji nė nepastebėjo. Gailėjosi nepalepinusi savęs poguliu, kurį Diegas jai siūlė.

– Mes nepastebėjome jokios vagystės, tiesa, Frambuaza?

– Jokios, – pritarė jaunoji moteris, vis dar nepalietusi savo kavos.

Ji padėjo galvą ant kumščio; jos vokai nusileido. Nagi, gerk, atauš, mintyse įsakė jai Lola. Ir

paaiškink man, ką apskritai čia veiki. Nesugalvoji nieko geresnio, kaip būti kabineto dekoro dalimi ar paryškinti foną savo šefui?

– Turiu jums kai ką parodyti, – pareiškė minėtasis šefas.

Lola nusekė paskui jį, kaip ir jo apsnūdėlė, vis dar nusitvėrusi stiklinaitę, kažkokiu žaliu, kiek vingiuotu koridoriumi, kurio niekas aiškiai nesivargino perdažyti nuo Breigelio Vyresniojo laikų.

– Pasirengusi? – pasiteiravo prižiūrėtojas priešais metalines duris.

– Pasirengusi kam?

– Na, vaizdelis ne iš gražiųjų. Bet kadangi Diegas tvirtina, kad jūs – buvusi komisarė...

– Kodėl klausėte, ar aš ne menininkė?

– Kai kurie atsistatydinę farai užsiima menais. Taip, taip, žinau tokių. Ir ką gi – išgraužk, jie negauna leidimo įeiti taip pat, kaip kiti! Beje, vienas šmaikštuolis iš administracijos pasiūlė pakabinti ant durų lentelę su Pikaso galva, perbraukta raudonu brūkšniu. *Menininkams draudžiama.* Čia smaginamės dėl menkiausio nieko. Tenka.

Bet ar tu atidarysi savo siaubo muziejų, ar ne, nelabasis garny? – irzo Lola, švytėdama dirbtine šypsena, kuriai nebeilgai seksis ką beapgauti. Pagaliau jis pravėrė duris. Įėjo pirmas, jam įkandin Frambuaza su ataušusia kava. Lola beveik nusivylė, atsidūrusi dideliame kvadratiniame plytelėmis išklotame kambaryje, baltame ir švariame. Čia stovėjo trys pilko metalo suolai. Buvo ir didelis

baseinas, sklidinas melsvai žalsvo vandens. Ar greičiau geltono, pasitaisė Lola. Iš tiesų, gelsvai melsvai žalsvo. Kvapas taip pat buvo melsvai žalsvas. Bet pažįstamas.

Garnys Viktoras šelmiškai šypsojo, susidėjęs rankas už nugaros. Jis lengvai sūpavosi ant pėdų. Frambuaza stebeilijosi į baseiną pagaliau atmerktomis, bet romiomis akimis ir – stebuklas ar mėnesienos poveikis! – gėrė savo kavą. Ar čia reikėjo įžvelgti Pavlovo refleksą? Šlykštus pažįstamas, bet primirštas kvapas plūsteli tau į šnerves, ir op – tu pagaliau geri savo kavą? Mintyse Lola pliaukštelėjo sau per kaktą. Kvapas tikrai pažįstamas, bet toks tirštas, kad atmušė uoslę. Švystelėjusi mintis paveikė kaip alyva ugnį; įdirgusiose smegenyse išsirikiavo išvados. Kas dar čia gali būti, jei ne formalinas? Ingrida, tu neįsivaizduoji, ką aš dėl tavęs darau.

– Vandeninis formaldehido tirpalas, – išdidžiai pranešė prižiūrėtojas.

Ilgainiui jam, matyt, ėmė stigti progos pritrenkti menininkus, kuriems tik to ir būtų reikėję; dabar savo kvadratinio tvenkinio pakraštyje garnys turėjo Apvaizdos siųstą žiūrovę. Kad padarytų galą jo šnekoms, Lola ryžtingai žengė į priekį.

– Ei, palaukite! – suvapėjo Viktoras Maso. – Leiskite pirma jums paaiškinti.

Ji palinko virš baseino. Čia plūduriavo kokios dvi dešimtys kūnų. Vizija, pranokstanti bjaurumo ir atgrasumo ribas, kuri būtų sudominusi Pikasą tą dieną, kai Tanatas būtų užvaldęs jį labiau už

Erosą. O, vis dėlto ne. Gerai pamąsčius tai veikiau dvelkė 50 laipsnių sustiprintu Fransiu Bekonu.

Lola grįžo atgal. Atsistojo prieš savo pašnekovus ir vienam po kito pažvelgė į akis.

– Jis ten, taip? Ir, aišku, be rankos.

– Na, Riufeno kūnas iš tikrųjų tenai, – netikėtai skubriai paaiškino prižiūrėtojas. – Bent taip rodo mano kompiuteris. Apie šį baseiną labai nedaug kas žino. Kūnai skirti medicinos studentams, nors nuo to laiko, kai buvo išrastas kompiuterinis modeliavimas, toji praktika baigia išnykti. Tiesą sakant, medicinos studentai į mus jau nesikreipė nuo... o, nuo neatmenamų laikų, a, Frambuaza?

– Tikrai taip, šefe.

– Tad mums lieka piešėjai. Bet čia jau Frambuazos sritis.

– Maniau, menininkai buvo negailestingai atstumti, – ištarė Lola, sutelkdama savo kantrybės atsargas, kad kuo greičiau virstų vientisu tvirtu bloku.

Apskritas juodas sieninis laikrodis toje kvadratinėje salėje su baseinu, kuriame plūduriavo išgeltę velioniai, buvo tiek pat nederamas, kiek tikras, ir rodė 5 valandas 13 minučių. Lola pažvelgė į Frambuazą, iškėlusią stiklinaitę ir tempiančią kaklą, kad nulaižytų nutekėjusį cukrų. Dar lašelis kantrybės, ir ta mergina bus visai veiksni.

– Erikas Biufa – vienintelis, kuriam administracija daro išimtį, – raiškiai pranešė jaunoji moteris; kelios cukraus kruopelės sustingo jai ant lūpų.

– Taip, – pritarė Lola, automatiškai apsilaižydama lūpas. – Vienintelis, taip, taip.

– Bet nieko čia nuostabaus, nes Erikas Biufa kuria anatomijos piešinius medicinos knygų leidėjams.

Puikumėlis. Griežtoji logika ima viršų, lavonų prikimšti baseinai ištirps naktyje, prižiūrėtojų akys beveik dvelkia gyvastimi, pagaliau jie juda tiesiai prie tikslo. Netrukus prisimins reikiamus adresus ir pasidalins jais su tavimi.

– Kur gyvena tas Erikas? – pasiteiravo Lola, nepajėgdama užgniaužti palengvėjimo atodūsio.

– Edgaro Varezo gatvėje. Bet namie jo nerasite.

– Kodėl?

– Jis Frankfurte. Giunterio fon Hagenso parodoje. Žinote, to vokiečių gydytojo, kuris išrado metodą konservuoti lavonus silikono gumos pagrindu.

– Kada Biufa išvyko?

– Praeitą savaitę.

Taigi ranką į Ingridos šaldytuvą įkišo ne jis. Ir kodėl būtų tai daręs? Be to, toji ranka trenkė ne tik formalinu, buvo dar tas gėlių esencijos kvapas. Ką tie plėkai bando mums pasakyti? Ir ką aš čia veikiu?

– Gal kartais jūsų kompiuteris pasakytų, ar Erikas Biufa nepasiskolino lavono rankos?

– Kompiuteris tokios informacijos neregistruoja, – įsiterpė Viktoras Maso. – Bet galbūt Erikas papiktnaudžiavo savo privilegijomis.

– Jis turi raktą?

– Ne, bet žino, kur jis yra, – atsakė Frambuaza. – Nemanau, kad tai jo stilius – pasiimti neįspėjus, tačiau duosiu jums jo mobiliojo numerį. O mes paskui jau ramiau atliksime tyrimą. Ar ne, šefe?

– O, taip, jis neišsisuks, – pritarė garnys.

– Gal nežinote, ar tas jaunuolis – striptizo mėgėjas?

– Moteriško ar vyriško?

– Atleiskite, ką?

– Striptizo. Vyriškų ar moteriškų kūnų?

Jaunoji moteris tarė žodį „kūnai" visai abejingai. Lygiai taip pat tai galėjo būti ir negyvi kūnai. Nelaboji Frambuaza! Ir visą tą laiką garnys it niekur nieko klausėsi pokalbio. Kaip žmogus, ištrauktas iš miegų vidury nakties, jis greit įvertino padėtį. Žinojo, kad tik jo asistentė gali ką nors numanyti apie dingusius organus. Bet vis tiek atėjo. Kokiu tikslu? O, bet tai jau nebesvarbu. Galų gale žmonės turi teisę būti tokie, kokie yra. Didysis Laikrodininke, kuriuo aš netikiu, jei grąžinsi man Ingridą sveiką ir gyvą, pažadu tapti pakantesne savo broliams žmonėms.

– Moteriškų, Frambuaza. Moteriškų, o kaipgi! – nuo baseino garų prikimusiu balsu atsiliepė Lola.

Beje, turbūt jau galima palikti šią vietą. Ji pasuko prie durų, bet abu prižiūrėtojai nenusekė paskui ją. Frambuaza įtemptai mąstė.

– Šiuo atveju mane tai stebintų. Erikas – gėjus. Gyvena su vaikinu, vardu Fabrisas. Jis virėjas.

– O jūs nemažai žinote, – nuoširdžiai nusistebėjo Lola.

– Progai pasitaikius domiuosi žmonėmis. Čia neužmegsi per daug įdomių pažinčių.

Ji kalbėjo be pašaipos, ir Lola ja patikėjo. Avietė ir garnys nepraleido progos užmegzti ryšį su gyvuoju pasauliu. Prižiūrėtojas būtų galėjęs savo įstaigėlę valdyti ir vienas. Bet buvo linkęs dirbti draugijoje. Ir kai buvo paprašytas dar neišaušus išlįsti iš patalo ir papasakoti apie savo darbą, jam atrodė visai natūralu išsikviesti ir savo asistentę. Lola pyktelėjo ant savęs, kad per dažnai mato tikrovę nešvariomis spalvomis. Juolab tai išryškėdavo, kai šalia nebūdavo Ingridos. Amerikietės akims pasaulis tviskėjo ryškiomis jos kanapų spalvomis. Ir tai buvo puiku.

Apklausa – ne ta sritis, kurioje aš žibėčiau, mąstė ekskomisarė, bet ką jau kalbėti apie apklausas telefonu! Atsisėdusi ant vienos nudrengtų greitosios pagalbos kėdžių Lola spoksojo į popierėlį su adresu jauno piešėjo gėjaus Eriko Biufa, nuklydusio kažkur už Reino ir šiuo metu tikriausiai miegančio. Ji pamatė, kad Diegas ir jo kolegos vis dar užsiėmę, ir nužiūrėjo mažą liūdno veido žmogelį su šluota. Jis, atrodo, kaip rentgenologas tyrė savo smegenis, neįžvelgdamas ten jokios paguodžiančios minties. Ūmai jis, regis, išsigandęs spruko ir dingo vienoje palatoje. Lola sunkiai atsistojo; pasuko prie lauko durų, kamuojama po-

jūčio, kad ant kiekvieno peties tempia po maišą smėlio, ir patraukė Šv. Martyno kanalo link.

Žibintų šviesos pilkšvai juodame kaip rašalas vandenyje piešė mirguliuojančius ratilus. Artiuras Riufenas tikriausiai buvo iš tų krantinių benamių, kurie miega prie vandens, toliau nuo automobilių. Gal ten ir pasimirė greta savo nelaimės bendrų. Po to jo kūnas atsidūrė Šv. Felicijono ligoninėje, ant skrodimo stalo, paskui tame košmariškame baseine. Kas pavogė jo ranką?

Iš nuovargio jai pasivaideno, kad mato plūduriuojantį kūną. Bet tai buvo šaka, įsipainiojusi į plastikinį maišą. Mano smegenys dryksta skivytais, pagalvojo ji žingsniuodama toliau. Nusprendė atsipūsti Troškimų skersgatvyje, kol sugrįš Ingrida. Eidama pakartojo sau keletą paguodos frazių. Ingrida tvirta ir budri. Jai negali atsitikti nieko bloga. Reikia apsišarvuoti kantrybe.

Rytoj su aušra ji paskambins dailininkui į tolimąją Vokietiją ir, kol jis neišjungs telefono, pamėgins išpešti iš jo kokios nors informacijos. Bet kam tos mandagybės, ko laukti? Ji surinko numerį. Skambutis, paskui atsakiklio trakštelėjimas. Erikas Biufa visus sveikino. Jis užsiėmęs ir siūlo palikti žinutę. Balsas buvo toks pat žvalus, kaip Ingridos. Nors ir piešdamas anatomijos iliustracijas, jis mylėjo gyvenimą. Lola sudvejojo, ar nepalikus žinutės, paskui išjungė telefoną. Jausdamasi apsunkusi kaip niekad patraukė Vinegrijė gatve.

19

Meilikautojai veidrodžiai vidaus neatskleis; / Veidai iš jų žvelgia apgavikais lipšniais. / Kokias dvasios ydas pridengia jų grožybės! / Ir kokias tariamas grožis slepia sielos niekšybes!

Šiose Kornelio eilėse Lola įžvelgė savo minčių atbalsį. Moriso duktė buvo stebėtinai panaši į kažką kitą, bet kas gi buvo tikroji Alisė? Gyvenimo pažeista mergaičiukė, romantikė? Egzaltuota būtybė, sunkaus būdo vaikas? Ar visiška neurotikė? O dingusioji Ingrida – ar tai nesusiję veikiau su detektyvės mėgėjos išdaigomis negu su ta ranka šaldytuve? O jei abi istorijos tarpusavyje siejasi? Ji atidėjo į šalį teatro antologiją, dovanotą Ingridai gimtadienio proga.

Iš apmąstymų ją išplėšė mobiliojo skambutis. Išgirdus Bartelmi balsą širdis smuktelėjo į kulnus. Ką tik iš vandens iškeltas automobilis, nulėkęs nuo Henriko IV krantinės; viduje rasta skenduolė be jokių dokumentų. Jos aprašas atitinka Ingridos Dizel išvaizdą. Leitenantas kažką numurkė, atsiprašė...

Netarusi nė žodžio Lola išjungė telefoną. Ranka primygo širdį, kad ši neplyštų pusiau. Kažkuri jos dalis samprotavo. Ingrida po vandeniu, automobilyje? Nesąmonė! Ji nenakvojo namie, ir tiek. Užmigo pas slaugytoją, kuris prieš išeidamas bu-

dėti į Šv. Felicijono ligoninę pasiūlė jai būstą. Karlis pamelavo: Ingrida buvo jo lovoje. Ir šiuo metu jis ruošia jai nepakartojamą kavą, stiprią, ispanišką, sakydamas, kad gyvenimas nuostabus kaip paika vaikiška jos šypsena.

– Ingrida, – stodamasi ištarė ji.

Kojos buvo kaip vatinės. Buvo taip silpna, buvo per karšta. Širdis veržėsi iš krūtinės, plėšdama ląstą smarkiais kraujo pliūpsniais. Ji išėjo į lauką, sustojo prieš senienų pirklio krautuvėlę, prieš siaubingąją ranką žieduotais pirštais. Įsivaizdavo, kaip puola į vitriną, susiraižo sau veidą stiklo šukėmis.

Gatvė, žmonės. Ji nužingsniavo „Gražuolių" link. Maksimo link. Vienintelio, kurį norėjo matyti sveiką ir gyvą. Kiti paryžiečiai gali sau čia pat galą gauti.

Netrukus bus restoranas. O ten – Maksimo glėbys. Balsas. Šiluma. Ir taurė namų vyno. Tuojau pat. Lola subarė save, kad tokią gūdžią akimirką mąsto apie išgėrimą; stabtelėjo prieš laikraščių pardavėją atgauti kvapo. Ten jau stovėjo pirkėjas, pažįstamas berniūkštis, jos kirpėjo sūnus. Pardavėjas ir vaikas sužiuro į ją. Tuoj pripuls, reikšdami didį susirūpinimą. Jai knietėjo riktelėti, kad jie atsikabintų.

– LOLA! EI, LOLAAAA!

Ji bėgo prie jos. Paklausė, kas nutiko. Atsišliejusi į kiosko fasadą, Lola įtraukė kelis didelius gurkšnius ryto oro, kuris niekada dar neatrodė jai toks gaivus.

– Kas tau? Tu išblyškusi kaip mėnulis!

– Nekalbėk man apie mėnulį! TIK NE APIE JĮ!

– Ko tu pyksti?

Lola paskambino Bartelmi: nebėra ko šokdinti viso Paryžiaus ir gadinti sau kraujo – skenduolė iš Henriko IV krantinės – ne toji nedėkinga, nesupratinga Ingrida Dizel.

– Kas čia dar per skenduolė?

– Mergina, kurią palaikiau tavimi, kad tave kur paraliai! Na ir baimės man įvarei! Tik per plauką nepuoliau melstis Didžiajam Laikrodininkui. Racionalioji mano logika jau buvo beišgaruojanti.

– Man tikrai labai gaila.

– Kur buvai prasmegusi?

– Pas tave.

– Pas mane?

– Timotis mane atleido.

– Velniava!

– Per tą niekšą Montoberą viskas nuėjo velniop. Buvau baisiai susijaudinusi. Tada patraukiau pas Beną. Pakeliui supratau, jog tai kvailystė. Pasukau į Žemapo krantinę. Laimei, Diego nebuvo namie.

– Taip, laimei. O paskui?

– Įėjau pas tave su raktais, kuriuos man davei, kad laistyčiau gėles, kai tavęs nebus namie. Keista mintis, turint omenyje, kad laikai tik kaktusus ir niekada niekur nevažiuoji.

– Prie reikalo, Ingrida, prie reikalo.

– Laukdama tavęs užsnūdau. Kad ir kaip būtų keista, išsimiegojau gerai.

– Turi teisę nežinoti, ko nori, bet, meldžiamoji, nevelk į savo marazmus kitų.

– Man reikėjo, kad kas nors mane skubiai apkabintų. Paskui staiga persivertęs orumas priminė man tave. Pagalvojau, tu pakelsi man dvasią. O kur tu, tiesą sakant, buvai?

– Tokiose vietose, kurių tu nenori žinoti. Ir galų gale pas tave, velniai rautų! Niekada taip nebedaryk, Ingrida. O be to, vietoj „staiga persivertęs“ prašom sakyti „staiga sukilęs“.

Valanda prieš oficialųjį „Gražuolių“ atidarymą Lola ir Ingrida sėdėjo prie stalo savo pamėgtame restorane; amerikietė žiūrėjo, kaip ekskomisarė smagiai šveičia antrą porciją savareno. Maksimas Diušanas gamino jį senoviniu būdu, didelio keturbriaunio formos, su plakta grietinėle, apibarstyta vanilės trupinėliais. Nuostabu, bet Ingridai valgis nelindo. Ji paknaibė jautienos troškinį su baltuoju padažu, nors Lola ir sakė, kad tai nusikaltimas – troškinys taip gardžiai kvepia gvazdikėliais, kad prieš jį tiesiog privalu atsiklaupti.

– Tai mano metodas sužadinti kūrybingumą, Ingrida. Kai man šauna gera mintis, atsilyginu sau pyragaičiu. Dresuotojo ir ruonio metodas. Tiktai aš atlieku abu vaidmenis išsyk.

– Kokia gera mintis!

– Padėdama Maksimui su meile maišyti idiliškąjį troškinį, prisiminiau, jog tai mėgstamas mūsų mėgstamo psichoanalitiko patiekalas.

– Antuano Ležė?

– Aišku, kieno gi dar?

– Na ir ką?

– Aš jį pakviečiau. Vargšelis turėjo pašonėj pacientą ir negalėjo ateiti su mumis papietauti, bet jis ilgai netruks.

– Galėjome jo palaukti.

– Na jau ne. Tave suradus aš taip atlėgau, kad sukilo žvėriškas alkis. Toks alkis nelaukia.

– Kam tu jį, tiesą sakant, pasikvietei?

Sunėrusi pirštus ant pilvo, Lola meiliai žiūrėjo į Antuaną Ležė, kaip paprastai elegantiškai baigiantį doroti troškinį su baltuoju padažu. Kąsnius jis užgerdavo vandeniu – Lolai tai atrodė apgailėtina, tačiau antrą valandą psichoanalitikas turėjo kitą pacientą – sunkų atvejį, reikalingą susikaupimo. Namų vyną vietoj jo siurbčiojo ji, suvokdama, kad perlenkia, bet kai kuriom dienom po kai kurių naktų reikia griebtis ypatingų priemonių.

– Jei jau prakalbome apie sunkius atvejus, tai mūsiškis – tiesiog pavyzdinis. Ar žinai, kad Alisės Bonen žūtis buvo nufilmuota?

– O kaipgi.

– Ir tau nėra nežinoma, kad užkabinta ir Ingrida?

– Ji man smulkiai nupasakojo tą reikalą.

Ingrida pritardama vangiai linksėjo, stengdamasi nuslėpti liūdesį. Lola žinojo, ką jai reiškia ištrėmimas iš „Kalipso“. Kaip auksinei žuvelei van-

duo akvariume. Kaip gimtųjų kalnų oras šveicarui. Kaip ugnis kromanjoniečiui. O, taip, ne mažiau. Bet problemas reikia spręsti po vieną. Ir net jei Ingridai užginta demonstruoti tatuiruotas savo grožybes Visam Paryžiui – nusižengimas klientų viliotojui įpareigoja, – bet ji sveika gyva, ir tai svarbiausia.

– Galbūt abu tie reikalai susiję. Galėtum išdėstyti mums profesionalų požiūrį ir apmesti žudiko portretą.

– Tik tiek, Lola?! Aš nesu kriminalinis psichologas, ir net jeigu būčiau, man reikėtų daugiau laiko.

– Na jau, Antuanai! Improvizuok kaip džiazo muzikantas. Ranka, perverta vinimi, iki ausų apkvaišinta mergina, puolanti nuo bokšto viršūnės. Tiksliau – nuo vieno aukščiausių miesto bokštų. Yra kur įžvelgti vaizdinius, ryšius, simbolius. Aš apie tai žinau ir per daug, ir per mažai. Mano priekinis stiklas aptaškytas purvais, tavasis – ne. Sugrok mums solo Koltreino stiliumi. Ką nors lyriško.

Antuanas Ležė įsipylė sau lašelį ir susidaužė su draugėmis.

– Simbolių čia apstu. Visoms civilizacijoms ranka buvo emblema. Galios, išminties. Ar priešingai – nuolankumo, veidmainystės. Ranka per daug plepi, kad ką nors reikšmingo pasakytų.

– O nupjauta ranka?

– Pati savaime ji man sako mažiau. Bet jeigu kaip meksikiečiai sugretinsime ją su kaukolėmis, širdimis arba skorpionais, gausime mirties simbolį.

– Mūsų byloje trūksta sombrerų ir skorpionų. Tėra ta sumauta vinis. Visų pirma – krikščioniškas simbolis. Alisė dalyvaudavo religinėse iškilmėse. Vestuvės, komunijos...

– Galbūt ryšys ne toks tiesioginis, Lola?

– Ką turi galvoje?

– O jei sugretinsime nupjautą ranką veikiau su žūties vaizdo įrašu, ne su pačia Alise?

Ingrida sėdėjo pastačiusi ausis ir, atrodo, pamiršusi savo negandas. Daktaras Ležė niekada tavęs nenuvils. Tik duok jam valią.

– Pirmyn, Antuanai, mes klausomės.

– Psichoanalitikai mėgsta lyginti ranką su akimi.

– Toliau, skamba neblogai.

– Žmogaus ranka susijusi su rega, kitaip tariant, su pažinimu. Nepamiršk, kad vedžiodama raides ji leidžia tau išreikšti mintis.

– Aš apie tai nepagalvojau! Ir menininkai rankomis kuria savo darbus. Ypač piešėjai. Ak, viskas sutampa – tai nesėkmė!

– Apie ką tu čia?

– Apie vieną anatomijos iliustracijų piešėją. Tinkamą mums klientą. Deja, lemtingą akimirką jis buvo Vokietijoje.

– Apmaudu.

– O ką manai apie aukštą bokštą?

– Palikime nuošalyje falo simbolį ir apsistokime prie Babilono, puikybės simbolio. Žmogus stato bokštą, kad pakiltų į dieviškąsias aukštybes.

– Tad galbūt mes turime reikalą su kažkokiu egzaltuotu mistiku. Iš pradžių taip ir pagalvojau.

– Galbūt, bet nėra jokių įrodymų.

– O jeigu „Astor Majo“ pasirinktas, nes Alisei ta vieta jau buvo žinoma? – įsiterpė Ingrida. – Žinomoje vietoje žmogus ne toks budrus.

Psichoanalitikas ir ekskomisarė kurį laiką virškino draugės pastabą.

– Tai sutampa su Žiulio Parizi parodymais, – vėl prabilo Lola. – Alisei jau buvo tekę vaidinti tame viešbutyje. Neblogai, Ingrida.

– O grįžtant prie Eriko Biufa – jeigu jis veikė netiesiogiai, tai galėjo paskolinti tą ranką kam nors kitam. Arba parduoti.

Lola susižavėjusi sušvilpė. Antuano šaukštelis akimirką pakibo ore. Ingrida šyptelėjo ir pakvietusi Chadidžą Diušan užsakė dvigubą espreso.

Ar piešėjas vis dar Vokietijoje? Gal jis nutarė išjungti mobilųjį taip, kaip kiti meta rūkyti? Telefonų knygoje susiradusi tokį Eriką Biufa Edgaro Varezo gatvėje, kaip ir sakė Frambuaza, Lola paskambino jam į namus atseit iš Obena, iš Didžiosios ir mažosios mirties muziejaus. Virėjas Fabrisas jai pranešė, kad Biufa grįšiąs po trijų dienų ir kad savo mobilųjį jis pamiršęs Paryžiuje.

Stengdamosi atkurti bendrą vaizdą, dvi draugės pasirinko Valmi krantinę. Artiuras Riufenas buvo įsikūręs prie kanalo. Už poros žingsnių nuo

Šv. Felicijono ligoninės, kur darbavosi Diegas Karlis. Toje pačioje ligoninėje Alisė ir Morisas Bonenai linksmindavę ligonius. Pastate yra lavoninė, laboratorija, be kita ko, atliekanti tyrimus Vidaus reikalų tarnybai, ir baseinas, pilnas lavonų, kuriame mirksta nelaimingojo Artiuro Riufeno kūnas. O netoliese, vienoje erdvesnėje ir prašmatnesnėje apygardoje, stūkso keturių žvaigždučių viešbutis su nuostabiu vaizdu į sostinę. Paskutinis Alisės reginys prieš mirtį.

– Koks ryšys tarp modernaus daugiaaukščio ir didelės aptriušusios ligoninės, Ingrida? Norėčiau žinoti.

– Aš taip pat.

– Žinoma, bendrais bruožais galima sugretinti keletą nesuderinamų punktų. Meksikoje ranka – mirties simbolis. O juk Diegas – ispaniškosios kultūros atstovas.

– O dar žmogaus bokštas, metantis iššūkį Dievui, ir vinis Nukryžiuotojo rankoje.

– Bet galbūt mes laužome makaulę dėl niekų, kaip tu visiškai teisingai sakei, Ingrida. O jeigu viskas buvo paprasčiau?

– Taip, bet sunkiausia ir yra atrasti paprastų ir gražių idėjų.

Vietoj gražios idėjos jos susirado suoliuką saulėkaitoje. Nesitarusios įsitaisė ant jo. Užsimerkė ir kaip saulėgrąžos atsuko veidus glostantiems spinduliams.

– Aš išklausiau tavo atsakiklio pranešimus, Ingrida. Atsiprašau, kad įsibroviau.

– Tau atleidžiama.

– Žoržas Lebutė atkakliai nori tave pasamdyti.

– Ne tokia jau kvaila mintis dabar, kai mane išvijo Timotis Harlenas.

– Prižadu, mes ką nors sugalvosime, širdele. Aš įstengsiu perkalbėti tavo Timotį.

– Visada mėgau tavo optimizmą, Lola. Kas dar?

– Diegas norėjo vestis tave šokti.

– Taip pat verta apgalvoti.

– Vis dėlto nepersistenk. Ir galiausiai Benžamenas. Jis prisiminė vieną tų siaubo filmų, kuriais taip žavisi. Mergina randa šaldytuve ranką. Tai galvosūkis. Jos sužadėtinio.

– Sužadėtinis įdeda į šaldytuvą ranką?

– Ne, ne. Žudikas supjausto sužadėtinį į gabalus. Benžamenas mano, kad tavo psichas gali būti siaubo filmų mėgėjas, ir yra pasišovęs tirti kartu su tavimi.

– Dar vienas beprotiškas pretekstas man paskambinti. Keista, bet dieną man jo trūksta mažiau, negu...

Kažkas užspaudė burną, nosį. Prieš atmerktas Lolos akis šmėžavo dryžuotas horizontas. Marškinių sagutė. Rankinis laikrodis. Suolas šokčiojo tarytum atgijęs. Į galvą mušė gėlių, ligoninės, nerimasties kvapas. Mus puola meksikietiškas skorpionas! – buvo paskutinė jos mintis prieš nugrimztant į tamsą.

20

Ledo kepurės ištirpo, atskleisdamos vatinį pasaulį. Išlikusiesiems iš burnos virto tirštas garas, o jų galūnės trešo. Kažkas ne taip toje erdvėje, kuri teturėtų būti sustingusi baltuma. Ji judėjo, tekėjo.

Veidą ir krūtinę užliejo banga. Užspaudusi ausis, ji grūmėsi, jai pavyko įkvėpti oro. Suledėti ir paskęsti vienu metu – kokia nesąmonė! Ji pabandė kilstelėti galvą, įžvelgti šviesą virš savo šulinio-kalėjimo, į kurį pliaupė vandens kriokliai. Bergždžios pastangos – pakaušį jai kaustė ledas. Ji norėjo įsitvert į tą sieną, ropštis aukštyn, bet rankos neklausė. Girdėjo sniego prislopintus balsus. Vyriškus – ar veikiau robotų – ir moterišką. Įniršusios moters balsą. Galėjo prisiekti, kad tas balsas – Lolos, tad panoro atsimerkti. Pirmiausia atgijo galūnės. Suveržtos, varpomos ištisų raudonųjų skruzdžių ordų. Ją galutinai prižadino ledinė banga.

Ingridai Dizel ne iš karto pavyko sukaupti mintis. Permirkusi, vienais baltiniais, su įspraustu į kažkokį geležinį lanką pakaušiu, lipnia juosta suveržtais pečiais, riešais, šlaunimis, ji sėdėjo keistame krėsle. Kojos rėmėsi į metalines plokštes. Ji jautė išmetamųjų dujų kvapą. Tiesiai prieš ją – geltoni brūkšniai, brėžiantys ant asfalto stačiakampius, apverstas raudonas plastikinis kibi-

ras. Ją ką tik pažadino ledinio vandens šuoras. Ji požeminėje automobilių aikštelėje. Tuščioje.

– KĄ BANDAI ĮBAUGINTI SAVO CIRKAIS?

Įniršusi Lola. Ingrida mėgino atsisukti į ją. Niekaip. Prožektorius nutvieskė ją balta šviesa. Atokiau sujudo siluetai.

– Alisė Bonen. Kam ji dirbo? – ištarė metalinis balsas.

– Šimtąjį kartą – neįsivaizduoju, žmogeliuk.

– Kam, Žost?!

Ingrida suprato, kad jų pagrobėjas naudojasi balso maskavimo įranga. Pakanka kompiuterio, mikrofono...

– Neturiu vaizduotės scenarijams! Pasilaikyk skystapročio kiborgo intermediją sau!

– O tu, Dizel? Tu žinai kam.

– *I don't speak French.**

– Pasakok kitiems.

– *I don't understand.***

– Orleanai, suvaryk jai dozę! – įsakė metalinis balsas.

Kažkoks strypas kaukštelėjo jai per alkūnę; elektros iškrova pervėrė nervus. Jos klyksmas virto dejone, ji duso, paskui sukando dantis, atsikvėpė. Girdėjo, kaip Lola ją gina, šaukdama, kad vanduo ir elektra – ne pora, kad jie dar pasigailės savo beprotystės. Ingrida klausėsi ištempusi ausis,

* Aš nekalbu prancūziškai. (Angl.)

** Nesuprantu. (Angl.)

stengėsi įsikabinti, pamiršti, kad skausmas plinta, slūgsta pernelyg lėtai lyg koks pragaištingas potvynis. Akys paplūdo ašaromis. Tą pažeminimą ji atrėmė keiksmais.

– *Motherfucker! Giant turd! Fucking jerk!*

– Tai pagreitintas prancūzų kalbos kursas, Dizel. Nagi, klok mums viską, – įsakė metalinis balsas.

– *Fuck you, deep shit!*

– Pridėt jai dar mažumą, Avinjonai? – paklausė kitas balsas, tas jau normalus.

Ingrida suvokė, kad jos kankintojas ne per daug gardžiuojasi savo darbu. Balsas buvo bukas, neryžtingas – žmogaus, paklūstančio viršesniam už save. Ji įtemptai mąstė – tai geriausias būdas nepasiduoti panikai, tai nuodingai gėlei, besiskleidžiančiai gerklėje, tačiau kūnas įsiminė skausmą, ir jos nervai, plaučiai, širdis tirtėjo iš baimės.

– Kam dirbo Alisė Bonen? – vėl pakartojo vadinamasis Avinjonas; tonas išdavė, kad jo kantrybė baigia išsekti.

– „Paryžius – tai šventė“ agentūrai Batinjolyje, – raiškiai ištarė Lola. – Vaidino antrininkę Žoržui ir Karinai Lebutė ir Rolanui Montoberui, salonų liūtui, pažįstančiam krūvą įžymybių. Bet tau visa tai žinoma, teisybė? Verti mane plakti liežuviu vien pramogos dėlei.

– Man nusišvilpt į tas antrininkės istorijas, Žost. Juk tu nutuoki.

– Bet toks buvo Alisės darbas!

– Tu stačiai juokinga. Deja, mano laikas brangiai kainuoja.

– Alisė susitikdavo daug žmonių. Net per daug. Naktinis Paryžius – minia, ir marga, juk įsivaizduoji. Tai kaip čia nepasimesi?

Ingrida suprato, ką bando daryti Lola. Užtęsti tuštumos akimirkas. Bet kuriems galams? Kad duotų man laiko sumesti kokį planą, velniai rautų!

– Manau, leisime sau dar vieną nediduką žaibo smūgį, Orleanai.

– Tokio pat stiprumo, šefe?

– Kol kas taip, *Orleanai.*

– Ėė... gerai, Avinjonai.

– JI JUMS NEMELUOJA! – užriko Lola. – Ji nesupranta mūsų kalbos. Ir aš jai pavydžiu, kad jus kur velniai nujotų! Nuo tavo giesmelės vemt verčia, *Avinjonai.*

– Nukreipti bausmę į save – apgailėtina taktika.

– Bausmę! Tu kažkoks irzlus mokytojūkštis, ar ką?

– Labai apgailėtina.

– O ką dar aš galiu daryti?! Ką tik tau išklojau vienintelius man žinomus vardus. Daugiau mes nieko nežinome.

– Tu patekai į pasaulį, kuriame nėra vietos vilčiai. Ar tikrai reikia tau paaiškinti?

– Pasilik skambius žodžius sau, žmogeli. Aname pasaulyje viskas taip pat. Taigi nusispjaut.

– Klausiu paskutinį kartą. Kas Alisės Bonen bosas?

– *Fuck you, stinking turd!*

– Tavo bendrininkė labai blogai išauklėta, Žost. Tai verčia manyti, jog ji nevaldo savo emocijų. Tai į gera. Nagi, Orleanai!

Siaubo vamzdis įsirėmė Ingridai tarp raktikaulių. Jai pasirodė, kad kūnas atsiplėšė nuo sėdynės ir įsirėžė į lubas. Ji verkė, spjaudėsi, tarytum tos išskyros galėtų nusinešti su savim elektros iškrovą. Bet jos išdidumas nepalūžo. Ji prisivertė. Buvo skaičiusi apie stebuklingą adrenalino galią.

Seilės ir ašaros pakišo jai vieną mintį. Savo emocijas galima persukti kaip didelę aštuoniukę. Elektrinis ginklas įdavė jai į rankas kitą ginklą. Galima prasimanyti nevaldomus trūkčiojimus. Šitame gestapininko krėsle reikia iš visų jėgų spardytis – titaniškas darbas, bet jai turi pavykti. Ingridos atmintyje šmėstelėjo striptizo aktorių studijos metodai. Viduje tu sklidina. Po mano oda – ištisi pulkai. Dabar jie atsiliepė, jie pasirengę atskubėti man į pagalbą. Ji sušaukė mustangų kaimenę iš amerikietiškų svajų prerijos. Penkias dešimtis grynakraujų eržilų. Genamų Rio Grandės link Čarlzo Bronsono, Stivo Makvino, Julo Brunerio ir didžiojo, nuostabiojo Džimo Koburno. Karštakraujų, širdingų vaikinų. Jokių operetinių kiborgų, jokių apsimetėlių dantistų su gręžimo mašina be nuskausminamųjų. Ei, Džeimsai! Ei, *boys*! Padėkite man virsti visiška *loca*!

Ingrida įkvėpė oro ir įsakė savo balsui perskrosti automobilių aikštelės lubas, paskui vieną po kito visus pastato aukštus.

– AIIIIII!!! AIIIIIIII!!! AAAIIIIIIII!!! – ir vėl, ir vėl. Kad net sienos dreba, gūra, ir viskas tuoj išlakstys velniop iki pat dangaus.

– AIIIIII!!! AIIIIIII!!! AIIIIIIIIII!!! AAAUUUUUU!!!

– Ką man daryti, še... ėė! *Avinjonai?*

– Jei nenori, kad sustotų širdis, Orleanai, atrišk ją ir paguldyk, – įsiterpė Lola. – Draugiškas pokalbis nepavyko, Avinjonai. Juolab kad aš nusprendžiau tylėti. Kai vilties nebėr, tai nebėr. Pats taip sakei.

– AIIIIII!!! AIIIIIIIIIII!!! AUUUUUUU!!!

– Nupjauk jai raiščius, Orleanai, palik tik riešus! Ir paversk krėslą į gulimą padėtį!

Parankinis atlaisvino metalinį lanką, laikantį Ingridos galvą, perpjovė lipnias juostas. Ji liovėsi klykusi, tačiau seilėjosi, vartė akis, įrėmusi į juos pamišėlės ant apopleksijos ribos žvilgsnį. Bet nenuleido akių nuo savo kankintojo veido. Apie trisdešimt, ne itin augalotas, pliktelėjęs.

Surištais kumščiais užvežė jam per snukį. Išsirietė; jai pavyko kilstelėti. Kaire ranka spausdamas sukruvintą nosį, paklaikusiomis akimis, nusitvėręs grėsmingą peilį, jis sulemeno: „Nė iš vietos!“ – ne taip ryžtingai, kaip būtų turėjęs. Ingrida kyštelėjo supančiotus savo riešus virš ašmenų. Nors juos saugojo lipni juosta, peilis perrėžė jai kairiąją ranką. Užgniaužusi skausmą, ji užsuko Orleanui riešą, kad nukreiptų ašmenis. Jos kelis pats įsirėžė jam į pilvą. Kartą, kitą. Jis susmuko, ji

kulnu smogė jam į galvą. Ranka suglebo, paleido peilį.

– INGRIDA!

Įspėjamas šūksnis mestelėjo ją į šoną. Avinjonas ką tik apvertė ant jos prožektorių. Prieš užgesdamas šis suspragėjo, salės kontūrai nublanko. Kai akys apsiprato su neryškia šviesa, sklindančia nuo blausaus neono automobilių aikštelės gilumoje, Ingrida vėl juos įžiūrėjo.

– VĖZDAS! – dar riktelėjo Lola.

Ingrida nusitaikė Avinjonui į smilkinį, spyrė dešine koja, kliudė kažką minkšta ir kažką kieta. Jis susvyravo, ji puolė jį, taikydama į spindulinį rezginį. Kriokdamas jis susirietė dvilinkas, sudribo. Ingrida čiupo peilį, išlaisvino Lolą. Žalia lempelė apšvietė užrašą „Išėjimas". Jos nubėgo jos link, painiodamosi savo lipniose juostose. Laiptai – ir jos atsidūrė priešais užrakintas metalines duris.

– *Fucking shit!*

– Jie turi raktą. Mums reikėjo...

Ingrida jau bildėjo laiptais žemyn.

– Ingrida, palauk! – šūktelėjo Lola į tuščius laiptus.

Įsitvėrusi turėklų, ji leidosi atgal į aikštelę, plėšdama nuo savęs lipnias juostas, didžiulius šlykščius pleistrus, kurie vertė ją raukytis iš skausmo.

Žingsniai. Kažkas strimagalviais dumia laiptais aukštyn, šokinėdamas per pakopas. Lengvas

garsas, basos kojos. Persilenkusi Lola įžiūrėjo šviesius plaukus.

– Greičiau! Vienas jų pradeda gaivaliotis.

– O raktai?

– Turiu. Lola, man teko vienam jų užtvoti elektriniu vėzdu. Tikiuosi, negavo galo!

– Man tai ne per daug rūpi. Sprunkam!

Išėjusios jos užrakino duris ir atsidūrė administracinio pastato vestibiulyje, paskui tuščioje gatvėje. Matyt, jau po vidurnakčio, pagalvojo Lola. Iš kur žinoti? Tie psichai atėmė jų laikrodžius, drabužius, batus, asmens dokumentus, pinigus. Lola buvo tik su suplėšytu apatiniu. Jei būtų pajėgusi, taip pat būtų užvožusi tiems pakvaišėliams už tą apatinį suniokotais nėriniais – sūnaus dovaną. Ji sutelkė dėmesį į miesto peizažą. Reikia tikėtis, jos Paryžiaus priemiesčiuose.

– Kaip iš čia išsikrapštyti? – kreipėsi veikiau į tą beprotišką naktį negu į Ingridą.

– Tik ne metro, – rado reikalą pajuokauti amerikietė balsu, veik visai nuslopusiu po tų klyksmų, kokių niekas nebūtų įtaręs ją galint išspausti.

Ji atrodė visai išsikvėpusi. Kiek kartų joms prie burnos jie mygo tą sumautą anestetiką? Kiek laiko jie važiavo? Galbūt pasiekė Luarą arba pervažiavo ją... ir vis dėlto per šalta, kad jos būtų pietuose. Staiga Lolai toptelėjo mintis apie automobilių numerius.

– Užrakinti ar ne, jie gali užsiundyti visą gaują mobiliuoju, – tarstelėjo ji, įdėmiai apžiūrinėdama stovinčius automobilius.

Visur 92 – jos pietiniame priemiestyje.

– Aš neradau jų mobiliųjų. Nei asmens dokumentų.

Neatrodė, kad Ingrida pritartų jos būgštavimams. Pasilenkusi virš nutekamojo griovelio, ji, regis, ieškojo ten sprendimo. Atsitiesė, pamatė kitoje gatvės pusėje sieną ir nepaisydama, kad basa, tekinom leidosi prie jos. Pamėgino kelis sykius ir galiausiai persirito į kitą pusę. Lola tiesiog pajuto įdrėskimus, lyg sieną bruožtų jos pačios kūnas. Ji taip pat perėjo kelią, pasislėpė už kamieno, atrodo, priklausančio platanui, ir apžiūrėjo sieną, kuri paviliojo Ingridą, tą gibono patelę. Per vėlu, per aukštai.

Amerikietė grįžo tuo pačiu keliu ir nepamatė draugės. Jos susidūrė.

– *What the fuck are you doing?**

– O tu ko blaškaisi po brūzgynus, kaip kokia nesveika beždžionė? Manai, dabar tam metas?

– *We have to get the fuck out of here!***

– Puikiai žinau. Išeisim į kelią, susistabdysim mašiną. Tau reikia medikų pagalbos.

– Žiūrėk, ką radau, – Ingrida kilstelėjo sunkią bjaurią vazą, pilną plastikinių chrizantemų. – Paskui mane!

Lola pareiškė neprisidedanti prie piktadarystės ir pasivijo ją prie kažkokio automobilio. Gražios

* Kokį velnią tu darai? (Angl.)

** Mums reikia išsikrapštyti iš čia velniop! (Angl.)

pilkos metalu tviskančios mašinėlės. Nekreipdama dėmesio į kraujuojančią žaizdą, Ingrida padėjo chrizantemas ant automobilio gaubto ir puolė marmurine vaza daužyti stiklą vairuotojo pusėje. Stiklas tik iš dalies išdužo, užtat skardžiai suūkė signalizacija. Lola prisiminė jos klyksmus toje automobilių aikštelėje, o Ingrida, įbrukusi ranką pro angą, kaip įmanydama stengėsi užčiuopti durelių mechanizmą.

– Tu ir taip jau gana suraižyta, Ingrida! Susistabdom mašiną!

– *Fuck!* Niekaip neatsidaro. Mums reikia kito modelio, kur mažiau elektronikos.

– Būtum išdėsčiusi savo planą prieš daužydama, būčiau tau pasakiusi.

– Tarsi mes turėtume laiko!

– Kartais reikia mokėti jį prarasti, kad vėliau jo laimėtum.

– Prilaikyk savo citatas, gerai?

Ji jau vėl nutvėrė gėles ir žingsniavo gatve, įdėmiai apžiūrinėdama automobilius. Kaip jie ją apdorojo! – galvojo Lola, mindama jai ant kulnų.

– Tai ne citata, mieloji, o sveikas protas. Žiūrėk, štai visai sukleręs 204-ukas.

Ingrida ir jos vaza nedvejodamos puolė langelį. Gražiojo automobilio sirena ir toliau drumstė nakties tylą. Atsidarė kairiosios durelės, šviesi Ingridos galva už lango švystelėjo kaip netikėtas palaiminimas. Įsėdusi į 204-uką, Lola pasijuto lyg muilo dėžutėje, ištrūkusi iš daržovių pjaustyklės.

Automobilyje gaižiai trenkė šilta kate ir šaltu tabaku, bet ta mašina pasirodė jai tikra princo karieta. Ingrida krapštėsi po vairu. Nepaisant žaizdos, jai pavyko apnuoginti ir sujungti reikiamus laidus, ir kledaras pajudėjo iš vietos.

Ji įjungė pirmą bėgį, ir stebuklas įvyko: 204-ukas iščiaužė į gatvę. Jos aplenkė gražųjį automobilį su plyšojančia sirena, pasiekė sankryžą, Lola paprašė Ingridos sumažinti greitį ir ištempė kaklą, kad perskaitytų lentelę ant namo.

– Mes Monruže, Markso Dormua prospekte. Toliau važiuok tiesiai, išnersim prie Senos. Pasijusiu lyg susitikusi seną draugę!

Ingrida vairavo viena ranka, atrodo, išsiblaškiusi. Tie nevidonai išlaikė ją apsvaiginę kur kas ilgiau negu mane, pagalvojo Lola. Klasikinė technika: bando prašnekinti potencialiai naudingesnę, tai yra ekskomisarę; nesėkmės atveju jos panosėje kankina jaunesniąją.

– Palikau vazą ant šaligatvio ir sudėjau gėles atgal, Lola. Tikiuosi, tai ne per daug rimta.

– Apie ką tu čia?

– Aš perlipau kapinių tvorą, – kiek nesavu balsu pasakė Ingrida. – Gėlės, vaza buvo ant vieno kapo. Aš nepratusi apiplėšinėti mirusiųjų.

– O nuvaryti vežėčias be raktelio?

– Kadaise Los Andžele bendravau su vaikinais, su kuriais nederėtų bendrauti. Vis dar nepasakei, kur važiuojam.

– Ne namo. Ten jie mus greitai sučiups.

– Į Šventojo Felicijono ligoninę. Ta pačia proga medikai mums suteiks pagalbą.

– Ten mes krisime į akį. Ypač tu. Su šituo apdaru esi panašesnė į Liepsningąją negu į Dizel. Važiuojam pas Diegą.

– Bet aš nešvari, nuo manęs trenkia baime! – atšovė Ingrida, plėšdama nuo krūtinės lipnios juostos likučius. – Ir apskritai keistai jaučiuosi. Aš nebijau, bet man neramu. Tarsi mano baimė būtų įstrigusi už kapinių sienos ir išleidusi visus čiuptuvus, kad sugriautų sieną ir suspaustų man galvą. Apskritai tarp panikos ir manęs yra tik aptrupėjusi plytų sienutė.

– Atsipalaiduok, Ingrida. Kol kas mes negalime grįžti namo. Taip jau yra.

– Taip, bet pas Diegą...

– Turi pasiūlyti ką geresnio?

– Ne.

– Tai riedėk, mieloji. Be to, dvokti baime – normalu. Tiedu nevispročiai mirtinai mane išgąsdino.

– Tikrai?

– Tikrų tikriausiai.

– Maniau, kai buvai komisarė, tau dar ne to teko patirti...

– Visada blogiausia, kai tave nori patraukti už liežuvio, kankindami elektra, peiliu arba pliaušku. Prie to nepriprantama. Dabar bent jau žinome, kad Alisė buvo patekusi į kažkokią baisingą jovalynę. Brangiai sumokėjome, bet toji informacija aukso vertės.

– Gal reikės griebtis kitos strategijos?

– Išmesti kauliukus ir žiūrėti, kaip jie iškris, – manai, to gana?

– Taip, gana.

– Ir visad galima liautis.

– Galima.

– Aš apie tai mąstau. Be kita ko.

– Taip, ir aš. Bet... tai būtų niekšiška.

– Tai tik mūsų reikalas, Ingrida.

21

O jei ji tuo peiliu būtų persipjovusi arteriją? Jei širdis būtų neišlaikiusi elektrinio vėzdo iškrovų? O jei per visus tuos strykčiojimus būtų persiskėlusi galvą? Tokio pobūdžio piruetai choreografiškai atrodo per televizorių ir kine; tikrajame gyvenime viskas kur kas blogiau. Tikrajame gyvenime šuoliuodamas kaip kerštinga gazelė dažnai pabučiuoji žemę.

Išsitiesusi ant Diego lovos greta Ingridos su pūsle ant galvos, įrėmusi akis į lubas, Lola mąstė. Tokia padėtis turėjo vieną privalumą: galėjai pamiršti tapetus. Pasklidusius angelaičius putliais užpakaliukais, ginkluotus strėlėmis ir širdutėmis. Didelė pravira dažų skardinė, terpentine mirkstantys teptukai ir baltos sienos lopas liudijo, kad tarp dviejų budėjimų ir trijų gyvenimo negandų slaugytojas bando pakeisti apipavidalinimą. Viena ausimi ji klausėsi pokalbio, veikiau monologo negu dialogo. Kad atgautų dvasią, Ingridai visad reikėdavo išlieti širdį. Jai niekas nekliudė. Ji kaip reikiant nukentėjo. Diegas susikaupęs ją slaugė. Jam pavyko uždėti keletą dailių tvarsčių; dabar jis tepė biafino tepalu tas vietas, kur elektrinis vadinamojo Orleano vėzdas paliko bjaurias violetines drūžes. Slaugytojas ką tik vogčiomis apsilankė

ligoninėje ir apsirūpino priemonėmis siūlėms uždėti. Ingrida stojiškai leido jam darbuotis.

Atsitokėjęs po pirmo sukrėtimo, kai išvydo savo laiptų aikštelėje Ingridą ir Lolą – sužvarbusias, sumaitotas ir pusnuoges, – Diegas, žinoma, pastebėjo tatuiruotę. Teko papasakoti. Apie viešnagę Japonijoje, Kamakuros bondži meistrą, odą, pasakojančią plūduriuojančio pasaulio legendą. Taip japonai apibūdino tuos pramoginius laivelius, kuriuose klientus užiminėjo profesionalės. Klausydamasi Ingridos, Lola nejučiom gretino tą pasaulį su Alisės pasauliu. Ar tai merginai teko pažinti Paryžiaus „plūduriuojantį pasaulį"? Kam ji galėjo stoti skersai kelio, kad jas pjudo dviem niekšais, žiežirbas svaidančio rimbo išpažintojais? Ir ar tie pakvaišėliai prisidėjo prie Alisės žūties? Ar Morisas Bonenas taip menkai pažinojo savo dukrą, kad net nežinojo, jog ši įsivėlusi į istorijas su slaptaisiais agentais?

– Mes nematėme, kaip jie priėjo, ką, Lola?

– Jie mus mitriai pasikrovė, pasitelkę savo farmacinius metodus. Ir tai man primena, kad Alisė taip pat buvo apkvaišinta. Pasiųsiu Bartelmi pašniukštinėti aplink Markso Dormua prospektą, bet beveik neabejoju, jog jis nieko neras.

– Kyla klausimas, kodėl Avinjonas slėpėsi. Kaip gyva nesu mačiusi to tipo.

– Man taip pat neduoda ramybės tas pavydulingai saugomas anonimiškumas. Regis, jie vadinosi pramanytais vardais: Orleanas, Avinjonas. Bet jo

sėbras padarė klaidą. Pavadino savo viršininką *šefu*, tam dar nespėjus jo sudrausti. Yra viena gerai žinoma vietelė, kur liokajai vartoja šį titulą. Galime net nesivaržydami pakeist žodį „liokajai“ *paukšteliais*.

– Farai?

– Arba buvę farai. Užuodžiu jų kvapą ir metodus. Nenorėčiau tavęs nuliūdinti ar sumenkinti tavo kovinių sugebėjimų, bet, manau, jeigu jie nebūtų susiję su firma „Paukštidė“, mes čia sau nebešnekučiuotume.

Lola kilstelėjo ant alkūnės, kad pažvelgtų Ingridai į veidą. Šis, žinia, buvo atsipalaidavęs labiau negu apie antrą nakties atvykus į Žemapo krantinę, bet jame buvo justi kažkoks slaptas nerimas. Lola vėl išsitiesė ant lovos ir užsidėjo ant galvos pūslę. Keista, bet jai atrodė, kad šis prieštvaninis įtaisas, kurio nė nesitikėtum rasti pas šių dienų slaugytoją, padeda jai mąstyti.

– Be to, jie mintinai mokėjo mano biografiją. Kol buvai be sąmonės, Avinjonas man išklojo tokius mano gyvenimo faktus, kuriuos pati buvau pamiršusi.

– O mano? – neramiai paklausė Ingrida.

– Jiems nebuvo paslaptis nei kas tu, nei kuo vertiesi, bet, atrodo, jų dėmesys buvo nukreiptas į komisarišką mano praeitį.

Ingrida pagaliau nugrimzdo į tylą, o Lola stengėsi suvokti, kas galėtų paaiškinti dviejų moterų, kurioms net nebuvo patikėta kokia nors oficiali užduotis, pagrobimą vidury baltos dienos.

– Man neduoda ramybės vienas sutapimas, – pareiškė ji po kurio laiko. – Mūsų tyrimas pakrypo nemalonia linkme tik po mūsų susitikimo su Rolanu Montoberu.

– Negi samdinius rastume aukštuomenės užrašų knygelėje? – slopiu balsu pasiteiravo Ingrida.

– Kita vertus, kodėl Montoberas turėtų kažkam mokėti, kad išspaustų iš mūsų Alisės *darbdavio* vardą?

– Galbūt... tiesiog tam, kad mus įbaugintų. Montoberas negalėjo pakęsti... kad su juo nepagarbiai elgiamasi.

– Taip, bet tvenkinys, geiša ir žaismingi karpiai?

– Mano bondži? – nusižiovavo Ingrida. – Kas čia bendra?

– Jei tuodu pasalūnus būtų siuntęs Montoberas, būtų jiems viską išpasakojęs. Bet kai Orleanas tave išrenginėjo, jį nustebino išgražinta tavo nugara. Tokią tatuiruotę greičiau rasi ant japonų gangsterių, ne ant aukštos blondinės nugaros. Jie dėl to sunerimo. Galbūt tai paaiškina, kodėl veikė taip tiesmukai.

– Atleiskite, man nelabai aišku, – įsiterpė Diegas. – Iš kur Montoberas žino apie Ingridos tatuiruotę?

Lola laukė to klausimo. Atsakė nedvejodama:

– Jie abu – nuolatiniai Žonkjero baseino lankytojai.

– Gal ir taip, – nelabai įtikintas tarstelėjo Diegas. – Bet tau leidus, Lola, aš ir toliau kišiuosi į

reikalus, kurie vis dėlto šiek tiek ir mano reikalai. Ar jūs nemanote, kad jau metas liautis?

– Mes apie tai pagalvojome, – miegūstai pratarė Ingrida.

– Dažnai tariesi esąs tvirtesnis, negu esi, – neatlyžo Diegas. – Kodėl nepalikus komisarui Grusė dirbti savo darbą? Jis užtruks, bet bent jau niekas nebandys sodinti jo į elektrinę kėdę.

– Man... aš veikiau manau, kad reikėtų apklausti Montoberą... tuojau pat, – visa gerkle žiovaudama išspaudė Ingrida.

– Ne dabar, brangute. Jaučiuosi visai sugurusi. Beje, tu taip pat.

– Sugurusi... Tai iš ungurio? Turi ryšį... su... jūros... gyvūnija?

– Ne, ne, Ingrida.

– Man šovė... mintis... galim rasti Montoberą ten, kur, jo nuomone, mes... negalime... atklampoti...

– Vaizduotės mums prireiks, tai teisybė. O jei kol kas pamėgintume nusnūsti?

Ingrida aplenkė tą kvietimą. Diegas nuėjęs atnešė antklodę, apklojo abi moteris. Paskui įsitaisė fotelyje ir išjungė šviesą.

– Man dėl judviejų neramu, – sušnabždėjo po kurio laiko.

Lola nutarė, kad verčiau apsimesti miegančiai.

22

Artimiausiame prekybos centre Diegas Karlis apsirūpino, kuo pasistiprinti ir apsirengti. Džinsai ir sportiniai marškinėliai Ingridai. Suknelė Lolai. Ir sportbačiai abiem – Lola apsiavė juos, netarusi nė žodžio. Po pusryčių – kiaušinienės su kumpiu ir labai stiprios kavos – ji pareiškė turinti aplankyti savo bankininką. Be karo nervo iš jų žygio nieko nebus.*

Kai ji grįžo, Ingrida masažavo Diegą, aidint amerikietiškai muzikai – virtuoziškiems gitaros garsams. Jis pakilo, ir Lola galėjo perskaityti jo stuomenį kaip blogą ryto žinią. Ji skubiai pritildė muziką ir pranešė, kad padėtis rimta.

– Niekada gyvenime neavėjau sportbačiais, bet būk šimtą kartų palaimintas už juos, bernužėli.

– Tikrai?

– Su tuo apavu galėjau dėti, kiek kojos neša, iš banko ir ypač kuo toliau nuo savo bankininko. Pamačiau, kad tas išgeltęs kojotas, kurį visada laikiau ištikimu patarėju, tuoj pakvies kažkokius nevidonus, suvesiančius su manimi sąskaitas. Beje, jei jau apie sąskaitas... Mano sąskaita įšaldyta,

* Karo nervas – pinigai. Šią patarlę (t. y. be pinigų nepakariausi) Prancūzijoje išpopuliarino François Rabelais knygoje *Gargantiua ir Pantagriuelis*.

kreditinė kortelė irgi. Ir galiu lažintis, tavo taip pat, Ingrida.

– *What the fuck?**

– Tavo tiesa. Dabar jau kalba nebe apie tai, mesime tą reikalą ar ne. Nori nenori turime eiti iki galo. Tik klausimas, iš ko? Pakeliui pamąsčiau. Diegai, mums tavęs reikia.

Hidalgas jau sagstėsi marškinius; jo veidas bylojo apie atsidavimą. Lola pasiuntė jį pagalbos pas Maksimą Diušaną. Likusios vienos draugės neramiai susižvalgė.

– Apgailestauju, kad įvėliau tave į šitą kebeknę, Lola. Jei nebūčiau užsidegusi bet kokia kaina padėti Tėtušiui Dinamitui, nieko nebūtų atsitikę.

– Dejuoti jau per vėlu. Kausimės. Tačiau bus sunku. Ne už kiekvieno kampo susitinki priešus, galinčius užblokuoti kreditines korteles.

– Mes negalime čia pasilikti. Diegas buvo Alisės mylimasis. Tokiais pėdsakais lengva atsekti.

– Kaip ir visų mūsų draugų kvartale pėdsakais. Nėra ko prašyti jų prieglobsčio.

Diegas grįžo, nešinas gerom naujienom. Maksimas skolina joms pinigų, Chadidža perduoda jų žiniai savo automobilį. Pakeliui slaugytojui net toptelėjo mintis apie originalų būstą. Bent kartą Lola išklausė jį nepertardama ir pripažino, kad jo pasiūlymas viliojantis. Ingrida neatrodė tokia

* Kas per velnias? (Angl.)

sužavėta, bet gavo susitaikyti su realybe. Kito pasirinkimo artimiausiu laiku nebuvo.

Lola paskambino Bartelmi. Leitenantas pažadėjo padaryti, ką galėdamas, ir pasidairyti po Monružą Sodo Nykštuko panosėje. Ji vėl surinko numerį, ir tas skambutis nustebino Ingridą. Lola skambino į Orfevro krantinę; ji paprašė komisaro Klemanti iš Kriminalinio skyriaus. Po labai mandagaus ir kiek nostalgiško pokalbio pateikė tikslų ponų Avinjono ir Orleano aprašymą. Ir paskyrė pasimatymą vienoje Šatlė rajono kavinių.

– Jeigu mūsų kankintojai glaudžiasi „Paukštyne", turbūt sukelti ant kojų kitus jo gyventojus nėra gera mintis?

– Seržas Klemanti – vienas tų retų žmonių, kuriais aš absoliučiai pasitikiu. O be to, reikia sakyti ne *paukštynas*, o *paukštidė*. Pasistenk, Ingrida! Pamėgink geriau išmokti senąją paryžietišką šnektą.

Lola įsitaisė prie staliuko terasoje greta žilaplaukio pilkaakio vyriškio. Jo tvido švarkas, velvetinės kelnės atrodė lyg specialiai sukirpti jam. Dešinės rankos pirštai guviai barbeno į kišeninio formato knygos viršelį. Jam turbūt apie penkiasdešimt, tačiau laikas jam nepakenkė, atvirkščiai. Lola, atrodo, džiaugėsi jį matydama. Jis taip pat. Lola juodu supažindino ir užmezgė pokalbį apie Kriminalinio skyriaus kasdienybę ir Seržo Klemanti skaitomas knygas. Kadangi ji domėjosi, jis parodė savo knygos viršelį.

– Knyga apie slaptųjų kamerų paplitimą teismuose ir komisariatuose. Šis reiškinys pas mus atkeliavo iš Jungtinių Valstijų, – paaiškino, santūriai šyptelėdamas Ingridai.

Ingrida nuoširdžiai nusišypsojo jam atgal. Jai patiko jo veidas, įdėmus ir ramus jo žvilgsnis.

– Prancūzijoje būta keleto informacijos nutekėjimo atvejų, – patvirtino Lola. – Prisimeni reporterį, kuris nufilmavo žandarus, traukiančius iš upės merginos kūną, – su jų pačių sutikimu?

– Svarbiausia, prisimenu, kaip jis nufilmavo tėvus tą akimirką, kai jiems pranešama ta žinia. Mus dar saugo Baudžiamojo kodekso vienuoliktasis straipsnis apie tyrimo ir apklausos slaptumą, bet šie pažeidimai verčia manyti, jog tai neilgai truks. O jei jau apie paslaptį – turiu tau keletą naujienų.

– Nustatei mano piktadarių tapatybę?

– Orleanas galbūt bus eksmajoras Paskalis Gregorjo. Jis baigė karjerą Narkotikų skyriuje. Niekas ten jo negedėjo. Ypač Frankenas, gabus kapitonas, kuriam Gregorjo sužlugdė karjerą, įskųsdamas apie intymų jo ryšį su narkomane. Tada Gregorjo įsteigė „Kumštynes“, asmens apsaugos firmą. Juridinis adresas – Briuselyje. Šnekama, jis palaikąs ryšius su aukštais Europos valdininkais. Tai, deja, viskas, ką man pavyko sužinoti per tokį trumpą laiką.

– Tai be galo daug, Seržai. Ir aš tau skolinga.

– Ketini paduoti skundą?

– Artimiausiu laiku neturiu tam jokių galimybių.

Seržas Klemanti akimirką įdėmiai žiūrėjo į ją, paskui palingavo galvą.

– Galiu tave priglausti, jei nori.

– Ačiū, bet nenoriu tavęs įpainioti. Statau tau dar puodelį kavos, gerai?

– Man jau metas. Darbo iki kaklo, o nuo gražiosios Elenos paskyrimo laikų mes, be viso kito, dar ir įnirtingai posėdžiaujame, rengiame kvalifikacijos kėlimo komunikacijos srityje seminarus ir kitas grožybes. Skambink, jei bus riesta, pažadi?

– Prisiekiu.

Seržas Klemanti užsakė du puodelius kavos „savo draugėms" ir užmokėjo padavėjai, pasakęs pasilikti smulkiuosius. Ingrida ir Lola kurį laiką mąsliai žvelgė į komisarą, tolstantį Senos ir veikiausiai Orfevro krantinės kryptimi.

– Būna dienų, kai ne taip kremtiesi dėl rūpesčių. Ypač jei per juos užmezgi malonias pažintis, – svajingai pratarė Ingrida.

– Tavo žodžiuose yra tiesos.

– Kaip senas „Paukštinyko" gyventojas jis išties seksualus.

– Kurgi ne! O be to, reikia sakyti *paukštidė*, Ingrida! Įsikalk sau į galvą.

– Aš tave kirkinu, – Ingrida pamojavo ranka, lyg vaikydama nesamą dūmą.

– Kas vėl? Aš net nerūkau!

– Aš nugenu svajonę. Kitaip nebeužteks dvasios vėl to imtis.

Lola nusišypsojo ir sumojavo, taip pat nugindama svajonę. Paskui pastebėjo, kad padavėja tebestovi prie jų staliuko, įsmeigusi akis Senos pusėn.

– Jo vardas Seržas. Jis – faras, – pasakė jai Lola.

– Nieko baisaus, – atsiliepė padavėja.

Ji pamosavo ore laisvąja ranka, paskui grįžo prie baro.

23

Nuosprendį jam jos atidėjo porai dienų, bet dabar jo giesmelė jau sugiedota. Pasistačiusios automobilį Žonkjero gatvėje pamatė jį iš tolo. Visas juodai apsirengęs, jis nešėsi tokį pat sportinį krepšį baltais dryžiais. Pro savo žiūronus Lola įžiūrėjo, kad Rolanas Montoberas švilpiniuoja kažkokį nerūpestingą motyvą.

– Nėra nieko geriau, kaip užspeisti aukštuomenės liūtą, kai jis vienas kaip pirštas, – linksmai tarstelėjo ji.

Jis įėjo į baseino pastatą, prisiartino prie kasos. Jos palaukė, kol jis dings rūbinėje, ir taip pat įsigijo du bilietus.

Vangus antradienio rytas ankstyvą pavasarį – tikras malonumas ramybės mėgėjams. Lola galėjo tuo įsitikinti, pastūmėjusi duris su santūriu užrašu „Vyrai". Vienintelis šios rūšies atstovas buvo Montoberas, ir Lola įstengė įžiūrėti jį, pati likdama nepastebėta. O dar – ir tai svarbiausia – ji nužiūrėjo jo spintutę ir saugiai grįžo atgal. Palaukė tiek laiko, kiek reikia plaukikui trumpikėms užsitempti, ir grįžo į rūbinę. Ir nedidukėmis, bet tvirtomis žnyplaitėmis perkirpo naktinių klubų lankytojo spynutę.

Ji tik nusiavė sportbačius ir nusimovė kojinaites. Plaukimo treneris smalsiai pažvelgė į ją, o ji

paaiškino turinti tarstelėti porą žodelių savo dėdulei.

Be Rolano Montobero, baseine buvo trys plaukikai. Kiekvienas plaukiojo savo mėgstamu stiliumi. Montoberas pasirinko laisvą kraulį. Ingrida nužingsniavo baseino pakraščiu, taikydamasi prie klubų lankytojo grybšnių. Laukė, kol šis atpažins ją tarp dviejų įkvėpimų. Jis stabtelėjo, atsisuko į ją. Su savo švytinčiais kriauklės formos plaukimo akiniais panėšėjo į žmogų-musę, o skusta galva priminė gladiatorių. Ji žinojo, kad jis tuoj gaus paragauti arenos smėlio, ir visai tuo nesididžiavo. Po nakties požeminėje automobilių aikštelėje Ingridai kur kas labiau rūpėjo ne kerštas, o išgyvenimas.

– Leitenantė Dizel, kokia staigmena!

Ji būtų galėjusi nusitverti to svaidymosi dygiomis pašaipomis žaidimo, bet nebeturėjo jokio noro.

– Tu be reikalo atsiuntei mums du savo draugus.

– Pažinčių man nestinga. O tiksliau?

– Avinjoną ir Orleaną. Ar Orleaną ir Avinjoną, kaip nori.

– Aš nieko nenoriu ir nieko nesuprantu.

– Na, taip, atsipalaiduok. Prisiminsi.

– Tau aiškiai ne visi namie, vargšele.

– Tavo užrašų knygelė mūsų rankose. Lola ruošiasi išmesti ją į šiukšlių dėžę kur nors gatvėje. Aukštuomenės gyvenimas šiukšliadėžėje. Jai dėl to nei šilta, nei šalta.

Atrodė, jis tuoj iššoks iš baseino ir ją pasmaugs.

– Kuo tu save laikai, juodnugare!

Viskas klostosi kaip sviestu patepta, konstatavo Ingrida, apsidairiusi aplinkui. Plaukikai plaukioja. Treneris stebi. O Montobero žvilgsnyje tyvuliuoja kraugeriškos užmačios. Nuo jų jam, regis, palengvėjo, jis įstengė išlaikyti ramų toną.

– Tvarka, supratau. Tu nori atgauti darbą. Aš sutaikysiu tave su Timočiu Harlenu. O dabar grąžink man daiktus ir dink iš čia.

– Prašauta pro šalį.

– Manai, gali leisti sau kvailioti su žmogum, kuris tujina aukštus imigracijos tarnybos pareigūnus?

– Tujink ką tik nori – tai neduoda tau teisės smurtauti.

– Tu kliedi.

– Avinjonas, Orleanas. Tokių vardų aš neprasimaniau! Tavo lygio žmogui tokio plauko tipai tikrai vulgarūs.

– Betgi apie ką tu kalbi?

– Gerai pamąstyk. Gražiai atrodysi, kai teks iš naujo prašyti telefonų iš savo aukštuomenės draugų.

– Ko tiems tipams reikėjo?

– Sužinoti, kas Alisės bosas. Jie labai skubėjo ir buvo nusiteikę pribaigti mane elektros srove.

Montobero išraiška pasikeitė. Ingridai staiga pasirodė, kad jį pykina. Ji prisiminė Lolos pastabą. *Jei tuodu pasalūnus būtų siuntęs Montoberas, būtų jiems viską išpasakojęs. Bet kai Orleanas tave išrenginėjo, jį nustebino išgražinta tavo nugara.*

– Kaip jie atrodė?

– Šefui – per penkiasdešimt. Vidutinio ūgio, žilas, akys mėlynos, arti įstatytos, ant apatinės lūpos nežymus randelis. Kitas aukštesnis, liesesnis, daug jaunesnis, bet pliktelėjęs.

– Tai gali būti bet kas...

– Paskalis Gregorjo?

– Niekada tokio negirdėjau.

– Buvęs Narkotikų skyriaus darbuotojas.

– Man tai ničnieko nesako.

Jis kalbėjo ramiai – jau susitvardė. Tik akys bylojo ką kita, buvo neramios.

– Apskritai, kad atgautum savo darbo įrankį, turėsi atgauti ir atmintį, – pasakė Ingrida traukdamasi.

– Palauk! Aš su tais tipais neturiu nieko bendra!

– Atsitiktinumu sunku patikėti. Nuo tada, kai tave susitikome, mus griūte užgriuvo nemalonumai.

– Pačios jų ieškote, mergaitės. Man reikia knygelės. Tuojau pat.

– Moki meduolinio žmogeliuko skaičiuotę?

– Ar aš panašus į tokį?

– *Vykis mane – nepagausi, ne – nes aš mažas meduolio žmogelis.*

Ir Ingrida dėjo į kojas išėjimo link.

Lola juokdamasi pajudėjo iš vietos. Montoberas it viesulas išlėkė iš baseino vien su trumpikėmis ir plaukimo akiniais ant viršugalvio. Nedvejodamas leidosi paskui automobilį. Užpakalinio vaizdo veidrodėlyje jis pasirodė jai veikiau kupinas ryžto

negu įsiutęs. Ji prašoko raudoną šviesą, nuriedėjo Emilio Levelio gatve. Dar neapsiavusi sportbačių, Ingrida jau rausėsi sportiniame krepšyje. Jame buvo neįkainojamoji naktinių klubų lankytojo knygelė, bet taip pat drabužiai, laikrodis, dokumentai, mobilusis telefonas, pinigai. Ir raktų ryšulėlis.

– Keista, jis nešiojasi pasą. Šiaip ar taip, gyvena jis Triufo gatvėje, netoli Batinjolio gatvės. Važiuojam!

– Tiesiu taikymu!

– Ak, aš tiesiog atgijau nuo tada, kai vėl ėmėmės veiklos.

– Aš taip pat, bet būtų geriau, jei taip nemaustų kūno.

24

Montoberas gyveno spartietiškame vieno kambario bute be kompiuterio ir televizoriaus, labai kruopščiai sutvarkytame. Lova, užtiesta paprasta balta paklode, žemas stalas, aplink jį keli pufai, vaza su trimis geltonomis lelijomis. Sienos tuščios, tik dvi drobės: pliko ūsočiaus ir dailios šviesių akių tamsiaplaukės portretai. Knygų spintoje gausybė poezijos rinkinių, istorijos veikalų, knygų apie fotografiją.

– Pamokoma, – konstatavo Lola. – Montoberas mėgsta natiurmortus. Su stipriu polinkiu į gėles. Ir visos tos knygos apie aromatus! Nieko nuostabaus, kad taip lengvai išgvildeno maniškį.

Ingrida atsitraukė nuo drabužinės, po kurią energingai naršė.

– Turi galvoje puokštę „Astor Majo" vonioje?

– Žinoma.

– Ir tą ranką, kvepiančią gėlėmis. Bet gėlėmis, nelemtą valandėlę praleidusiomis laboratorijoje, pilnoje pakvaišusių mokslininkų, eksperimentuojančių su fauna ir flora...

– Per daug neįsijauskime, mergužėle. Iš to menka nauda.

Jos rausėsi toliau. Nežinojo, ko ieško, taigi teko visur kaišioti nosį. Netrukus Lola paprašė Ingridą pabudėti prie lango, kol ji baigsianti darbą.

Ingrida pareiškė, kad nebūtų įsivaizdavusi Montobero šioje vienuolio celėje.

– Teisybė, kaip linksmas lėbautojas ponas Rolanas visai nepanašus į smagų vyruką.

– Jo drabužiai man primena pastoriaus rūbus. Tų prašmatnių dvasininkų, kokių rasi Kalifornijoje.

– Taip, tas pats pilkas kostiumas keliais egzemplioriais, kelios poros puikių angliškų batų. Smokingas, bet santūrus. Dvelkia spartiečiu ir pedantu.

– Metodišku ir kantriu.

Jos darniai linktelėjo. Lola aptiko nuotraukų. Atpažino Sen Malo ir jo tvirtovės sienas. Čia vyravo gražaus paplūdimio ir didelio namo saloje netoli kranto vaizdai. Paauglys, pozuojantis drauge su vyru ir moterimi iš paveikslų, ir mergaičiukė Karinos Lebutė karčiais. Jei tai iš tiesų Montobero tėvai ir jų vaikai, jų gyventa pasiturimai. Nuotraukose matei juos jachtoje, prieš „Dinaro" kazino, teniso aikštyne, golfo aikštelėje.

Sieninėse spintose atsiskleidė visa virtuvės rykų ir gerų prieskonių baterija, šaldytuve buvo kasdienių produktų, bet taip pat šampano ir žąsų kepenėlių. Namų šeimininkas stropiai lepino save įvairiais patiekaliukais, deramai juos užsigerdamas: elektriniame bare buvo koks šimtas puikiausių markių butelių. Savo atradimus Lola skelbė Ingridai.

– Šaldytuvas nepanašus į dvasininko, – pareiškė amerikietė.

– Pamiršai vienuolių polinkį į epikūrizmą? Juk turi kažkur išleisti garą.

– Būtų iš ko apie Montoberą sukurti nevykusį žodžių žaismą: jis kaip garvežys, bet, manau, toliau patylėsiu...

– Taip, labai gražu iš tavo pusės. Ką gi, nešdinamės. Jis tuojau prisistatys apsivilkti kokio padoresnio apdaro. Arba atsiųs į pagalbą seserį ar svainį. Mano kilniaširdiškumas beribis. Grąžinsiu jam piniginę. Užtat pasilieku aukštuomenės užrašų knygelę. Ir pasą. Ir telefoną. O be to, nudžiausime kvietimus į kokteilius ir kitas aukštuomenės pramogas. Čia jų pilna taurė. Montoberas kurį laiką liks be darbo dėl techninių kliūčių. Turės progos pamąstyti.

– Jei būčiau bloga mergaitė, tai pasiūlyčiau išdalinti jo garderobą Artiuro Riufeno draugams.

– O jo baro išteklius – Šventojo Felicijono ligoniams?

– Dar geriau! Tiesą sakant, aš staiga pasijutau bloga mergaite, Lola. *A very naughty girl.**

– Aš taip pat, Ingrida. Ar šiame asketiškame būste aptikai kokį lagaminą?

– Du. Su ratukais.

– Tie ratukai – geras dalykas.

– Lola, tu suvoki, kad tai vagystė?

– Taip, bet Robino Hudo stiliaus.

– Tada kitas reikalas.

* Labai bloga mergaite. (Angl.)

– Be to, tai bus testas.

– A?

– Jei Montoberas turi ką sau prikišti dėl Alisės, taip pat dėl mūsų atostogų Monruže, paduoti skundą jis pamirš.

– Taikli pastaba.

– Ir man taip atrodo.

Krantinėse Ingridai ir Lolai nesunku buvo rasti aukštuomenės liūto drabužių aistruolių. Toks Džekis gerai prisiminė Artiurą Riufeną, tai tylenį, tai neprilygstamą plepį. Artiuras turėjo savas fazes. Bet ilgainiui ribos tarp jų nusitrynė. Paskutiniais mėnesiais Riufenas vis rečiau ir rečiau bepraverdavo burną. Ir mirė miegodamas, nepratęręs nė žodžio. Lola kamantinėjo Džekį, kol įsitikino, kad jo negandų bendras atsisveikino su šiuo pasauliu be pašalinės pagalbos. Ji padovanojo jam vieną lagaminų su ratukais. Jos jau buvo beeinančios sau, bet čia nuaidėjo nepažįstamas signalas.

– *I can't get no satisfaction**, – pareiškė Ingrida, kol Lola susivokė, jog tai Montobero mobilusis, ir nuspaudė mygtuką *yes*.

– A? – atsiliepė Lola, vienu metu kreipdamasi į Ingridą ir savo pašnekovą.

– Montobero mobiliojo signalas – populiari „Rolling Stones" dainelė, – paaiškino Ingrida. – Juk vis dėlto ją žinai.

* Aš negaliu nusiraminti. (Angl.)

Lola mostelėjo Ingridai patylėti ir mandagiu tonu tęsė pokalbį. Išjungė telefoną, žiūrėdama į Džekį, kuris sėdėjo pakrantėje, apsikabinęs lagaminą, su šypsena lūpose.

– Tai Bjork agentas, – paaiškino ji Ingridai. – Jis norėjo, kad Montoberas patvirtintų rytoj dalyvausiąs privačiame vakarėlyje. Atrodo, ten bus visi. O svarbiausia, Katrina Denev.

– Tuomet eisime ir mes, – atsiliepė Ingrida.

Lola pripažino, kad po Šv. Felicijono virtuvės tai būsianti maloni permaina. Jos kaip tik traukė ligoninės link. Pakeliui vėl suskambo telefonas.

– *I can't get no satisfaction*, o taip, tavo tiesa, – pripažino Lola ir atsiliepė kaip Rolano Montobero sekretorė.

Šį sykį naktinių klubų lankytojui buvo skambinama dėl kokteilio, skirto pagerbti naujoms japonų dizainerio Keno Kamijanos sukurtoms rankinėms. Ten bus visi, o svarbiausia – Žeraras Depardjė.

– Jei visi visur būna vienu metu, verta nueiti pažiūrėti, kaip jie įsigudrina dalintis kaip infuzorijos klumpelės, – ryžtingai nusprendė Ingrida. – Tik dvejoju – rankinės ar Bjork? Bjork ar rankinės?

Draugės įsmuko į dabar joms jau gerai pažįstamą Šv. Felicijono ligoninės dalį, perėjo Greitosios pagalbos skyrių, palaukė, kol ištuštės koridorius. Paskui Lola pastūmė nepaslankias duris, kurios, kaip reikiant primygtos, galiausiai

visada nusileisdavo. Jos įžengė į tai, ką Diegas vadino zona X, o Ingrida mieliau vadindavo *the devil's asshole**. Lola akimirką apšvietė draugės veidą žibintuvėliu: ši prunkštelėjo ir traukė toliau.

Griuvėsių peizažas, surūdijusio šlamšto kapinynas. Drėgme šlapiuojantys vamzdžiai raitosi beprasmiškom aptriušusiom raizgalynėm. Tarp nešvaraus betono plyšių marguoja grafičiai. Diegas patarė joms elgtis atsargiai. Jos manevruoja po apleistą ligoninės sparną, nenaudojamą dviejų aukštų erdvę. Kartais čia trumpina kelią ligoninės personalas. Kartais pravažiuoja vežimėliai su panaudota tvarsliava, nešvariais skalbiniais. Diegas joms parūpino pripučiamus čiužinius ir antklodes. Jos galėjo lankytis personalo valgykloje su sąlyga, kad įsimaišys į minią piko valandomis. Ir greitosiomis nusiprausti po dušu tuščiose palatose.

Jos išdėliojo atsargas, nušvilptas Triufo gatvėje: žąsų kepenėles, kepaliuką geros duonos, dailų kamščiatraukį, klasikinį šveicarišką peilį. Didžiam Ingridos sielvartui, zonoje X jau prabėgo dvi naktys. Amerikietė įsivaizdavo esanti kažkokios parazitais aptekusios pabaisos viduriuose. Ji viena girdėjo, kaip cypčioja pelės, šmirinėja žiurkės, iš plyšių rangosi kirminai, ropoja tarakonai. Na, o Lola ramiai sau miegodavo. Dabar ji įsitaisė ant pripučiamo čiužinio, atsivertė juodąją knygelę ir ėmė skaitinėti geltoname žibintuvėlio šviesos

* Velnio subinė. (Angl.)

ratę. Greta jos rytietiška poza įsitaisiusi Ingrida atlikinėjo atsipalaidavimo pratimus. Lola nenorėjo prisipažinti nugalėta, šiąnakt ji pavaišins draugę gero bordo vyno taure iš ypatingųjų Montobero atsargų, ir tas vynas sutaikys ją su gyvenimu apskritai, be kita ko, su atgrasiomis jo pusėmis.

– Žoržas Lebutė neperlenkė, – pranešė ji kone sužavėta. – Mūsiškis aukštuomenės liūtas pažįsta visus originalus.

– Originalus?

– Agentūroje „Paryžius – tai šventė" susitikome daugybę labai vykusių antrininkų. Sutinki?

– Be abejo.

– Na, o Montoberas turi jų originalų telefonus.

– Netgi Elvio? Atrodo, jis nemirė.

– O, ne. Elvio sąraše nėra. Lygiai taip pat, kaip Avinjono ar Orleano.

– Tu mane stebini.

– Bet yra nemažai politikų, tarp jų ir Elena Plesi-Ponto, vidaus reikalų ministrė.

– Kuri 2007 metais galbūt taps jūsų prezidente.

– Taip, galbūt. Bet, atvirai kalbant, man nusispjaut.

Lola pranešė, kad Montoberas turįs Alisės Bonen, Mirej Kost ir Timočio Harleno numerius.

– Bet mūsų ten nėra, Ingrida, kaip nėra Parizi šeimos nei Garnjė, pastatyminės dalies vedėjo iš cypės, nei Diego, šokančio slaugytojo.

– Taigi iš tos knygelės mes ne kažin ką sužinojome.

Lola peržvelgė pluoštą kvietimų.

– Ant visų pastaba: „Kvietimas asmeninis, pateikti įeinant.“ Kaip tokiomis sąlygomis pasinaudoti juo dviese?

– Dėl kokteilių tu sakei rimtai?

– Turiu su Montaberu bent tiek bendra, kad rimtai žiūriu į mitybos klausimus. O jei norime veiksmingai darbuotis, mums reikia sukaupti jėgų. Čia sultinys skystas kaip limfa, o žlėgtainiai – vienos gyslos. Et, ką darysi. Taip jau lemta, kad iš mūsų atimti paprasti gyvenimo džiaugsmai.

Lola atsiduso ir atidėjo kvietimus ir užrašų knygelę į šalį. Buvo metas eiti į kasdienį pasimatymą su Diegu Greitosios pagalbos skyriuje, nes, pasak senos patarlės, niekur nesi geriau pasislėpęs negu minioje. Vakar ji pasiuntė jį pas leitenantą Bartelmi į namus, norėdama paprašyti šio pasidomėti Paskaliu Gregorjo. Jos palaukė, kol slaugytojas Karlis ras laisvą minutę. Priešais jas, regis, snūduriavo kokių trijų dešimčių metų vyriškis su kaklo įtvaru ir sugipsuota ranka, šiaip ne taip įsitaisęs ant trijų kėdžių. Ką toks jau sugipsuotas vaikinas veikia Greitosios pagalbos skyriuje?

Slaugytojas Karlis puse ausies išklausė Lolos pasakojimą apie butelius ir Robino Hudo grobį. Prislėgtas paaiškino, kad dabar Bartelmi turįs laikytis tyliai. Sodo Nykštukas pagrasino jį atleisiąs. Diegas priėjo prie miegančio žmogaus, papurtė. Atsitiesdamas tas susiraukė.

– Poli! Ei, Poli! Kodėl neini namo? Dabar jau gerai jautiesi.

– Aš nebeturiu namų.

– Kaip?

– Kavinė uždaryta. Nežinau, kur man eiti, tad atėjau pas Adamą. Tik niekur nėra.

Diegas atsisuko į Lolą.

– Polis kalba apie Adamą Noną, vieną iš valytojų. Tiesa, jau kuris laikas jo nesimato. Gal padarytum man paslaugą, Lola?

25

Jos patraukė Teražo gatvės kryptimi, vesdamosi tą, kurį Ingrida pagaliau atpažino. Tai buvo tas bjauriai sumaitotas pacientas, prie kurio galvūgalio kadais budėjo liūdnojo veido valytojas. Dabar jis turėjo vardą.

Polis vilko koją; jos prisitaikė prie jo žingsnio. Jis išpasakojo joms savo nelaimes. Jis gyvenąs ir dirbąs pas dėdę ir tetą, kavinės savininkus. Už valgį ir būstą plaunąs indus, skutąs daržoves, tvarkąs kavinę, butą ir einąs apsipirkti, lyginąs, be to, valąs batus. Beje, nuo kopėčių jis nuvirtęs, plaudamas kavinės „Pas Lulu" langus.

Duris jos rado uždarytas. Pro kavinės vitriną skverbėsi dainos nuotrupos. Polis atkreipė dėmesį, jog nėra lentutės „Uždaryta", kurią dėdė Liusjenas visada kabinąs prieš uždarydamas įstaigėlę nakčiai. „Pas Lulu" turėtų būti atidaryta. Lola paklausė, kodėl jis neturi savo rakto. Jis paaiškino, jog tetai rūpį žinoti, kada jis ateinąs ir išeinąs, ir jis jai atrodąs per jaunas, kad turėtų nuosavą raktą. Ingrida surinko telefono numerį, išvedžiotą ant įstiklintų durų; muzikos fone sučirškė skambutis. Šeimininkai gyveno virš kavinės ir būtų turėję atsiliepti, nes kavinės ir buto numeris buvo tas pats.

– Jie gyvena *viršuje,* o tu, Poli, – kur gyveni tu?

– Na... apačioje.
– Apačioje?
– Kur statinės ir buteliai.
– Rūsyje?
– Ėė, taip, rūsyje.

Jos supratingai susižvalgė, paskui Lola pasiūlė išlaužti spyną. Ji tebeturėjo gražųjį Montobero kamščiatraukį, tvirtą senovinį daikčiuką, veikiausiai džiuginusį daugybę žmonių. Išsitraukė jį iš kišenės, susimąsčiusi nužvelgė. Buvo gaila niokoti tokį įrankį. Ingrida pasiūlė išdaužti stiklą ir atrakinti spyną iš vidaus. Polis, atrodo, persigando, tvirtino, jog dėdė įsius. Lola pareiškė, kad kitos išeities nėra: jei tavo užduotis – išsiaiškinti padėtį, nėra ko dvejoti – turi brautis per brūzgynus, su mačete prireikus rankoje: tokia kaina patenki į Tiesos karalystę. Kol Lola hipnotizavo Polį Konrado pramaišiui su Livingstonu stiliaus istorijomis, Ingrida puolė duris su dešiniuoju sportbačiu. Dūžtančio stiklo žvangėjimas ištirpo kvartalo šurmulyje.

Užeigėlė kvepėjo karštais sumuštiniais, tabaku ir įvairiausiu alkoholiu. Bet tikrai ne tuo kvapu, kuris riečia nosį ir pilvą, kai įkeli koją į žmogžudystės sceną.

Čia iš tikro skambėjo daina. Iš įjungto radijo sklido žvalus Pjero Perė balsas, ryškiai skirdamasis nuo niūrios kavinės aplinkos.

Smulkutė kaip muselė, ji – priemiesčio gėlelė,
O jos liemuo laibesnis nei pensija senelių...

– Dėdulė Liusjenas paprastai niekad nepalieka radijo. Elektros švaistymas.

Trijulė pakilo laiptais, maloniai dvelkiančiais tikru senų laikų vašku. Lola įsivaizdavo, kaip Polis senoviniu būdu vaškuoja grindis, keturpėsčias, ištisom valandom. Butas buvo grūste prigrūstas taip pat ryžtingai puoselėjamų baldų, niekučių ir servetėlių. Vienintelis modernus akcentas buvo įspūdingų matmenų televizorius. Dėdės ir tetos jaukiajame lizdelyje nebuvo, tad jie nulipo atgal į salę.

Prie baro buvo įsitaisęs kažkoks žmogynas. Greitai paaiškėjo, kad tai Žeraras, nuolatinis užeigos lankytojas. Ištikimasis klientas reikalavo taurės baltojo vyno, ir Polis skubiai smuko už prekystalio, kad sveikąja ranka jį aptarnautų. Žeraras leidosi į kalbas su atgautu savo padavėju – apie savo neviltį, aptikus mėgstamą užeigėlę uždarytą ir apie pagundą užsukti pas jos konkurentus. Lola tikrindama apėjo kavinę, grįžusi sunėrė ant krūtinės rankas ir atsistojo salės viduryje. Nostalgija kaip pakvaišusi blaškėsi iš epochos į epochą. Perė su priemiesčių gėlele dingo, ir savo botaninį indėlį pažėrė Žoržetė Plana, traukdama „Rikita, gražioji Javos gėlele“, geisdama meilės ir bučinių, kaip visi ar beveik visi.

– Gal jiems įgriso kaupti monetas ir servetėles ir jie iškako į Papua, – spėjo Ingrida. – Beje, ir mums būtų neprošal ten nukeliauti. Geriau jau uodai negu kirminai.

Lola tebestovėjo kaip stovėjusi, užvertusi akis į pasenusio pieniško šokolado spalvos lubas su neono šviestuvais.

– Tik paklausyk, Poli, vyruti. Užsukau pas Nenesą, žinai, „Trijų stulpų“ šeimininką. Kaip mane gyvą matai, dvidešimt metų nebuvau kojos ten įkėlęs...

Tavo didelės akys mus keri
Ilgesinga daina mus vilioja
O, Rikita, graži meilės svāja,
Kaip norėčiau...

– Visiems nutilt! – įsakė Lola. – Poli, išjunk radiją!

– Kas toji ryžtinga dama? – pasidomėjo nuolatinis lankytojas Žeraras.

Prieš nutildydamas Žoržetę Plana, Polis prispaudė pirštą prie lūpų. Lola užmerkė akis ir įsiklausė. Netrukus ir vieni, ir kiti galėjo išgirsti duslų ritmingą stuksenimą. Lola patraukė to daug žadančio garso link, lydima Ingridos, paskui Polio. Ir galiausiai kliento, kuris, pasiėmęs taurę, drauge su visa draugija žingsniavo į rūsį. Lola prispaudė ausį prie durų. Kažkas vaidino metronomą, nusitvėręs kažkokį nenustatytą daiktą. Žeraras pasiteiravo, kas tai galėtų būti, ir teko paaiškinti, kad šeimininkai dingę. Lola pareiškė, jog durys per storos, kad mėgintum įveikti jas kamščiatraukiu, net ir prabangiu. Arba mačete-sportbačiu.

– Taigi mums reikėtų gero grąžto, – pasakė ji, į nieką nesikreipdama.

– Labiausiai jums reikėtų gero elektrinio medžio pjūklo, – atsiliepė Žeraras. – Įveikti senovinę spyną su gręžtuvu – sėkmės, mergaitės! Prie tokios tiesiai neprisikasi, ją reikia gudriai apeiti. Ir kaip tyčia aš tokį pjūklą turiu.

– Jis rekvizuojamas! – pareiškė Lola. – Ingrida, palydėk ponią Žerarą, kad jis kuo greičiau grįžtų su įrankiu.

Klientas nužvelgė Ingridą ir nušvito plačia šypsena, bylojančia, kaip jam prie širdies nuotykingi rytmečiai ir aukštaūgės blondinės. Polis automatiškai įjungė radiją.

Ak, geidžiu tavęs po „ri“
Aš geidžiu tavęs po „zo“
Rausvos rizoforos
Ir mylėkimės po „rizo“
Ir paimk mane po „zofo“
Ir mylėkimės po „forom“!

Kai Ingrida ir Žeraras grįžo su pjūklu, Lola klausėsi Polinos Karton, įsitaisiusi prie baro priešais kavą, kurią paruošė Polis. Įpročio jėgos skatinamas vaikinas sukosi apie kavos aparatą.

Klientas paprašė, kad prieš imantis durų jam įpiltų rytinę baltojo taurę. Atsiraitojo rankoves, pasispjaudė delnus, pamerkė Ingridai ir griebėsi darbo, traukdamas priedainį kartu su Karton. Ir

liovėsi niūniavęs, kai spyna pasidavė ir iš už durų išniro paklaikęs žmogaus su nudaužtu buteliu rankoje veidas.

Lola visiems įsakė atsitraukti. Polis pripuolė padėti dėdulei Liusjenui. Nors ir šlubčiodamas, skubiai jį pasodino, įsmuko už baro, suvilgė pašluostę ir grįžęs uždėjo jam ant kaktos. Klientas mėgino atgaivinti šeimininką, suversdamas jam savo baltąjį, bet šio lūpos liko sučiauptos, o akys išverstos, prisimenant tai, ką jis ne taip greitai pamirš.

Lola spustelėjo rūsio jungiklį ir pamojo Ingridai, kviesdama eiti drauge. Joms į veidus tvokstelėjo išmatų tvaikas, sumišęs su alaus kvapu. Ekskomisarė laikėsi spartietiškai; amerikietė užsitempė marškinėlius ant nosies. Jos aptiko ant čiužinio susirietusią seną moterį, kuri vos bealsavo. Atsargiai ją pakėlė ir užnešė į viršų. Polis rado antklodę, patiesė ją ant grindų, ir jie paguldė šeimininkę; paskui Lola iškvietė greitąją.

– Mano Mari Žana! Juk ji nemirė?

– Ne, nusiraminkite, atvyksta greitoji. Kas su jumis taip pasielgė, pone?

– Kažkoks priekvaišis, – murmtelėjo šeimininkas. – Visiškas psichas!

– Mums reikia aprašymo.

– Neūžauga nešvariu chalatu ir gūdžia kaip mirtis marmūze. Jis mums grasino! Revolveriu, įsivaizduojate! Ir uždarė. Kad mes užmokėtume, kaip jis sakė. Ten nebuvo ko valgyti ir trūko

oro. Kad nemirtume troškuliu, turėjome gerti alų. Mari Žana nenorėjo, bet teko...

– *Kad užmokėtumėt*, bet už ką?

– Už skriaudas, kurias esą padarėme! Viskas per Polį! – gergždė senasis Liusjenas, puldamas sūnėną, kuris išsigandęs atsitraukė, ranka automatiškai dangstydamasis veidą.

Bet staiga kavinės savininkas stabtelėjo, lyg baimės pagautas, ir Lola nusprendė, kad tai paskutinis tokio pobūdžio jo išpuolis.

– Nusiraminkite. Kuo šioje istorijoje dėtas Polis?

– Tas pamišėlis norėjo atkeršyti už mano kvailį sūnėną. Turėjo įžūlumo pareikšti, kad mes – išnaudotojai ir kad Polis susiknežino snukį, nusivertęs nuo kopėčių dėl mūsų kaltės! Tik pamanyk!

26

Ingrida ir Lola vėl pasinėrė į triukšmingą Greitosios pagalbos skyriaus aplinką. Ingrida papasakojo, ką žinojo apie valytoją nusiminusio kauko veidu, nors tai buvo ne kažin kas. Jos palaukė, kol išvargęs Diegas atėjo pranešti joms naujienų. Senoji Mari Žana išsikapstysianti. Ją pačiu laiku išvadavę iš rūsio, kuriame ji greičiausiai praleidusi ne mažiau kaip dvi paras. Jos pateiktas Adamo Nono aprašymas buvo tikslus. Diegas negalėjo susitaikyti su mintimi, kad tas žmogeliukas, visada toks dėmesingas ligoniams, būtų galėjęs grasindamas ginklu uždaryti du septyniasdešimtmečius kavinės savininkus, kad šie gautų galą. Šiaip ar taip, Nono niekur negalėjai rasti.

– Kelintą jis pradeda darbą? – paklausė Lola.

– Niekada neatkreipiau dėmesio. Adamas taip dažnai čia būdavo, kad tiesiog tapo aplinkos dalimi. Dabar, kai pagalvoju, jo grafikas atrodo keistas. Vis dėlto tai dar nereiškia, kad jis žudikas.

– Kartą man sakei, kad jis yra *loco*, – įsiterpė Ingrida.

– Daugiau laiko praleisdavo klausydamas ligonių negandų, nei bendraudamas su kolegomis. Tik tiek.

– Ar galėtum kadrų skyriuje rasti jo adresą?

Diegas sutiko, ir jos pasiūlė susitikti „Canon des Amis“ kavinėje. Lola nedrįso prisipažinti, bet, nepaisant visų įvykių, buvo alkana kaip vilkas. Ji sušveitė didžiulį omletą su sūriu ir kumpiu, o Ingrida tuo tarpu knebinėjo bandelę su sviestu. Pasirodė Diegas, pasisveikino su šeimininku; šis taikėsi užmegzti pokalbį, bet slaugytojas mandagiai išsisuko.

– Ligoninėje panika. Personalo skyriaus viršininkas raunasi plaukus. Adamo iš tikrųjų nėra.

– Kas čia per jaukalynė? – paklausė Lola.

– Administracija neturi jo asmens bylos. Jokios darbo sutarties nė kvapo.

– Adamas dirbo nelegaliai?

– Nepasakytum, nes niekas niekada nėra sumokėjęs jam nė skatiko.

– Ar gali būti? – išpūtė akis Ingrida.

– Šventojo Felicijono dydžio avilyje, matyt, gali, – apmaudžiai pareiškė Lola. – Pakanka chalato, šluotos, niekam nekristi į akis – ir tvarka. Vienas tipas penkiolika metų pragyveno viename Šarlio de Golio oro uosto terminalų!

– Kaip be adreso rasti Adamą Noną?

Lola akies krašteliu stebėjo susimąsčiusį Diegą. Priblokšta įvykių ir neįstengdama pateikti nė menkiausios prielaidos, Ingrida stengėsi pamiršti kavinės tvaiką, skandindama jį ramunėlių arbatoje. Prieš akis jai vėl stojo nuolatinis klientas Žeraras, plėšiantis duris, paklaikęs ir piktas Liusjenas, išsekęs jo žmonos veidas. Ji prisiminė Adamą Noną Polio galvūgalyje. Svarstė, ką jis galėjęs

šiam pasakoti. Matyt, būta mainų. Polis išsipasakojęs valytojui apie savo kasdienybę, kai šiam ji pasirodė pernelyg liūdna ir neteisinga, kad taip ir paliktų. Nusitvėręs pliauškę, jis davė gero elgesio pamoką dviem seniems išnaudotojams. O jei niekas nebūtų atėjęs jų išvaduoti? Ar ilgai jie dar būtų ištempę savo alaus jūroje lyg kokie sudužusios „Medūzos" keleiviai?

– Ką tu apie jį manai? – vėl prabilo Lola.

– Man jis atrodė keistokas, bet mielas, – atsakė Diegas.

– Vis dėlto jis turėjo revolverį.

– Tas ir absurdiškiausia. Adamas su ginklu!

– Bet, kiek prisimenu, Alisė vaidino ligoninėje su savo tėvo trupe.

– Taip, ir kas iš to?

– Ji pažinojo Adamą?

Diegas kurį laiką tylėjo, ir Ingrida suprato, kad jis grumiasi su kažkokia mintimi, nenorėdamas su ja susitaikyti.

– Adamas neturi nieko bendra su Alisės žūtimi!

– O jei ji išdėstė jam savo bėdas?

Diegas paniuro – ne išsyk prileido, kad Alisė ir Adamas buvę pažįstami ir net veikę išvien.

– Esu sutikęs tikrų piktadarių, Lola. Nė vienas jų nebuvo toks romus, kaip Adamas.

– Kai kurie sugeba išmaniai slėpti savo temperamentą.

Diegas gūžtelėjo pečiais ir pareiškė, kad jam reikia grįžti į darbą. Lola paprašė jo paskutinės

paslaugos. Galimybės apklausti ligonius. Jis be entuziazmo sutiko. Personalo skyriaus viršininkas bjauriai nusiteikęs ir pareikalavęs, kad nuo jo nieko neslėptų apie kavinės savininkų išgelbėjimą.

– Jis nesupranta, kodėl aš kreipiausi į jus, o ne į policiją.

– Dar ir kaip supranta. Žino, kad turėjai su ja reikalų dėl Alisės.

– Kodėl tu tiek klausinėji, jei žinai visus atsakymus, Lola?

– Kartais ir man taip atrodo, – paguodė jį Ingrida.

Trijulė grįžo į ligoninę. Ingrida ir Lola apklausė ligonius, kurie geriau jautėsi, ir sužinojo, kad Adamas Nonas – žmogus labai mielas, romus ir švelnus ir nuostabiai mokąs nuraminti. Kai kurie manė turį reikalą su ligoninės samdomu psichologu. Viena sena ponia paaiškino, kad jis norėjęs sužinoti visas vienų ir kitų bėdas. Godus prisipažinimų, jis pats, priešingai, buvęs labai santūrus, kai kalba nukrypdavo į jį. Niekas negalėjo pasakyti, kokiame kvartale jis gyvenąs. Kelias valandas klausiusios visų tų istorijų, Lola ir Ingrida susitiko prie prėskos kavos stiklinaitės ir pripažino savo pralaimėjimą. Jokio adreso, jokios darbo sutarties, socialinio draudimo numerio. Nonas buvo neapčiuopiamas kaip koks vaiduoklis.

– Pogrindininkas, vadinasi, nematomas, – pasakė Ingrida. – Beveik kaip mes.

– Pritariu! – tarstelėjo Lola, staiga suakmenėdama.

Ji įtraukė amerikietę į kavos automato šešėlį. Išvydusi komisarą Žaną Paskalį Grusė, lydimą Žeromo Bartelmi ir policininko gelsvai rusvu lietpalčiu, Ingrida vos neišmetė stiklinaitės. Jos nėrė į pirmą pasitaikiusią palatą, tą, kurioje gulėjo senoji ponia, palaikiusi Noną psichologu; ji niūriai žiūrėjo televizorių. Atpažinusi jas džiugiai pamojo. Lola paaiškino, kad iš teisybės ji – komisarė, tapusi privačia detektyve, garbi moteris, kurios per bjaurų nesusipratimą ieško policija. Kai nuaidėjo Sodo Nykštuko balsas, jos pasislėpė vonios kambaryje, tiksliau, ankštoje dušo kabinoje.

27

Nors plyšojantis televizorius ir trukdė klausytis, Ingrida ir Lola suprato, kad komisarą lydi personalo skyriaus viršininkas. Grusė norėjo apklausti ligonius, atvėrusius širdį valytojui, – visus be išimties. Kai kurias jo frazes palydėdavo juoko protrūkiai, primenantys senus serialus su iš anksto įrašytu kvatojimu, palydinčiu šmaikščias replikas.

Ligonė pakartojo savo parodymus. Sodo Nykštukas pamėgino išpešti iš jos Nono adresą, kelissyk užduodamas tą patį klausimą. Paskui pasikuždėjo su rusvuoju apsiaustu ir užsipuolė Bartelmi dėl neatleistino informacijos nutekėjimo. Juokas televizoriuje nuaidėjo dvigubai garsiau.

– Dėl jūsų neklusnumo Lolai Žost pavyko išlaisvinti kavinės savininkus, – burbtelėjo jis.

– Dar viena diena, ir „Pas Lulu" savininkė būtų ištiesusi kojas, šefe.

– Daugiau nė žodžio, Bartelmi, arba jus atleidžiu!

Grupelė pasišalino, ir netrukus draugės galėjo išlįsti iš slėptuvės. Televizoriaus ekrane ant grindų raičiojosi būrys keturiasdešimtmečių, smaugiamų beprotiško, alinančio juoko.

– Naujamadiška terapija, – paaiškino senoji ponia. – Žmonėms vis labiau ir labiau neramu, tad jie buriasi į antistresines grupes, ir terapeutai vėl moko juos juoktis. Esą tai labai veiksminga.

– Pasistažavę Dešimtosios apygardos komisariate prisijuoktų ir už mažesnę kainą.

Jos atsisveikino su ligone ir grįžo į zoną X. Lola nemaloniai nustebo, aptikusi, kad pradingo žąsų kepenėlės, gero vyno butelis ir naminė duona. Kai kurie darbuotojai naudodavosi šia vieta, kad sutrumpintų kelią. Ar tuo ir galima paaiškinti tą apmaudžią netektį? Ingrida buvo linkusi įtarti gudresnes už kitas žiurkes ar kirmino mutanto agresiją. Lola atkreipė dėmesį, kad produktai nušvilpti, o ne apgraužti gyvūnų. Ta pastaba nenuramino Ingridos, ir ji pasiūlė dėti į kojas, vos tik išsinešdins Nykštukas.

– Ir kur eisime?

– *No idea.**

Lola susapnavo vieną tų pašaipingų sapnų, kurie praskaidrina galvą, bet išblėsta iš atminties. Ji buvo realybės šou laidos vedėja. Dalyviai viešėjo psichiatrijos ligoninėje, prikimštoje kamerų. Vakare jie turėjo atlikti dainą ir, stypsodami ant brangakmenį imituojančio stiklo stypynių, žongliruoti naminės duonos kepaliukais. Tie, kuriems nesisekė įtikti išrankiai publikai – ją sudarė Tėtušis Dinamitas ir aukštuomenės nariai iš Rolano Montobero užrašų knygelės, tarp jų ir būsimoji respublikos prezidentė, – buvo metami suryti fantastinei pabaisai. Ingrida, taip pat mažojo ekrano

* Neįsivaizduoju. (Angl.)

žvaigždė, tą gyvūną, kuris pažiūrėjus iš arčiau neturėjo nieko chimeriško, sugavo neįžengiamose džiunglėse. Pasak pripažintų zoologų, jis buvo vadinamas švelniu Komodo drakono vardu. Autentiškas egzempliorius, pasižymintis didžiuliu privalumu neribotai storėti. Juo daugiau tas gyvūnas ėdė, juo labiau pūtėsi. Šaltakraujis šaltų akių roplys trim dantų kaukštelėjimais surijo Žaną Paskalį Grusė, kai ištisa žemyn nukreiptų nykščių jūra neginčijamai pasmerkė jo sudainuotą „Rausvųjų rizoforų" repą.

Ją pažadino tuščio pilvo gurgėjimas ar žingsniai. Kažkas lėtai ėjo, vilkdamas koją. Apgailestaudama ji sugniaužė butelį iš Montobero atsargų. Mintyse dar kartą pagyrė Diegą už parinktą avalynę ir patylomis nusėlino to bastūno link. Nutarusi, kad pakankamai priartėjo, apšvietė žibintuvėliu patalpą ir išvydo sustingusį iš nuostabos geibų kūną ir liūdną veidą. Ji puolė Adamą Noną, šaukdamasi į pagalbą Ingridą. Deja, amerikietė, atrodo, buvo pamiršusi kirminus ir nugrimzdusi į saldų miegą.

Lola leidosi paskui Noną. Žibintuvėlio spindulys švysčiojo sienomis, grindimis, apšvietė sprunkantį valytoją. Ji nusprendė baigti tas išgverusias guitynes, staigiai sustojo ir sviedė butelį. Nonas aiktelėjo ir suklupo. Butelis sudužo, trankiai žvangėdamas. Pagaliau atskubėjo Ingrida. Jos primygo jį prie žemės.

– Ramiai! Mes nenorime tau nieko blogo.

– Aš neketinau vogti jūsų maisto! Tik norėjau perskaityti etiketes. Pačios grįžote ne laiku.

– Gal geriau papasakok apie Polį ir jo dėdę su teta!

– Polio labui padariau tai, ko reikėjo.

– Taip, žinome. Tėtušis Liusjenas – šunsnukis. Jo žmona labiau myli servetėles negu žmones. Puikiai supratome. Nusiramink.

– Puikiai supratote? – nustebęs pakartojo jis, liaudamasis spurdėti.

– Retsykiais pasitaiko tarp dviejų kosminių proto užtemimų.

Negaišdama laiko Ingrida apieškojo Noną. Aptiko revolverį ir iš svorio suprato, kad tai tiksli plastikinė kopija, žaislas.

– Betgi tu nė nesiruošei jų nudėti! – šūktelėjo Lola. – Nebent nuleisti rūsio laiptais.

– Aš niekada nieko nežudžiau, tik keršijau už žmones.

– Paaiškink smulkiau, vaikine. Mudviem su Ingrida pastarosiomis dienomis teko daug patirti, ir visi tie įvykiai drumsčia mums nuotaiką! Ką tu čia veiki?

– Aš visada gyvenau ligoninėse.

– Kodėl?

– Tai vienintelė vieta, kur gerai jaučiuosi. Ir kur esu naudingas.

– Visada buvai pogrindininkas?

– Vadinkit, kaip norit. Prieš Šventąjį Felicijoną gyvenau Gailestingumo ligoninėje. Ten buvo daug žmonių, už kuriuos reikėjo atkeršyti.

– Tu prakalbini nukentėjusiuosius ir užuodęs ką nors nešvaraus vaidini teisingumo vykdytoją, taip?

– Maždaug.

– Ir niekada nieko nesi nužudęs! Mūsų neapmausi!

– Tai tiesa!

– Kavinės „Pas Lulu“ savininkė vos neatsisveikino su šiuo pasauliu, kad tave kur devynios!

– Nusprendžiau skirti jiems tris dienas ir dvi naktis bausmės. Paskui būčiau patyliukais paskambinęs policijai, kad juos išvaduotų.

– Kitaip tariant, anonimiškai.

– Supraskit, kaip norit.

– Man šovė į galvą pašėlusi mintis. Tuojau ją išdėstysiu. Diegas Karlis bus tau papasakojęs apie savo nemalonumus su Alise Bonen? Su gražia mergaite, kuri per daug jį mylėjo. Taip, kad net kamavo. Dieną naktį. Bemaž.

– Alisės ir Diego istoriją žinau kaip savo penkis pirštus.

– Puikumėlis. O toliau?

– Žinau, nes jie man papasakojo. Kiekvienas savaip. Ką gi, šioje istorijoje nebuvo už ką keršyti, nebent už visus. Iš tikrųjų jie abu buvo nelaimingi.

– Klausyk, tu su savo nupiepusio filosofo mina pradedi man patikti. Bet, tikiuosi, neseki man pasakėlių.

– Jūs taip pat.

– Ką „aš taip pat“?

– Jūsų malonus veidas. Be to, jūs, atrodo, turite didelių rūpesčių. Papasakokite apie juos man.

– Ak, tai iš tikro stipriau už jį, – pasakė Lola Ingridai. – Jis labai patiktų Antuanui ir Zigmundui, bet čia jau kitam kartui.

Visi šiaip taip pasikėlė, apsitampė drabužius. Lola pabandė delnu išlyginti naująją suknią (kuri jai tikrai labai patiko). Aptampė ir pūkinę Nono striukę – jam pačiam nesisekė to padaryti – ir sulig tuo judesiu jai nušvito galvoje.

– Tu čia nakvoji! Pūkinė – apsiginti nuo drėgmės. Tik nesakyk, kad jau seniai gyveni šioje kloakoje.

– Net nebeskaičiuoju dienų, be to, ši vieta man patinka. Ji savaip graži.

– *Really?** – įsiterpė Ingrida.

– Tai mano prijaukinto banginio pilvas. Iš čia girdžiu, kaip plaka ligoninės ir miesto širdis. Gera slėptuvė. Jūs taip pat jau kelios naktys čia miegate. Tai įrodymas, kad aš teisus. Jūs turite rūpesčių.

– Vis dėlto juk neliksi čia!

– Numanau, kad manęs ieško policija. Vėl teks kraustytis. Gaila, jau maniau, ši ligoninė bus paskutinė. Et, turėjau įtarti, esama ženklų, kurie neapgauna.

– Kokių ženklų?

– Karma pagedo sulig to režisieriaus apsilankymu. Jis norėjo nufilmuoti mano valdas. Ligoninės

* Tikrai? (Angl.)

valdžia nedavė sutikimo, tačiau buvo jau per vėlu. Jis įkėlė koją į mano gyvūno pilvą, ir to pakako, kad jį suterštų.

– Šventovė, – sušnibždėjo Ingrida. – Suprantu.

– Neaiškiai kalbi, Adamai. Koks režisierius?

– To vaikino, kuris piešia anatomijos paveikslėlius, draugas.

– Eriko Biufa?

– A, jūs pažįstate Eriką? Jisai – didis menininkas. Moka įkvėpti gyvastį ten, kur jos nebėra.

Juos pertraukė pasigirdę balsai. Lola pareiškė, kad pats metas rasti išeitį, čia artinasi žandarmerija vieno iš bukiausių savo atstovų pavidalu.

– Jam nepavyks, Lola. Jo koja...

– Niekai. Tiesiog patempta. Pargriuvau šulinyje, buvau apsnūdęs...

Duslūs smūgiai. Lola įsivaizdavo, kaip Bartelmi ir rusvasis apsiaustas, įnirtingai šturmuoja senąsias metalines duris, o Sodo Nykštukas trypčioja, rėkalodamas paikus nurodymus. Durys pasidavė.

– Kiekvienas už save? Gerai? – maldaujamai pratarė Nonas.

Lola sudvejojo – nepaisant visko, policininkės instinktas sukilo prieš sumaištį ir nesuimtus kaltininkus laisvėje, net ir gailiaširdžius keršytojus. Vos neatskaitė pamokslo liūdnajam kaukui, kuris tarėsi gyvenąs banginyje ir jaučiąs miesto pulsą, paskui gūžtelėjo pečiais ir paklausė jo, kokiu keliu galima greičiausiai pasprukti.

– Dešinėje – skalbykla. Kairėje – atliekų deginimo zona.

– Mes renkamės skalbyklą.

– O, taip, be jokių kalbų, – pritarė Ingrida ir leidosi bėgte.

Jos pateko į patalpą, pilną skalbimo mašinų ir džiovyklių. Pravėrusi vienas duris, Lola nužvelgė siaurą koridoriaus horizontą, kurį saugojo viena *uniforma*. Ji atpažino policininką Odiberą – jokių šansų prasmukti, apsimetus tuo, kas nesi. Paaiškino Ingridai, kad joms teksią slėptis ir laukti, kol policininkų padermė paliks teritoriją. Skubiai apsidairiusi amerikietė pareiškė, kad čia nėra nieko, tik mašinos. Lola atitarė, kad joms pakaks didelio gilaus nešvarių skalbinių konteinerio.

– *Oh, please, Lola, no!**

– Įsivaizduok, jog tai banginio pagurklis. Atsidursime prie jo dantų, bet kadangi jis tikras šelmis, tai išspjaus mus, kai tik kelias bus laisvas. Tada spruksime į žėrintį „kitur". Nagi, Ingrida, padėk man.

Įsitvėrusi konteinerio, Lola jau kėlė koją, nors ir sunkiai. Ingrida, atstačiusi nugarą, padėjo jai užlipti, ir ji nelabai vikriai persivertė per kraštą drauge su provansišku keiktelėjimu. Ingrida sukando dantis ir taip pat stryktelėjo. Iš nešvarių skalbinių kyšojo tik Lolos galva, ji šypsojosi kaip storas katinas, kurį kažkoks kuoktelėjęs raganius

* Oi, prašau, Lola, ne! (Angl.)

bus išmokęs prancūziškai ir papasakojęs jam kareivišką pokštą. Ingrida pamėgino kvėpuoti pro burną, užspaudusi nosį, bet, pagalvojusi, kad visos tos miazmos gali patekti į trachėją, grįžo prie įprastesnio būdo. Atlošė galvą, ištempusi kaklą, lyg plaukdama nugara, ir pabandė sulėtinti kvėpavimą. Ir mintyse darsyk padėkojo savo draugui japonui, išmokiusiam ją rytietiškos atsipalaidavimo technikos. Tai buvo jos *bondži* meistras. Tatuiruotės meistras – tatuiruotės, atliekamos nepriekaištingai švariais įrankiais ant nušluotų tatamių, vaišinant klientus pavyzdingai skaidria arbata. Nuostabus žmogus.

– Atsipalaiduok, – pakuždėjo Lola. – Ir ne to esi mačiusi.

Pasigirdo klegesys, besiruošianti ištrūkti dygi Ingridos replika įstrigo gerklėje. Ji giliai įkvėpė oro, užsimerkė, delnais užsidengė veidą ir nugrimzdo į kažką neapsakomo. Jai atrodė, kad Sodo Nykštuko ir jo vyrų trypčiojimas trunka visą amžinybę. Ji girdėjo, kaip jie vieną po kitos varsto mašinas, ir pagalvojo, kad toks kruopštumas joms blogai baigsis. Netrukus kažkieno ranka kliudė jos galvą ir susigniaužė. Ji buvo nutverta už plaukų. Sulaikiusi riksmą išniro į paviršių ir atsidūrė akis į akį su Žeromu Bartelmi. Jie įsistebeilijo vienas į kitą, paskui leitenantas atleido pirštus ir supratingai paplekšnojo jai per skruostą. Paskui be ceremonijų įgrūdo jos galvą atgal tarp skalbinių. Ji išgirdo, kaip jis duoda įsakymą. Adamas

Nonas skalbykloje nesislapsto, reikia ieškoti kitur, pirmyn.

Kai Ingrida vėl iškilo į paviršių, Lola mąsliai ją nužvelgė. Pareiškė išnaudojusi šį atokvėpį tolesniems veiksmams apmąstyti. Amerikietė norėjo užsiminti apie dušą su Žavelio vandeniu, bet susilaikė. Lola ketino aplankyti anatomijos iliustracijų piešėją; jei Didysis Laikrodininkas teiksis būti ne toks bjaurus kaip paprastai, galima tikėtis, kad Erikas Biufa bus jau grįžęs iš Vokietijos ir nusiteikęs išsipasakoti. Jos žodžius pertraukė slopus skambutis.

– Banginis skambina pranešti, kad kelias laisvas, – nelinksmai nusišypsojo Ingrida.

Lolai pavyko iškrapštyti Montobero telefoną iš juosmens krepšelio, ir ji leidosi į pokalbį, kuris, regis, buvo jai malonus. Ingrida atspėjo, kad ji kalbasi su naktinių klubų lankytoju asmeniškai. Lola patarė jam vengti bereikalingų užgaulių, pasisakė sėkmingai susidorojusi su asmeninės sekretorės pareigomis ir pranešė, kad jis kviečiamas pas Troboną su Žeraru ir pas Bjork su Katrina ar atvirkščiai. Čia Lolos veidas surimtėjo, ji nebepertraukinėjo pašnekovo, nebent glaustomis frazėmis. Paskui paaiškino Ingridai, kad nuo šiol kalba apie aukštuomenišką užrašų knygelę baigta. Montoberas reikalaująs savo paso. Draugės pasitarė ir, kas įdomu, Ingridos planas pasirodė veiksmingesnis. Lola paskambino Montoberui į telefono būdelę ir nušvietė padėtį.

28

– Viskas klostosi kuo puikiausiai, – pasakė Lola. – Mes spėsime užsukti pas Eriką Biufa, paskui šiaušime į kokteilį „Rankinės ir antrankiai“. Tyrimui įsibėgėjus, visada ateina ta stebuklinga akimirka, kai pasaulio ritmas prisitaiko prie tavo žingsnių. Išnaudokime ją. Tai neilgai trunka.

Ingrida tylėdama linktelėjo. Nuo tada, kai banginis jas paleido, ji jautėsi geriau. O po to, kai Lola sutiko užsukti į Žonkjero baseiną ir nusiprausti po dezinfekuojančiu ir atgaivinančiu dušu, ji netgi buvo itin puikios formos ir nesiskųsdama tempė krepšius su visais reikmenimis. Viską, kas būtiniausia, jos aptiko ligoninėje, paskui apsilankė dideliame kosmetikos prekių skyriuje; čia amerikietė rado, ko širdis geidžia. Lolai taip pat neteko nusivilti savo radiniu – nuostabiu rašaliniu spaudu.

Jos išėjo iš metro Port de Panten stotyje ir patraukė Žano Žoreso prospektu. Lola tikėjosi, kad Biufa užtenka proto darbuotis namie. Bent kartą jos viltys išsipildė. Edgaro Varezo gatvėje Nr. 53 piešėjas atvėrė joms duris į dviejų kambarių butą su vaizdu į Muzikos miestelį ir Urko kanalą. Rytietiška atmosfera smelkė jau nuo raudono ir auksinio prieškambario. Erikas Biufa pakvietė jas į svetainę šafrano spalvos tapetais. Ant

juodo lakuoto stalo buvo išdėliotos gražios knygos, tarp jų „Šiuolaikinis kinų menas“ ir „Mangų pasaulis“.

Lolai neprireikė nieko regzti nei kišti nebegaliojančio policijos pažymėjimo. Biufa buvo pasiryžęs viską iškloti: prižiūrėtoja Frambuaza buvo jį įspėjusi, kad medžiojamas žmogus, pagrobęs ranką. O jų dėmesys iškart nukrypo į paties piešėjo plaštakas. Ilgos, laibos, apmaustytos santūriais sidabriniais žiedais, jos pleveno ore, palydėdamos žodžius. Tokiais pat grakščiais judesiais jis pasiūlė joms pyragėlių su trintų lotoso sėklų įdaru. Ir ulongo arbatos, kurios aromatas priminė laužą Jangdzės pakrantėje.

Lola stebėjosi reginiais, šmėsčiojančiais jos vaizduotėje, paveiktoje šito mažo butuko atmosferos. Atmosferos, perkeliančios už tūkstančio kilometrų nuo Paryžiaus, ryžių laukų ir pušynų, rudų šventyklų ir rausvų medžių link.

Vis dėlto ji įdėmiai klausėsi jaunojo piešėjo. Anatomijos iliustracijomis jis užsidirbąs pragyvenimui. Tačiau jo aistra – meniniai vaizdo įrašai. Talkinamas draugų, Erikas Biufa mėgstąs kurti tariamas žmogžudystes. Kiekvienas pasiūląs kokią nors tragiškos žūties idėją, ir jaunuolis ją inscenizuojąs, pagražindamas vaizdą kokia nors tam pritaikyta programine įranga. Ypač nusisekusi vienos draugės, sudorotos serijinio žudiko žmogėdros, žmogžudystė. Įsikarščiavęs Biufa nedvejodamas pažėrė daugybę detalių. Lola klausėsi nesiraukydama,

bet vis dėlto svarstė, kada menininkas prieis iki rankos.

– Taip aš susipažinau su Benžamenu. Pasiutiškas talentas. Jei taip ir toliau, taps siaubo filmų metru.

Iki šiol Ingrida klausėsi pokalbio tik prisiversdama. Lola pajuto, kaip ji įsitempė.

– Jūs kalbate apie Benžameną? Benžameną Noblė?

– Jūs jį pažįstate?

– Ji taip pat domisi siaubo filmais, – paskubėjo įsiterpti Lola, neramiai stebėdama draugę.

Mirtinai išblyškusi, ši taip suspaudė tarp pirštų arbatos puodelį, jog Lola pabūgo, kad trapus porcelianas nepažirtų šukėmis. Bet Ingrida susitvardė. Pastatė puodelį ir atsuko į Lolą bejausmį veidą. Tik vyzdžiai buvo keistai sustingę.

Erikas Biufa papasakojo, kaip iš draugiškumo ir sielų giminystės atvėręs Benžamenui Noblė baseiną su formalinu ir apleistą zoną – dvi keisto grožio kupinas vietas. Šv. Felicijono ligoninėje slypį lobiai, verti įkvėpti paties aukščiausio lygio menininkus. Bet ten nepateksi be solidžios paspirties.

– Administracija kategoriškai atsisakė filmavimo projekto. Gaila. Benžamenas buvo sumanęs nuostabią temą. Mitą apie atgijusį vampyrą. Ketino daryti atranką iš dalies tarp pornografinių filmų aktorių.

– O kaip ranka? – beveik bugščiai pasiteiravo Lola.

Ji troško tik viena – kuo greičiau viską išsiaiškinti ir išsivesti Ingridą iš to lakuoto šilkinio lizdelio, kol šios dar neištiko siaubingas, nesustabdomas nervų priepuolis.

– Aš, jei taip galima pasakyti, suviliojau Benžameną nuostabiais siaubais, ir štai jam atsakoma. Tad kai jis prieš porą savaičių paprašė manęs paslaugos, negalėjau pasakyti „ne".

– Tiesą sakant, kokios paslaugos? – persimainiusiu balsu paklausė Lola.

– Benžamenui reikėjo rankos kitam trumpametražiam projektui. Frambuaza puikiai suprato mano padėtį. Ir, tikiuosi, Viktoras Maso ant manęs nepyks.

– Ką gi, nuoširdžiai jums to linkiu! – tarė Lola, keldamasi su pačia maloniausia šypsena lūpose. – Neapsakomai dėkingos, tačiau turime jus palikti. Vėluojame į kokteilį pas Troboną.

– Su Kenu Kamijana?

– Su tuo pačiu.

– Neapsakomai žaviuosi tuo, ką jis daro. Kaip jis traktuoja sąvoką *kawai* – grynas subtilumas!

– *Kawai?* – pakartojo Lola, stumdama Ingridą durų link.

– Japoniškai tai reiškia „meilutis", – zombio balsu pratarė Ingrida.

Tarpduryje jie ceremoningai atsisveikino – išskyrus Ingridą, suakmenėjusią, lyg būtų užmigusi žiemos miegu kokioje nors Himalajų oloje, – ir buto durys pagaliau užsidarė. Amerikietė be žado

stebeilijosi į laiptų narvą, lyg ketintų ten pulti. Lola paėmė ją už rankos. Vis taip pat netardamos nė žodžio, jos sugrįžo į prospektą, tarp jo automobilių, į amžinai dirglų Paryžiaus gyvenimo ritmą. Ingrida, rodėsi, nieko nebematė, nepastebėjo nei senos ponios, kurios šuo kakojo ant šaligatvio, nei vyrioko, pasistačiusio ant to paties šaligatvio savo vespą ir privertusio jas apeiti tą važiuoklę, nebegirdėjo vairuotojų, įnirtingais signalais bukai, beprasmiškai besivaržančių, kuris išspaus daugiau decibelų.

– Man labai gaila, Ingrida, – patikino ji, abiem rankom suimdama Ingridos veidą, kad į jį įsižiūrėtų.

Jai buvo neramu. Ar įmanoma įpulti į katalepsiją nuo smūgio į širdį ir apvilto pasitikėjimo? Ar tvirtas, netgi nenustygstantis žmogus gali palūžti kaip ąžuolas nuo jausmų viesulo? Ingridai teko patirti sunkių dienų. Ar per Eriko Biufa pasakojimą Benas nesuvarė surūdijusio peilio jai tiesiai į širdį? Lola matė, kaip vis plinta ir plinta nuodingi ratilai, po truputį siaubdami Ingridos sielą, kol galop išvarys ją iš proto. Mūsų amžius išrado įvairiausių subtilių ir nuosaikių vaistų, lėtai tirpstančių, pagreitinto poveikio, bet argi vis dėlto neįmanoma išprotėti nuo vieno vienintelio antausio, kurį tau atsivėdėjęs smogia tas šuniškas gyvenimas, ta blogai išauklėta būtis? Velniava.

Aš taip pat nebelabai žinau, kas man darosi, pagalvojo Lola, dairydamasi aplinkui išeities, ko-

kios nors simbolinės salelės toje urbanistinėje jūroje. Kertelės truputį atsikvėpti ir atsitokėti. Mintyse ji išplūdo Antuaną Ležė ir jo šunį Zigmundą. Tų dviejų svaiginančių psichikos gelmių adėptų niekada nėra šalia, kai jų reikia. Ji prisiminė panoramą iš dailininko buto ir apkabinusi Ingridą per pečius nusivedė ją į Muzikos miestelio parką.

Jos vėl atsidūrė vejoje, gaubiamoje kanalo ir cukraus vatos kvapų. Aplink žaidė vaikai, glėbesčiavosi įsimylėjėliai, žmonės pasakojosi vieni kitiems savo gyvenimą, melomanai traukė į džiazo festivalį. Lola prisiminė, jog taip pat eidavo klausytis džiazo tais laikais, kai buvo ištekėjusi. Su savo anglu. Tas taip pat buvo keistas paukštis, nors aiškiai ne tokia keistybė, kaip ponaitis Noblė. Bet kas, po šimts pypkių, galėjo šauti į galvą tam jaunam papaikėliui?

Išsitiesusi Ingrida prisidengė ranka akių vokus, tarsi saulė būtų tapusi grėsminga. Lola laukė, kol ji atgaus žadą. Arba neatgaus, ir tuomet iš tikrųjų teks išjudinti daktarą Ležė.

– Tuojau reikės eiti, – galop pravėrė burną Ingrida.

– Kur, mano gražuole? – atsargiai paklausė Lola.

Jai atrodė, kad Ingridos balsas – švelnus sudžiūvęs nėriniuotas lapas iš herbariumo, kurį nusineš vėjo gūsis, jei per greit atidarysi langą, kad džiugiai pasitiktum tikrovę.

– Į kokteilį. Jau metas. Persirengsime Muzikos miestelio tualete.

– Taip, eime persirengti. Gera mintis, Ingrida. Tavo tiesa.

Jos vienu metu išniro iš gretimų kabinų ir nužingsniavo apžiūrėti savo persirengimo rezultatų veidrodyje virš praustuvų.

– Tikrai manai, jog tai gera mintis, Ingrida?

– Pasikliauk manimi, Lola.

29

Tiesi kaip styga ant savo svaiginamo aukščio kulnų, Ingrida sukėlė sensaciją metro. Jos lagaminėlis su raudonu kryžiumi, kuriame buvo sudėti „civiliai" drabužiai ir sportbačiai, derėjo prie apdaro – lengvai pakreiptos kepuraitės ir aptempto trumpučio balto chalatėlio su tariamo kraujo dėmėmis, iš po kurio kyšojo keliaraiščiai ir rausvos tinklinės kojinės. Kairioji akis su dirbtinėmis blakstienomis buvo smarkiai išdažyta, o dešiniąją dengė raištis su gumute. Ir pikantiška detalė: aplink kaklą – medvilninis tvarstis, ant kurio kabo švirkštas, pilnas rausvai rudo skysčio.

Lolos apdarui, nors griežtesniam, taip pat nestigo pikantiškumo. Paprastą juodą dželabą pagyvino stetoskopas, o plastikinis kaklo įtvaras suteikė jos laikysenai didingumo. Visa tai sudarė kažkokį Ericho fon Stroheimo ir Majos Vest* stiliaus jukinį. Šie kostiumai stebuklingai paveikė durininką – šypsodamasis Ingridai, jis nuplėšė kampelį pabrėžtinai *asmeninio* kvietimo, kurį jam pakišo Lola.

* Erich von Stroheim (1885–1957) – amerikiečių aktorius ir režisierius, savo filmuose mėgęs vaizduoti luošius, sužeistuosius; Mae West (1893–1980) – amerikiečių aktorė, 1920–1940 m. sekso simbolis.

Jos įžengė į salę, pilną elegantiškų svečių, besisukinėjančių apie dosniai apkrautus stalus. Keletas žmonių šoko pagal tokią muziką, kokią mėgo Ingrida. Deja, Montobero nebuvo matyti, ir Lola užgniaužė nekantrų keiktelėjimą. Su padėklais, nustatytais šampano taurėmis, šmižinėjo visa armija padavėjų. Pasirodžius Ingridai nutrūko vienas kitas pokalbis, bet neilgam.

Lola pasuko prie labiausiai viliojančio bufeto. Čiupo dvi švarias lėkštes ir skubiai jas prikrovė margų nesaldžių pyragėlių. Vieną padavė Ingridai, ir jos ėmė valgyti, šypsodamosi viena kitai. Ingridos šypsena dar buvo santūri, bet Lola atlėgo. Draugės žvilgsnis vis dar buvo keistai melancholiškas – tai derėjo prie apdaro, – bet didysis sukrėtimas jau praėjo. Ingrida išgyvens. Beje, ji susitelkusi į užduotį. Ir tyko pasirodant Montobero.

Taigi Lola apstulbo, pastebėjusi Diegą Karlį. Susibrukęs rankas į kišenes, jis atsainiai šnekučiavo su durininku ir, žinia, neturėjo jokios kortelės jam pateikti.

– Jį pakviečiau aš, – tarstelėjo Ingrida ir nuskubėjo prie jo.

Lola paliko tuščią lėkštę, nusitvėrė šampano taurę ir nusekė jai įkandin.

– Tai mano pacientas, – ryžtingai pareiškė Ingrida. – Privalau nuolat juo rūpintis. Kitaip galas.

Durininkas nusikvatojo, pasakė Diegui, jog jam velniškai sekasi, kad turi asmeninę slaugytoją, ir įleido jį į vidų. Lola pasisveikino su jaunuoliu ir

klausiamai pažvelgė į Ingridą. Ši paaiškino pagaliau priėmusi Diego kvietimą pašokti – gyvenime esą akimirkų, kai neišvengiamai reikią pasikratyti į muzikos taktą. Be to, Diegas turįs įdomios informacijos apie užrašų knygelę. Lola buvo jam ją patikėjusi, kad ištirtų kontaktus per internetą, atkapstytų galimą ryšį su Paskaliu Gregorjo. Prašmatnioji knygelė prabilo.

– Ir ką ji tau pasakė? – pasiteiravo Lola.

– Ji papasakojo man apie mane.

Lola dvejodama nužvelgė Diegą ir laukė, kas bus toliau.

– Aš esu Rolano Montobero užrašų knygelėje. Juodu ant balto.

– Bet aš tavęs ten nemačiau!

– Nieko nuostabaus. Mano telefono numeris užrašytas greta Alisės, be vardo.

– Ką tai galėtų reikšti?

– Neįsivaizduoju, kaip gyvas nesu matęs to tipo, jis man niekad neskambino, – atsiliepė jis, grąžindamas knygelę.

Lola įsigrūdo ją į savo juosmens krepšelį, o Ingrida nekantraudama tempė jaunuolį šokių aikštelės link. Lola kurį laiką žiūrėjo, kaip jie linguoja. Dabar, kai jos keistasis apdaras atliko „Sezamai, atsiverk!“ vaidmenį, ji ketino jo atsikratyti. Tualete nusiėmė kaklo įtvarą, sudvejojo dėl stetoskopo, bet galop jį pasiliko, pamerkusi savo atspindžiui veidrodyje. Daktarė Lola, tik ir svajojanti, kad jūs pamažėl išspaustumėte informaciją. Tuojau pamatysi,

mielasai Montoberai. Išklosi man, ką tavo knygelėje veikia Diegas. Ir ar Alisė buvo ypatingo tavo susidomėjimo objektas. Paaiškinsi, kodėl taip mėgsti gėles. Viską išdėsi, patikėk!

Ingrida ir Diegas galėjo šokti sau į valias, nes Rolanas Montoberas nepasirodė. Užtat Lola nužiūrėjo juodaplaukę žalsvai mėlyna suknele ir ryškiai dažytomis lūpomis, iš tolo stebinčią ją iš savo gero metro aštuoniasdešimt aukštumų. Pagaliau Lola po peruku su vešliais karčiukais, ne mažiau kaip Ingridos butuko interjeras primenančiu psichodelinius laikus, atpažino Mirej Kost. Mirej smaginosi, mėgdžiodama tarptautinės šnipės manieras. Nuėjusi pašniukštinėjo apie stalus, švelniais piršteliais pasirinko sumuštinuką ir išdygo prieš Lolą, švytėdama dirbtine šypsena.

– Pasą, – ištarė paprastai.

– Montoberą, – jai į toną atitarė Lola.

– Jo nebėra Paryžiuje. Nėra ko nervintis, aš tik jo pasiuntinė.

– Pasas čia, – tarė Lola, tapšnodama per savo krepšelį. – Bet iš pradžių ir visų pirma man reikia neiškreiptos Alisės žūties versijos. Juk vis dėlto aiškiai pasakiau Montoberui per telefoną.

– Aš jums ją išdėstysiu. Tam nereikia Rolano.

Lola atkreipė dėmesį, kad naktinių klubų lankytojo vardą ji taria kažkaip meiliai. Be to, akys buvo padūmavusios.

– Pirmyn, aš klausau.

– Dėl Rolano padaryčiau bet ką.

– Puiku.

– Ne, jūs iš tiesų turite tai suprasti, kad suprastumėte ir visa kita.

– Jei taip nori.

– Rolanas – kito pasaulio žmogus.

Suirzusi dėl to maivymosi, Lola norėjo pasiteirauti, ar Rolanas atkakęs iš Kentauro Alfos ir turįs daugiau negu 46 chromosomas, paskui apsigalvojo. Mirej žaidė subtilų žaidimą, bet, atrodo, vis dėlto rengėsi pateikti kruopelę tiesos.

– Jo vaikystė buvo pasiturima, – pridūrė.

Lola prisiminė šeimynines nuotraukas vienuoliškame butuke, vaizdelius, bylojančius apie miesčionišką gyvenimą, saldžias dieneles pajūryje. Ūmai pajuto vilties antplūdį. Pagaliau daktarei Lolai pavyks.

– O paskui viskas baigėsi. Štai taip, vienu mostu.

Mergina spragtelėjo pirštais; padavėjas pamanė, kad jinai kviečia jį. Bet Mirej Kost šampano atsisakė. Lola nutarė, kad tai visai neblogai, ir ta proga nugriebė dvi taures.

– Jo tėvas bankrutavo. Gražioji vila Smaragdo pakrantėje, golfo pamokos, butas Paryžiuje, kelionės į Angliją mokytis kalbos, studijų didžiuosiuose Amerikos universitetuose planai išsisklaidė kaip dūmas. Bet tai dar ne viskas.

– Tikiuosi.

– Montobero tėvas iššoko pro savo buto Paryžiuje langą.

– Kada?

– Rolanui buvo septyniolika. Jam teko pasiieškoti smulkių darbų, kad išlaikytų seserį ir motiną. Barmenas, samdomas šokių partneris...

– A, tai jis irgi šoka?

– Dabar jau nebe. Šiandien jis iš geriausių naktinių klubų krėslų žiūri, kaip neriasi iš kailio kiti. Tą gyvenimą jis pavertė verslu, su Karina ir Žoržu sukurdamas agentūrą „Paryžius – tai šventė".

Mirej nuleido galvą ir atsitraukė atatupsta. Lola prikando lūpą. Ta egzaltuota mergiotė nepaliks jos stypsoti čia. Iššokusio pro langą Montobero tėvo savižudybė pagaliau buvo informacija, vienas tų saitų, kurių šioje istorijoje žiauriai trūko. Lola mielai būtų alegoriniu pumpavimo gestu prispaudusi stetoskopą prie pašnekovės smilkinio. Bet vietoj to švelniai paėmė ją už smakro ir privertė pakelti į akis. Mirej Kost aiškiai buvo kaip nesava.

– Atiduosite man pasą, pažadate?

Lola pajuto, kaip kaltės jausmas gniaužia jai gerklę, tačiau sutelkė mintis į Tėtušį Dinamitą, į siaubingą Alisės galą, į įvairiausias Ingridos negandas. Meluoti jai ne pirmiena. Policininkės karjeroje tokių progų niekad netrūko. Ji ištarė žodį, pažiūrėti įstabiai nuoširdų.

– Atiduosiu.

– Prisimenate tą vakarą, kai atėjote manęs apklausti?

Lola linktelėjo, stengdamasi išsaugoti veide nuoširdžią išraišką.

– Sakiau jums, kad turiu rimtą draugą. Ką gi, tai Rolanas. Mudu drauge jau dveji metai. Niekas to nežino. Alisė taip pat nežinojo. Rolanui atrodo, kad taip geriau.

– Kam geriau?

Užuot atsakiusi, Mirej nusišluostė akis popierine servetėle. Nebeliko nieko fatališko. Vien tik nelaiminga mergaičiukė.

– Agentūrai „Paryžius – tai šventė“ ne taip jau gerai klostosi. Sunkūs laikai. Tad Rolanui atėjo į galvą viena idėja. Paprasta idėja.

Bumerangu grįžo Ingridos žodžiai: „Sunkiausia rasti paprastą ir gražią idėją.“

– Jis kaupia informaciją. Ir paverčia ją pinigais. *Incognito*. Žinoma, kad žmonės prabiltų, reikia juos apdoroti. Ir čia scenoje pasirodo tokios, kaip Alisė... arba aš.

Sulig kiekvienu prisipažinimu ji prarasdavo po kilogramą išdidumo. Lola nebūtų norėjusi atsidurti jos vietoje.

– Mudvi su Alise ne tik vaidindavome vestuvėse ir gimtadieniuose. Britnės ir Madonos numerį mes atlikdavome ir ne tokioje šeimyniškoje aplinkoje. Nežinau, kodėl ten dalyvaudavo Alisė, bet aš – dėl Rolano. Sutikdavau net tada, jei jis prašydavo permiegoti su kokiu senu baidykle.

Dabar ji žiūrėjo akiplėšiškai. Po savo ne itin garbingo prisipažinimo pajutusi poreikį atitiesti nugarkaulį, tarytum keliais centimetrais paūgėjo. Ir buvo labai graži. Neįtikėtina, ką kai kurios

mergiotės pasirengusios padaryti dėl gerokai už jas senesnių vyriškių. Ar ji pakerėta to iliuzijų pasaulio, kurio taisykles taip gerai buvo perpratęs Montoberas?

– Prisimenu, sakiau tau: „Žuvo mergina, tai galėjai būti ir tu.“ Tai kodėl Alisė, Mirej?

– Neįsivaizduoju.

– Nejau neužbaigsi? Nemaloniausia jau išpažinai.

Lola jautė, kad Mirej tuoj pravirks. Ir, beje, jos rankos virpėjo.

– Įvyko skysto latekso vakarėlis.

– Kas čia dar per jovalas? Tąsus elastinės epochos produktas?

– Juo padengiama plika oda. Jis greitai išdžiūsta, ir toks drabužis išryškina visas tavo formas. Pridėkite aukštakulnius batelius – įspūdis pritrenkiantis.

– Įsivaizduoju.

– Aš vaidinau Madoną, ji – Britnę. Lateksas suteikė mums Moters Katės kūnus. Viskas vyko viename apleistame name. Buvo nemažai žymių žmonių. Ir daug kvaišalų. Mes turėjome užiminėti vienos vokiečių firmos prezidentą. Kažkas slapčiomis filmavo. Rolanas tikėjosi parduoti tą filmą. Viskas blogai baigėsi...

– Pasakok toliau.

– Vienas narkomanas. Jis užpuolė Alisę. Ji kaip kokia kvaiša metėsi prie Rolano. O narkomanas buvo apsinešęs. Šoko muštis. Aš griebiausi dujų

balionėlio. Mums pavyko jo atsikratyti, bet Rolanas buvo įsiutęs. Alisė jį sukompromitavo svarbių asmenų akyse. O blogiausia, kad po viso to ji dar mus išplūdo!

– Narkomanas vėliau galėjo jai keršyti.

– Abejoju. Iš kur jam žinoti, kas ji? Viskas įvyko akimirksniu, apsauga jį sutramdė. Ne, aš jums visa tai pasakoju, kad žinotumėte, jog Rolanas turi nemalonumų. Jei farai sužinos, kad jis papildydavo agentūros kasą tokiomis... tokiomis...

– Priverstinėmis aukomis?

– Vadinkit, kaip norit. Ką gi, jie įžvelgs rimtą priežastį susidoroti su Alise. O ką jau kalbėti apie keistą panašumą į Rolano tėvą, iššokusį pro langą.

Abi moterys kurį laiką žiūrėjo viena į kitą. Mirej veidą niaukė liūdesys, per daug slogus jos amžiui.

– Žinau, ką jūs galvojate. Bet aš pažįstu Rolaną. Jis jos nenužudė. Jis – garbingas žmogus.

Garbingas žmogus, žmogus iš aukštuomenės, žmogus iš kito pasaulio. Rolanas Montoberas, arba įvairiapusis *Homo sapiens*. Lola jautėsi ir sugrudusi, ir suirzusi.

– Paprastai šantažistams tokio apibūdinimo aš netaikau. Nei sąvadautojams.

– Pasaulis sudėtingesnis negu jūsų klasifikacijos, ponia Žost. O aš *žinau*, kad Rolanas negalėtų nužudyti. Bėda ta, kad Alisės žūties metu jis buvo vienas. Mes drauge praleidome ankstyvą rytą jo namuose. Paskui aš išėjau dirbti. Visą gyvenimą graužiuosi, kad tądien nepasilikau pas jį.

Tokio amžiaus jos mėgsta kategoriškas formuluotes, galvojo Lola. Tu tokia graži, mano mažyte, kad pamirši savo didįjį žmogų iš aukštuomenės. Susirasi savo bendraamžį – iš aukštuomenės ar iš kur kitur.

– Kur jis?

– Provincijoje.

– Plati sąvoka.

– Taip, ir tai gerai, ponia Žost. Atiduosite man tą pasą?

Jos balsas skambėjo maldaujamai. Bet Lola jautė, kad ji viskam pasiryžusi. Galų gale, Mirej iš tų, kurios persirenginėja Moterimi Kate, kad padirgintų goslumą tipų, per daug mačiusių ir patyrusių ir ieškančių naujų pojūčių, kad greitai užmirštų ir juos. Lola padavė jai pasą. Kaip ir numatė, mergiotė atvertė puslapį su nuotrauka, padvejojo, ar atversti kitą, – Lolos nuomone, kiek per ilgai. Galop užvertė jį ir įsibruko į rankinę. Lola probėgšmais pastebėjo, kad tai viena japonų dizainerio sukurtų rankinių, kurias už didžiulius pinigus graibstė dabišės; pinigai, kuriuos Montoberas išsunkdavo iš „senų baidyklių“, buvo skirti ir kam kitam, ne tik agentūros „Paryžius – tai šventė“ kasai papildyti.

Mergužėlė Kost jau pasitraukė, ir tas dirglus, bet tylus pasišalinimas Lolą tenkino. Metas dingti – ir kuo greičiau. Galbūt Montobero meilužei šaus į galvą dar sykį užmesti akį į pasą. Davusi ženklą Ingridai ir Diegui, Lola pasuko prie durų.

Ir čia geležinė ranka sugniaužė jai dilbį. Ji atsisuko ir susidūrė akis į akį su įsiutusia Mirej Kost.

– Jūs iš manęs pasityčiojote!

Ji nekėlė balso, bet nagai smigo Lolai į kūną. Kol kas į jų susidūrimą niekas nekreipė dėmesio. Lola pabandė užsukti jai riešą. Kost gniaužtai neatsileido.

– Jūs nežinote, ką aš galiu!

– Tu taip pat, – jai į nugarą ištarė Ingrida.

Kost krūptelėjo, jos akys ėmė bėgioti.

– Paleisk Lolą arba suvarau tau dozę. Negreit pamirši.

Diegas jau tempė Lolą prie durų. Kost mėgino užtvoti Ingridai savo rankine. Amerikietė bedė jai į dešinį sėdmenį švirkštą, sušvirkštė jo turinį ir išbėgo, palikusi styrinčią adatą. Išplėšusi švirkštą, Kost sviedė jį į Ingridą, drauge apipildama ją keiksmais. Ingrida atsisuko. Vienas apsauginis tramdė Kost. Mergina paleido iš rankų pasą, įmantriąją rankinę ir susmuko. Jeigu Diegas gerai apskaičiavo dozę, Kost laukia kelios valandos užmaršties ir nerūpestingumo.

Lola ir Diegas sustabdė taksi, ir trijulė smuko į vidų. Vos atsisėdusi, Ingrida tvirtu balsu nurodė vairuotojui Benžameno Noblė adresą.

– Kodėl ji taip įniršo? – pasiteiravo Diegas.

– Montobero pasas, – santūriai atsakė Lola.

– Kuo jis ypatingas?

Užuot atsakiusi, ji iš juosmens krepšelio ištraukė spaudą ir rašalo pagalvėlę. Paskui paprašė Diego ištiesti ranką. Ir stropiai užantspaudavo ją.

– „Negaliojantis“? – perskaitė Diegas.

– Žinau, tai banalu, – atsiliepė ji. – Bet paprastai taip pasas tampa nebetinkamas. O be to, pardavėjas krautuvėje neturėjo spaudo *hijo de puta*.

– *Too bad**, – tarstelėjo Ingrida.

* Labai blogai. (Angl.)

30

– O, tai tu! Su šiuo apdaru tu nuostabi. Užeik, *baby,* aš taip tavęs pasiilgau!

Beno Noblė šypsena ištirpo kaip tiramisu kremas mikrobanginėje, kai jis pastebėjo Lolą Žost ir Diegą Karlį.

– Kam ta delegacija?

– Ir tai viskas, ką tu turi pasakyti! – konstatavo Ingrida.

Benas Noblė vilkėjo dryžuotą sportinį kostiumą. Lola pagalvojo apie Montobero krepšį; tas bent jau plaukiojo baseine, o juk Noblė, kiek žinoma, niekada nėra judinęs ko nors kito, kaip tik nervų ląsteles. Pernelyg dideliu greičiu, kaip dalelių greitintuve. Visi suėjo į vidų ir atsidūrė prieš televizorių, kuris rodė siaubo filmą. Noblė spustelėjo pultą, ir aktorės veidas sustingo plačiai pražiota burna. Trijulė susėdo ant kanapos, bet atsisakė alaus, kurio pasiūlė namų šeimininkas, pravėręs šaldytuvą.

– Mums atsirado pasidygėjimas šaldomosiomis spintomis, – padarydama pradžią paaiškino Lola.

– Bet kas jums, mergaitės? – jis atsisuko į Diegą: – Ir kodėl tu čia, tu, sumautas šokėjau?

– Mes tave tuojau pat nutildysime, – išrėžė Lola. – Jei kas nors čia ir turi teisę irzti, tai tik ne tu.

– Erikas Biufa atrišo burną, – tramdydama pyktį pratarė Ingrida. – Ir kai pagalvoju, kad tu siūleisi man padėti atlikti tyrimą. Tarp siaubo filmų aistruolių!

Sakoma „atverti burną“ ir „atrišti liežuvį“, brangute, meiliai pagalvojo Lola, bet šios smulkios lingvistinės klastotės tau atleistos. Viskas atleista iki naujo nurodymo. Bet svarbiausia, neįsisiūbuok. Jeigu nori, kad ištrykštų tiesa, neįsmukdama į griovį, – o tiesa čia tikriausiai gerokai purvina, – reikia būti metodiškai, valdytis, ir jokių per daug aklų jausmų. Lola davė Benui ženklą klusniai prisėsti ant kanapos. Šis nutarė suvaidinti maištingą, išsitraukė kėdę ir apžergė ją, iškildamas virš jų visų.

– Neigti nebėra ko, – taikiai tarė Lola. – Niekam ne paslaptis, kad Erikas Biufa parūpino tau ranką iš Šventojo Felicijono ligoninės ir kad tu ją įkišai į Ingridos šaldytuvą. Nieko sudėtingo. Tu pasilikai jos raktus ir žinojai, kada jos nėra namie.

Benas pervėrė Diegą triuškinančiu žvilgsniu.

– Aš nieko nesiruošiu neigti, bet visų pirma noriu išsiaiškinti, ką čia veikia jis. Naujas tavo draugelis, Ingrida? Ir atsivedei jį čia parodyti?

– Spręskite savo reikalus tarpusavyje, – pakilo Diegas.

– Ne, pasilik, – sulaikė jį Ingrida ir kreipėsi į Beną: – Tu nieko nesupranti. Per tavo darbelius mudvi su Lola įsivėlėme į beprotišką painiavą! Diegas suteikė mums pastogę. Jis turi teisę būti ten, kur jam patinka. Nepasakoju tau smulkmenų,

bet mudvi net nebegalime nakvoti namie, kankintojai lipa mums ant kulnų.

– Tikrai?

Benas atrodė nusiminęs. Ir, beje, šokosi siūlyti savo pagalbos ir apsaugos.

– Grasini man kaip koks maniakas, o paskui nori mane saugoti!

– Būtent, *baby*, toks ir buvo sumanymas. Man atrodė, kad sukūriau neprilygstamą scenarijų – ir sėdau į balą. Bet visa tai padariau dėl tavęs.

Ingrida buvo beatsikertanti; Lola paprašė, kad ji leistų Benui pasiaiškinti.

– Kai mane palikai, maniau, išprotėsiu. O paskui pamąsčiau ir nusprendžiau tave atsikovoti. Bet kokiomis priemonėmis.

Pasakodamas Benas dirsčiojo į siaubo kupiną aktorės veidą, sustingusį ekrane. Lola pradėjo perprasti jo minčių eigą. Benas Noblė – mėgėjas viską komplikuoti, protautojas. Kinematografijos virpulių specialistas. Ką susižavėjęs sakė Erikas Biufa? *Jei taip ir toliau, jis taps siaubo filmų metru.* O kol kas buvo pramanų čempionas, ir tai buvo nepakartojama.

– Buvau sumanęs filmą apie vampyrą, veiksmas turėjo vykti apleistoje zonoje – planas buvo atmestas. Užtat susipažinau su Eriku. Jis man papasakojo apie baseiną su lavonais. Sumaniau žvėriškai tave išgąsdinti. Kad pajustum nenumaldomą norą ieškoti prieglobsčio mano glėbyje. Turbūt pati kvailiausia idėja, kokią kada nors buvau sumetęs.

– *Exactly!*

– Bet jei būtų galima viską pradėti iš naujo, daryčiau tą patį. Juk tu nepalikai man pasirinkimo. Pametei mane kaip šunį. Ir viskas dėl to, kad panorau išsiaiškinti tavo slapukavimus. Ir buvau pasiryžęs besąlygiškai tave mylėti. Patikėk, nedaug vyrų pakęstų tavo „šokius“ „Kalipso“!

Diegas klausėsi maldingai susikaupęs. Ką jis, tiesą sakant, atspėjo? Tačiau Benas jau porino toliau, aiškino prasimanęs vinį, kad suteiktų viskam mistinį, akimoju pašiurpinantį mastą. Kadangi *gydymas* buvęs žiaurus, neketinęs taikyti jo per ilgai.

– Tai mus pastūmėjo lįsti į pavojų, nors būtume galėjusios be to apsieiti, – įsiterpė Lola.

– Ir tavo sėkmė buvo numatyta iš anksto! – išrėžė Ingrida. – Aš turėjau paprašyti tavęs mane apginti kaip kokia įsibailinusi pamaiva. Kuo tu mane laikai?

– Moterimi, Ingrida.

– *Stupid macho! Silly prick!*

– Tik jau nepradėkite vėl!

– Priešingai, negu tu manai, aš tave tausojau. Nepamiršau išpurkšti tos rankos dezodorantu. Norėjau tave išgąsdinti, bet ne traumuoti.

Ingrida atsilošė kanapoje, tarytum Benas būtų ją pribloškęs savo plepalais. Lola neišlaikiusi nusišypsojo.

* Iš tikrųjų! (Angl.)

– Ką gi, Ingrida, kalbėkime nedaug, bet rimtai. Tu mane privertei apsijuokti ir atverti širdį prieš Lolą ir visiškai nepažįstamą žmogų, taigi turiu eiti iki galo.

– Po visų tų ekscesų dar yra kažkoks galas? – neištvėrė Lola.

Noblė apsimetė neišgirdęs ir priėjo prie Ingridos.

– Noriu, kad šią naktį liktum čia. Ir, beje, visas kitas naktis. Be to, aš būsiu didžiadvasis, kad suvoktum, jog niekšybės – ne mano sritis. Lola ir tavo draugas gali pasilikti. Iki ryt ryto.

Ingrida pašoko ir puolė į vonią su lagaminėliu po pažastimi. Grįžo su džinsais ir kukliais Diego pirktais marškinėliais. Ir išdrožė pro duris nė nedirstelėjusi į Beną.

– Juk taip neišeisi!

– Palieku tau kruviną slaugės chalatėlį, pravers tavo autoriniam kinui! – išpyškino ji iš laiptų aikštelės.

Lola ir Diegas pakilo. Diegas buvo besitaikąs paguosti Beną, bet susigriebė ir nusekė paskui Lolą. Jie išėjo į lauką. Ingrida skuodė kanalo link. Miegančioje gatvėje piktai atsilapojo langas.

– MYLIU TAVE, INGRIDA! NORI TU TO AR NENORI!

Diegas ir Lola paspartino žingsnį vydamiesi draugę.

– Jo nelaimė turi savų privalumų, – tarė Diegas.

– Kokių privalumų?

– Taip mylėti. Man taip niekad nebuvo nutikę. O norėčiau, kad nutiktų.

– Manau, ne tu vienas.

– IR TU TAIP PAT, PASIPŪTĖLE! TU TAIP PAT!

– Sakyk, Lola...

– Ką, bernužėli?

– Kas čia per istorijos su šokiais, tiksliau, su kalipso*?

– Oi, nelabai žinau.

– *Madre de Dios!* Na ir sudėtingas tas Ingridos gyvenimas...

* Kalipso – juodaodžių muzikos stilius, kilęs iš Trinidado ir Tobago.

31

– „...tavo sūnus Jėzus. Šventoji Marija, Dievo motina...“

Lola sunerimusi pramerkė akį į skliautą, į dailaus darbo sietyną, į paukštį, susivijusį lizdą ant vienos sijos ir penintį jauniklius.

– „Melsk už mus, nusidėjėlius, dabar ir mūsų mirties valandą...“

Už dviejų eilių ji pamatė besimeldžiančią moterį ir papurtė Ingridą. Amerikietė išniro iš sapno, tačiau liko sustingusi ant medinio suolo, klausydama litanijos. Ji taip pat atsitiesė ir šyptelėjo.

– Ne pirmąsyk tenka užmigti bažnyčioje, bet Meksike suolai patogesni.

– Tu miegi meksikiečių bažnyčiose, atjungi kankintojus kaip Briusas Li, užmigdai antrininkus poodine injekcija. Tu kaip migdomieji, Ingrida Dizel. Tau kas nors jau tai sakė?

– Jei jau apie miegą, ar negalėtume dar posmą nusnūsti?

– Jokių kalbų, – žiovaudama atsiliepė Lola. – Daryk taip, kaip aš. Kelkis ir eik, ir dangus tau padės.

Lola pakilo nuo suolo, jausdama, kad jos kūnas lyg labai seno medinuko Pinokio. Jai šmėstelėjo mintis apie Nono banginį, kažkuo primenantį navą, kurioje jos rado prieglobstį, išlaužusios

Šv. Eugenijaus bažnyčios spyną. Kieno pilve praleis jos šią naktį?

Lola įspraudė penkiasdešimt eurų banknotą į aukų dėžutę, skirtą kažkokiam itin švelniai šypsančiam šventajam, ir išėjo į lauką. Saulė jau auksino bažnyčios prieigas. Konservatorijos gatvės kampe buvo kavinė. Yra kur papusryčiauti ir ramiai palūkėti. Šiaip ar taip, jai niekad nesisekdavo mąstyti tuščiu pilvu. Ingrida automatiškai sekė jai pavymui; jos įsitaisė prirūkytoje salėje ant moleskinu trauktų suolų, regėjusių dar Šlovingąjį Trisdešimtmetį**. Amerikietė neturėjo jėgų niurzgėti.

– Sumuštinį su kumpiu ir sviestu ir keturgubą espreso, – užsisakė. – Ir apelsinų sulčių. Dėl Dievo.

– Tą patį, – pasakė Lola padavėjui, ir tas vangiu žingsniu nukiūtino prie baro.

Lolai draugė atrodė kaip smėlio krantas po jūros potvynio. Išblyškusi, nukamuota galingos stichijos, bet atsikračiusi susikaupusių nuolaužų. Prieš užmigdamos ant pernelyg kietų suolų jos šnektelėjo apie Benžameną Noblė, ir ta tema buvo išsemta. Svarbiausia, tiedu reikalai nebesusiję. Šis skausmingas atradimas susiaurino veiklos barus, bet atvėrė naujus horizontus.

Lola įjungė Rolano Montobero mobilųjį, kad paskambintų Žeromui Bartelmi. Prikėlė jį iš mie-

* Šlovingasis Trisdešimtmetis – 1945–1974 m., daugumos išsivysčiusių šalių smarkaus ekonominio pakilimo laikotarpis.

go. Didžiąją nakties dalį jie vaikėsi liūdnąjį kauką, kol galop jį pagavo. Jos nuostabai, Bartelmi paprašė baigti pokalbį. Te ji duoda savo numerį, jis paskambinsiąs jai iš telefono būdelės – taip bus saugiau.

Po kelių minučių nuaidėjo „Rolling Stones" motyvas. Bartelmi iškart ėmėsi reikalo esmės. Adamas Nonas apklaustas skyriuje. Žanas Paskalis Grusė džiūgauja. Labai galimas daiktas, Nonas – Alisės Bonen žudikas. Tačiau Bartelmi už šią hipotezę daug nestatytų.

– Aš taip pat, – pareiškė Lola. – Bet Nykštukas turės ką veikti. Kai jis baigs su Adamu Nonu, pažadėk rasti daktarą Ležė. Jis pasistengs jam padėti.

– O ką ketinate daryti jūs?

– Neįsivaizduoju.

– Aš taip norėčiau jums padėti. Jei nutartumėt su Ingrida pas mane prisiglausti, maloniai prašom.

– Jie žino, kad mes vis dar palaikome ryšį, bernužėli.

– Jei jau apie jūsų pagrobėjus – aš atsikandau dantis. Paskalio Gregorjo klientai neaiškūs ir slidūs. Neperžvelgiami ir gerai užsikasę.

– O mano draugas komisaras Klemanti šį tą aptiko. Ne toks velnias baisus, kaip jį piešia, – sumelavo Lola, kad per daug neįpainiotų jaunojo leitenanto.

– Vis dėlto būkite atsargi, šefe.

Esamomis aplinkybėmis, nesant nuolatinio informacijos šaltinio, Lola pažadėjo jam nė minutės

neprarasti budrumo. Prieš pakabindamas ragelį jis pasiūlė jai paaukoti savo mobilųjį ir taip sudeginti paskutinį tiltą. Ji dvejodama nužvelgė mažąjį aparatėlį. Ar tai ne paskutinis ryšys, siejantis jas su Montoberu? Bet apskritai iš jo ne kažin kokia nauda. Jis ne tik per dažnai skamba, užgultas spaudos atstovų ir kitų Paryžiaus gyvenimo diktuotojų, tačiau, be visa kita, jeigu Montoberui šautų į galvą paskambinti, jis nė už ką neatskleistų joms savo slėptuvės. Lola paprašė padavėjo karšto vandens. Kai šis grįžo su garuojančiu ąsočiu, ji palaukė, kol jis nutols, ir paskandino jame SIM kortelę.

– Išgyvenome pavojingų akimirkų, bet buvo verta, – pasakė Ingrida.

– Taip, galime pamiršti visas mistines užuominas.

– Tad pirmyn!

– Alisė įsitikinusi, kad į „Astor Majo“ ją kviečia kažkoks pažįstamas klientas. Anksti ryte užsisako numerį, gauna du raktus; apie vidurdienį grįžta į jaukų kambarį. Kažkas parūpino gėlių, šampano, cukruotų sausainiukų. Kvapaus skysčio voniai.

– Kažkas, gerai išmanantis apie gėles, aromatus ir lauktuves.

– Kažkas, gerai pažįstantis Alisę. Žinantis, kad Diegas ją paliko, o ji nenori su tuo susitaikyti. Kad anksčiau ji jau yra dirbusi „Astor Majo“. Ir kad kartais mėgsta apeiti Lebutė šeimą.

– Tas kažkas žino Diego numerį ir kelissyk neprisistatydamas skambina jam iš viešbučio. Geras

būdas įpiršti policijai mintį, kad Alisė pranešusi savo buvusiajam, jog ji „Astor Majo“ viešbutyje.

– Tas gudročius prideda į šampaną narkotikų žinodamas, jog Alisė jam neatsispirs. Kai narkotikai pradeda veikti, jis išdygsta kambaryje. Jam telieka pastūmėti ją iššokti.

– Ketaminas – rizikingas pasirinkimas.

– Taip, čia slypi kažkas neapčiuopiamo. Dar viena proga pašokdinti *paukštelius*, jei galiu taip pasakyti.

– Gėlės nusviedžiamos į vonią, kad pakištų mintį apie Alisės įsiūtį...

– Ir apie žmogžudystę po kažkokio kivirčo. Jei tas pedantiškas organizatorius iš tikrųjų Rolanas Montoberas, tai jis turi rimtų priežasčių ant jos pykti.

– Ir dar kokių!

– Alisė sužlugdė jam kruopščiai lipdytą reputaciją. Nenusakoma, nevaldoma, ji, karštakošė, gali sugriauti pelningas jo machinacijas.

– Vis dėlto čia yra vienas kablys, Lola.

– Nori pasakyti, *kabliukas*?

– Kaip tau labiau patinka. Rolanas Montoberas sužlugdė mane Timočio akyse. Bet aš, juo dėta, jeigu dvi landūnės prisistatytų šniukštinėti mano paslapčių, būčiau pasistengusi išnykti iš akiračio.

– Ar kaip tik priešingai, Ingrida.

– Kodėl?

– Vaidindamas įžeistą aukštuomenės atstovą, Montoberas ginasi. Kaip patikėsi, kad nusikaltėlis

savo noru atkreipia į save dėmesį? Ta pati idėja, kaip Rišaro Parizi, kad apsaugotų sūnų. Nieko neslėpdamas tampi neliečiamas.

– Mums telieka jį rasti, pasodinti ant kėdės ir kaip reikiant pakamantinėti. Juk tai madinga.

– Gal veikiau į *elektros kėdę*?

– Kaip nori, Lola.

– Juk suvoki, kad, be tos mergiotės Kost, kuri nė už ką nesutiks padėti, mums telieka Lebutė pora.

– Puikiai suvokiu.

– Tačiau pakanka įkelti koją į „Paryžius – tai šventė" ir mus užgriūva bjauriausi nemalonumai. Sodo Nykštukas, Avinjonas, Orleanas... priešų netrūksta. Tad reikia sugalvoti, kaip likti nepastebėtoms.

– Čia aš pasuoju.

– Ir aš.

Abi nutilo ir nukreipė dėmesį į judėjimą gatvėje. Buvo mišių metas. Vis daugiau ir daugiau parapijiečių traukė į Šv. Eugenijaus bažnyčią.

– Juokingas sutapimas, – tarstelėjo Ingrida.

– Koks?

– Mūsų naktis Šventojo Eugenijaus bažnyčioje ir tai, kad agentūra „Paryžius – tai šventė" įsikūrusi šalia bažnyčios.

Lola susiraukė it pasipiktinęs karvedys, kuriam sutrukdyta kurti galingą puolimo planą.

– Romoje kvadratiniame metre kur kas daugiau dvasininkų negu Paryžiuje, – toliau dėstė Ingrida.

Lola tik atsiduso.

– Štai kas man neduoda ramybės...

– Bet, Ingrida, gal pagaliau pasakysi, ką tu čia rezgi?

– Mąstau apie bažnytinį Montobero garderobą.

Lola metė žvilgsnį į padavėją, kad įsitikintų, jog šis – ne slaptasis agentas, pasiųstas apkvaišinti Ingridos falsifikuotu espreso. Šaunusis žmogelis prie baro kampo skaitė *L'Equipe*, ir amerikietė, atrodo, jam rūpėjo ne daugiau nei utėlė plikiui.

– Medikių uniformos leido mums kaip niekur nieko įsmukti į kokteilį pas Troboną.

– Be niekur nieko ir be ačiū dėkui, kitaip nepasakysi.

– Turiu idėją, Lola. Bet ne visai įprastą.

– Visos tavo idėjos tokios, Ingrida. Pakanka kartą visiems laikams su tuo susitaikyti, ir išvengsi nervų priepuolio.

– Pati sakei, kad dangus mums padės...

– Kartais norėčiau būti lanksti kaip balerina, kad galėčiau priminti sau liežuvį.

32

Įsmukus pro Fobur Sen Marteno gatvės 43 namo fasadą, jas apgaubė iš Bradi pasažo sklindantys kario kvapai. Šis kelias leido joms išvengti pernelyg didelio pavojaus priartėti prie „Gražuolių“. Prieš peržengdama Somjė salono slenkstį Lola metė ilgesingą žvilgsnį į savo mėgstamą restoraną. Ingrida jai pažadėjo – jei jos po savo nuotykio liks sveikos ir gyvos, ji pas jų draugą Maksimą vaišina Lolą sočiais pietumis, kurių ši ilgai nepamirš. Ir įstūmė ją į kostiumų nuomos salono vidų. Ingrida pažinojo šeimininką – šis dar nebuvo masažo kabineto klientas, bet viskas bylojo, kad netrukus užkibs. Jis surado joms du maždaug tinkamus apdarus. Ingridos buvo kiek striukokas. Lolos mažumą ankštokas, bet iš toliau rezultatas atrodė visai patenkinamas.

Jos išėjo vis dar avėdamos sportbačiais, tačiau juodas apdaras dengė tą dabar nederamą avalynę; ir klientai, įsitaisę pasaže indiškų restoranėlių terasose, nekreipė į jas jokio dėmesio. Patenkinta savo gudrybe, Ingrida sėdo prie vairo, pasuko Batinjolio gatvės kryptimi ir sustojo netoli aikštės. Padvejojo, žiūrėdama čia į suolą aikštėje, čia į stebėjimo postą tarp bažnyčios kolonų, ir nusprendė pasirinkti pastarąjį; paniurusi Lola sekė jai įkandin.

– Man knieti pavadinti tave Batinjolio seseria Mari Tereza, kaip tame komikse*. Atrodai tikra vienuolyno motina vyresnioji!

– Mano vardas jau seniai nebe Mari Tereza, Ingrida. Kaip ir mano prancūzų kalbos mokytojos ar komisarės gyvenimas. Ar pensininkės – dėlionių mėgėjos iš Šachmatinės gatvės. Viskas jau seniai praeityje. Ir netgi vis labiau ir labiau.

– Na, neduok valios nuovargiui.

– Apsiriboti tik šia akimirka – rimta klaida, Ingrida, kaip ir deramai neįvertinti priešininkų ar nusitverti pirmos pasitaikiusios idėjos. Svarstau, ar šis maskaradas nėra kvailystė. Jei tai, kas juokinga, žudytų, mane išvystum tysančią lyg antkapio skulptūra, nutrenktą šiame tuščiame priebažnytyje, išsprogusiomis akimis, iškartu liežuviu, paskutinei bergždžiai maldai sunertomis rankomis.

– O aš verčiau pasikliauju instinktu. Gan dažnai jis man kužda *crazy* dalykėlius, kurie vėliau pasirodo protingi.

– Manai, tu „Žvaigždžių karuose"? „Telydi mane jėga" – ir op, panarinusi galvą aš puolu į priekį?

– Svarbiausia – sugebėti save motyvuoti.

– Čia tai jau tikra amerikietiška idėja.

* Batinjolio Mari Tereza (Marija Teresė) – 1882 m. pasirodžiusios komiksų serijos herojė, vienuolė, piktnaudžiaujanti alkoholiu ir narkotikais.

Jos ir toliau svaidėsi gaižiomis pastabomis, kol Lola pasitraukė iš mūšio lauko ir prisėdo ant Švč. Mergelės Marijos bažnyčios laiptų, pasibrukusi vietoj pagalvėlės savo būgštavimus. Laukti teko ilgai. Pagaliau Ingrida kumštelėjo bičiulei alkūne į pašonę.

– Ei, šalčiau, riteri dždajau*!

– Atleiskite, motinėle, bet Lebutė pora šturmuoja Ležandro gatvę. Ypač Karina. Ji tikrai primena imtynininkę, kurią buvo įsimylėjęs mano dėdė.

Lola nusitempė Ingridą už kolonos, iš kur jos galėjo stebėti poros veiksmus. Ji susigriebė jiems pavydinti. Jie gali vidury dienos išeiti į žmones ir žino, kur eiti. Šios paprastos galimybės atrodė jai tikra prabanga. Karina ir Žoržas Lebutė įžengė į „Žentą smagurį". Paikas pavadinimas, bet ką padarysi, juolab kad tada, kai jos apsimetė einančios pro restoraną, jų šnerves pakuteno viliojantys kvapai. Jos sugrįžo ištirti padėties pro vitrinos stiklą. Susėdę vienas prieš kitą, Lebutė buvo vieni. Metas įsiveržti.

– Simpatingas vynų meniu, – džiugiai pranešė Ingrida.

– Matau.

– Turėtum džiaugtis. Tau tai bus tikras atokvėpis. O be to, sakyk, ką nori, – mūsų apdaras veiks kaip tramdomieji marškiniai.

* Dždajai – „Žvaigždžių karų" personažai.

– Nes mes išprotėjusios?

– Ką tu. Pamąstyk! Sutramdyti marškiniais bus Lebutė. Restorane nėra kaip sukelti skandalo. O dar su dviem gerosiomis seserimis.

– Nori pasakyti, *apvilkti* arba *apmauti* marškiniais.

– Ne, ne! Sutramdyti marškiniais!

Lola numojo ranka ir pastūmė duris. Vienuolių porelę pasitiko keli nustebę veidai, bet mandagumas čia pat paėmė viršų. Lebutė pora žiūrinėjo valgiaraštį. Užsitupdęs akinius Žoržas tarėsi su žmona.

– Aš nenoriu kahoro, Žoržai. Man nuo jo svaigsta galva.

– Na jau, Karina! Tik vieną kartelį! Be to, jis labai derės su kasulė*.

– To nepaneigsi, – pritarė Lola tikros motinėlės vyresniosios balsu.

Nelaukdamos kvietimo, jos prisėdo. Karina taip ir liko prasižiojusi, o jos vyras nepatikliai nusišypsojo. Tada Lola viską paaiškino, jausdama juo didesnį pasitenkinimą, kad atkurti paskutinius įvykius chronologine tvarka buvo naudinga. Ir leido atsikvėpti. Po to, kai buvo paminėta kasulė, Lola jautė, kad jos nykulys galutinai užleidžia pozicijas. Ji žaibiškai apsisprendė pasisotinti Lebutė draugijoje. Ir labai gali būti, kad tokiu būdu pradės veikti instinktyviai. Kartais Ingrida daro

* Pupelių ir mėsos troškinys.

man įtaką, pripažino ji. Jai pavyko viską išdėstyti glaustai.

Žoržui Lebutė, atrodo, svainio machinacijos buvo naujiena, bet jo žmonai – ne: ji ryte rijo Ingridą ir Lolą žvilgsniu, besitaikančiu suskaidyti jas kaip atomo branduolį. Prisistatė padavėjas. Lola užsakė: dienos patiekalas visiems ir 2000 metų madirano.

– Ir atneškite gazuoto vandens.

– Kokios markės, sesele?

– Savo nuožiūra, sūnau. Ir iš teisybės geriau būtų sakyti „motinėle". Taip man labiau dera.

– Pradedu svarstyti, ar nepasirašius sutarties ir su jumis, – susižavėjęs pareiškė Lebutė.

– Žoržai! Tos dvi beprotės šlykščiai pasielgė su Rolanu. O tu kalbi apie sutartį!

Lebutė sukryžiavo rankas ir įsistebelijo į žmoną, lyg ją pirmą kartą matydamas.

– Kalbu, kas man patinka, o tau būtų ne pro šalį išdėstyti man savo reikaliukus su Mirej ir Alise.

Lebutė pora surėmė žvilgsnius, bet šį kartą Žoržas neatrodė toks susigaužęs, kaip paprastai, o Karina panėšėjo į išklibintą uolą. Padavėjas atnešė vyną ir davė Lolai paragauti. Ši palaimino ir butelį, ir padavėją, kuris įpylė vyno visiems susirinkusiems, išskyrus Kariną, ryžtingai pridengusią taurę delnu.

– Man nereikia, ir, beje, aš neketinu čia likti.

– O, kaip tik priešingai! – šūktelėjo Žoržas, vis dar sukryžiavęs rankas.

– Jūs, Karina, mums atrodėte sumanesnė, ne tokia, kad neštumėt kailį, – tarė Lola.

– Ką, tiesą sakant, norite pasakyti?

– Man labai patiko jūsų suvaidintas Alisės elgesio papiktintos valdytojos vaidmuo. Iš karto pristatydama ją mums kaip merginą, nevengiančią prostitucijos, jūs pasirodėte be dėmelės kaip ši popierinė staltiesė. Apsukru.

– Ir kai pagalvoju, kad tu dar turėjai įžūlumo mane apšaukti! – pridūrė Žoržas. – Tvirtinai, jog tai aš suku reikaliukus su Alise.

Lola apsidairė. „Žentas smaguris" buvo pilnutėlis, gyvi pokalbiai gožė audrą.

– Na, man jau gana! – išrėžė Karina. – Viskas per tave, Žoržai. Tu sklandai svajose. Manai, būtume išsisukę, jei Rolanas nebūtų tolydžio firmos rėmęs pinigais?

– O aš tikiu darbo veiksmingumu.

– Tu nestokoji energijos, talento, vaizduotės ir entuziazmo, bet to negana, mano vargšas drauge. Mano tėvas taip pat viso to nestokojo.

– Tavo tėvas! Amžinai tavo tėvas! Jeigu jis nebūtų rizikavęs...

– Gal paliktum mano tėvą ramybėje?! Jis mums nieko neprimetė. Pasirinko savižudybę...

– Paliko jus – tavo motiną, Rolaną ir tave. Užuot grūmęsis ir stengęsis rasti išeitį. Aš nieku gyvu nebūčiau palikęs šeimos.

Pasirodė padavėjas su kasulė – Ingrida susidomėjusi žvilgtelėjo į garuojantį puodelį; Lola patarė

jai ragauti atsargiai, kad neapsidegintų. Paskui išpilstė vyną. Karina Lebutė neatsispyrė pagundai – gurkštelėjo vyno, ir jai, atrodo, palengvėjo.

– Prisiek man, kad tu niekuo dėta dėl Alisės mirties.

– Prisiekiu, Žoržai. Aš tvarkiau buhalteriją, kad Rolano įnašai ištirptų bendroje sumoje, bet niekada nekišau nosies į jo istorijas. Beje, jis ir nenorėjo, kad aš turėčiau su tuo ką nors bendra.

– Kaip ilgai tai truko?

– Trejus metus.

– Su visomis merginomis?

– Ne, Rolanas nieko nevertė. Buvo Benedikta, Liusija ir Mirej.

– Ir Alisė, – įsiterpė Lola. – Nuo kada?

– Iš karto po to, kai išsiskyrė su savo vaikinu. Jai buvo tuščias tarpas, ir ji priėmė Rolano pasiūlymą.

– Žinote vardus?

– Nė vieno.

– Tai vykdavo dažnai?

– Nemanau. Ir, beje, paskutiniu laiku agentūrai ji beveik nebedirbo. Tardavosi dėl darbo asmeniškai. Rolanas man sakė, kad jie susipyko.

– Dėl *pasiūlymų*?

– Nežinau. Patikėkite.

Ir Karina Lebutė papasakojo viską, ką žinojo. Brolis įpainiodavęs žymius asmenis, lyg niekur nieko teikdamas jiems diskretiškas gražių merginų paslaugas. Slapčia surinkdavęs informaciją

ar pasirūpindavęs vaizdo įrašais ir paversdavęs tai pinigais. Šantažas būdavęs anoniminis – Rolanas sudarydavęs vaizdą, jog čia įsikišęs kažkas trečias, – ir jau po pirmos įmokos auka būdavo paliekama ramybėje. „Paryžius – tai šventė“ savininkė prisiekė nežinanti nė vieno vardo. Ir niekada negirdėjusi apie jokį skysto latekso vakarėlį.

– Aš taip pat, – tarė Žoržas Lebutė. – O gaila, nes man tai būtų buvę įdomu.

– Ir tau tai atrodo juokinga!

– Kas mums belieka, jei ne juoktis? Juk, manau, mūsų gerosios seselės nusitemps mus į klausyklą, o paskui privers užraukti versliuką. Ar aš klystu, komisare Žost?

– Aš nebe komisarė, ir vienintelė išpažintis, kuri mane domina, – jūsų svainio išpažintis. Jei pasakysite, kur jį rasti, ir neįspėsite jo, kol ten prisistatysiu, paliksiu jus skalbti savo nešvarius baltinius šeimoje. Tinka?

Karina Lebutė taikėsi atsikirsti; vyras ją sustabdė.

– Aš nežinau, kur Rolanas, bet kai jis man paskutinįsyk skambino, fone girdėjau garsą, atpažįstamą iš tūkstančio.

– Ir kas tai buvo?

– Žuvėdrų klyksmas.

Lola pagalvojo, kad žuvėdrų yra net Paryžiuje, bet kad girdėtųsi antraplanis triukšmas rage-lyje, reikėtų velniškos sparnuočių komandos; o juk Paryžiaus žuvėdra veikiau solistė. Ji atsisuko

į Ingridą. Ši šypsojosi. Kad ir kaip virš jų galvų tvenkėsi darganos, niekšystės, dramos ir grumėjo, genamos pikto vėjo, Ingrida vis tiek likdavo mergiūkšte. Lola aiškiai matė, kad ji jau trypčioja iš nekantrumo, galvodama apie kelionę prie jūros.

33

Ingrida jau ilgai vairavo; įvairūs radijo dažniai biro nemalonia kakofonija. Lola rausėsi po mašinos dėtuvę, ieškodama kasečių.

– Bobis Vomakas, Stivis Vonderis, Diona Varvik. Ko norėtum?

– Viskas puiku, viskas *funky*. Nežinojau, kad Chadidža mėgsta klasikus.

– Apie žmones nežinai tiek dalykų, – atsiliepė Lola, dėdama į grotuvą „The Very Best of Bobby Womack".

Ingrida ėmė pritarti dainai.

– *Across 110th street / Pimps trying to catch a woman that's weak / Across 110 street / Pushers won't let the junkie go free...**

– Gal būtų galima tiesiog klausytis?

– Negaliu susilaikyti, Lola. Šita muzika pernelyg džiugina.

Lola neatsispyrė dainai, variklio murkavimui, pakelės peizažui. Ji suprato, kad jos vyksta tuščiomis rankomis, sudeginusios paskui save tiltus, ir turi paklusti šio bergždžio laiko spiralei. Mes

* 110-ojoje gatvėje / Sąvadautojai taikosi į silpną moterį / Anapus 110-osios gatvės / Kvaišalų prekeiviai neatstoja nuo narkomano... (Angl.)

ciklono epicentre. Ir vis dėlto Ingrida randa jėgų dainuoti, ir tas džiugesys glosto širdį.

Lola pagalvojo apie dvi savo anūkes ir sūnų ten, Tokijuje. Ingrida siūlė vykti grumtis taip toli – kaip tie Tolimieji Rytai. Kad priartėtų prie švelnumo. Tada ta mintis pasirodė jai nepriimtina. Šiandien jos važiuoja kita kryptimi, nei būtų turėjusios judėti. Dar reikia išpainioti jukinį, taip susiraizgiusį, taip suveržtą, kad gali pasmaugti.

Lola išlygino vėl atgautos rusvos suknelės klostes. Vienuolyno vyresniosios apdaras gulėjo bagažinėje. Galbūt tai paskutinis vienuoliškas šiupinys ties absurdo riba, paskutinis mūšis drauge su Ingrida. Po Bobio Vomako Ingrida pareikalavo Dionos Varvik. Ji spinduliavo teigiama energija, kaip vaikai, žuvėdros ir praradusieji viltį.

Iki Reno Lola jai netrukdė; už miesto reikėjo sutelkti dėmesį į maršrutą. Autostradą pakeitė siauresnis plentas, nežymius meteorologinius svyravimus – smarki liūtis. Po kelių nukrypimų į šoną joms galop pavyko nutaikyti į Smaragdo pakrantę, apie kurią bylojo Rolano Montobero nuotraukos.

– O kai jau būsime ten, kaip mes jo ieškosime? – tarsi Lolos minčių aidas pagaliau prabilo Ingrida.

– Pasiklausim ko nors, panašaus į tave. Aš šį tą sugalvojau.

Prieš Sen Malo lietus aprimo. Ingrida apsalo, išvydusi korsarų miestą, išdidžiai besistiepiantį už savo sienų. Teko užsukti į telefonų krautuvėlę, paskui – į jūrinių drabužių parduotuvę; apie

penktą vakaro jos pasistatė automobilį prie išorinių miesto sienų. Ingrida užsigeidė nieko nelaukdama įkvėpti purslų; kai ji ėjo per kelią, saulės spindulys pervėrė debesis, ir dulksna apgaubė ją spindinčiu šydu.

Lola užsismaukė gobtuvą, pasirąžė įskaudusiu kūnu ir nusekė paskui Ingridą. Tuščias Silono paplūdimys tęsėsi iki ūko apniauktų Paramė vilų. Žuvėdros rėksmingais būriais suko ratus, budėdamos virš savo kranto. Netoliese ji išvydo telefono būdelę. Ar Montoberas skambino svainiui iš čia, ar įsigijo naują mobilųjį? O jei jis veikiau įsikūręs Normandijoje, kokiame nors Belgijos paplūdimyje ar net Pietuose? Žuvėdroms sienos nė motais. Vis dėlto nostalgija – dominuojantis naktinių klubų lankytojo būdo bruožas ir gražioji viltis, kurios reikia kabintis. Lola leido Ingridai pasisotinti jūros platumų oru, paskui pranešė, kad jos vyksta į jūros gydyklas.

– Jos už poros žingsnių.

– Ar galų gale pasakysi, kas ten mūsų laukia?

– Viena talasoterapijos specialistė.

– Tai tas pats, kas teismo medicinos ekspertė?

– Ne, ne, Tanatas – visai kas kita. Viržini Le Gof grąžina žmonėms jėgas, kaip ir tu. Tik pasitelkusi jūros vandenį ir dumblą.

– Kodėl ji turėtų žinoti apie Montoberą daugiau negu mes?

– Todėl, kad ji – jau nežinia kelintos kartos bretonė. Ir ištekėjusi už policininko, kuriam aš

padėjau grįžti į savo gražųjį kraštą, kai jis geibo Paryžiuje. Nuo to laiko Le Gofai mane myli.

– Kodėl nepaklausus jo tiesiai?

– Kad neįveltume į mūsų negandas. Paprašysiu Viržini pasirausti atmintyje ir paklausinėti pažįstamų. Tai ne ką blogiau už policijos kartotekas.

Jos gavo palaukti, kol Viržini Le Gof baigs savo paskutinį drėgną stiprinamąjį kompresą. Laukiamajame, versdama žurnalo lapus, Lola svajojo apie kompresą nuo negandų. Ingrida žiūrėjo, kaip dideliame akvariume šoka žuvytės, arba gėrėjosi jūra. Tamsa paslėpė pakrantę, ir Siloną nutvieskė žibintai.

Viržini Le Gof išklausė pasakojimo apie jų bėdas ir pasiūlė kreiptis į vyrą, bet Lola atsisakė jį painioti į tą reikalą. Jaunoji moteris sutiko apskambinti savo pažįstamus. Lola veikiai suprato, kad tai grynas laiko gaišimas. Viržini Le Gof apmaudžiai padėjo ragelį.

– Niekas nebuvo susitikęs Rolano Montobero, Lola. O juk per mano bičiulio kavinę Krua diu Fjefo aikštėje pereina daug žmonių. Viskas, ką kol kas galiu jums pasiūlyti, – prisiminimai. Mano močiutė Montoberų šeimos nepamiršo. Pasiturintys laivų savininkai. Sūnus išsikėlė į Paryžių. Po vestuvių nusipirko namą mūsų kraštuose. Paskui namas buvo perparduotas vienam amerikiečiui, ir nei Rolano, nei jo sesers daugiau niekas nebematė.

– Namas saloje?

– Taip, graži sodyba Žigo užutėkyje. Saugoma ištisus metus. Kai sekmadienį su Luji ir mažylėmis einame maudytis, šunys taip skalija, kad ausys plyšta.

– Norėčiau, kad ir toliau klausinėtum saviškių, Viržini, ir man pranešinėtum.

– Bet juk jūs nakvosite pas mus, ar ne?

– Jokiu būdu. Susiradome viešbutuką su vaizdu į jūrą. Patikėk, balandėle, taip visiems geriau, ir nesiraukyk: mudvi su porininke – kietos moterys.

34

Praėjo kelios dienos; jei Viržini ir skambindavo, tai veikiau pasiteirauti, kas naujo, o ne ko nors pranešti. Lola buvo sujaudinta jos rūpesčio, tačiau mieliau būtų geidusi ko nors apčiuopiamesnio. Ji nė už ką nepripažino, kad jos ieško adatos dumblių kaugėje ar šešiakampių jūros žvaigždžių. Išnaršiusi Sen Malo kvartalus ketino iškamantinėti Kankalio gyventojus: nuo jūreivių iki austrių augintojų, nuo kavinių šeimininkų iki prekybininkų, nuo viešbučių savininkų iki automobilių nuomotojų. Ir jei žuvėdros, dirginusios Žoržo Lebutė ausį, iš tiesų buvo jūrinės Bretanės žuvėdros, tai jiedvi galų gale atkapstys aukštuomenės žmogų ir sklęsdamos viršuje akmeniu kris ant jo.

Ingrida užsigeidė padaryti lankstą per Grueno kyšulį. Teko ją lydėti vėjų gairinamu taku. Dangus buvo skaisčiai mėlynas, išmargintas skriejančių debesų. Pritrenkta to reginio, Ingrida išdaiguodama palesino bretonišku paploču įžūlią ir sykiu bugščią žuvėdrą. Lola sušveitė savo pyragą, nenubėrusi nė trupinėlio. Pritūpusios tarp uolų bedugnės pakraštyje, jos atsidavė raminamoms platybėms. Paskui darniai pakilo ir grįžo prie automobilio.

Ingrida sustabdė mašiną uosto stovėjimo aikštelėje ir pareiškė: gaila.

– Ko gi?

– Įsivaizduok visur išsislapsčiusius smalsuolius, pasišovusius nufilmuoti mūsų jaudulį, mūsų ekstazę. Kažką panašaus į paparacus, bet užsiimančius paprastais žmonėmis, tokiais, kaip tu ir aš. Žinai, kas neseniai nutiko Taivanyje?

– Iš kur man žinoti? Tarp jaudulio ir ekstazės priepuolių aš ir taip turiu ką veikti.

– Viena vargšė moteris panoro padaryti galą.

– Gyvenimui?

– O kam gi dar?

– Nežinau – gal mokesčių rinkėjui, savo karjeros planams, begalinėms dietoms...

– Ji nusprendė nusiskandinti. Bet įklimpo paupio dumble ir nebegalėjo nė krustelėti. Galop ją aptiko praeiviai. Greičiau, negu spėtum ištarti: ‚Šypsena, jus filmuoja!“, ją apniko reporteriai, filmavo iš visų galų, užvertė daugybe klausimų. Tokio pobūdžio nutikimai mane velniškai gąsdina!

– Jeigu nori, pasistenkime įklimpti austrių tvenkiniuose ir išbandom.

– Tik nesakyk, kad visa tai tavęs nejaudina!

– Tavo būgštavimai įmantresni negu mano. O mes turime darbo...

Jos kruopščiai apėjo visus prekeivius, kartodamos tuos pačius klausimus, bet nieko nepešė. Surengė pikniką ant suolo – ilgas mielinis batonas su Gemenė dešra – ir gėrėjosi Sen Mišelio kalnu, virš kurio maloningai teikėsi prasiskirti debesys. Paskui Lola pareiškė, kad jūros tolių vėjas sužadinęs

jai apetitą ir iki visiškos laimės tetrūkstą kelių austrių. Ir galbūt net muskadė tai laimei nuskalauti.

– Naudokimės proga ir mėgaukimės, kol mūsų neaptiko kameros.

– *Give me a break, will you?**

Keli austrių augintojai nedideliame turgelyje buvo pasistatę kuklius savo prekystalius. Jos išsiskyrė, norėdamos pasirinkti austrių ir apklausti kuo daugiau žmonių, paskui susitiko ant molo ir susėdo tiesiai ant žvirgždo, nukorusios kojas virš austrių tvenkinėlių. Lola išsiėmė peilį ir ėmėsi atidarinėti savo Nr. 3, o Ingrida kibo į savo Nr. 2. Paskui jos padėjo skanauti, mėtydamos kiaukutus į tvenkinėlius, kur tūkstančiai kriauklių rengėsi tapti dailiomis fosilijomis.

– Iš tikrųjų, niekas nieko nežino, – pilna burna pratarė Ingrida.

Tačiau nusiminusi neatrodė; Lola jautė, kad jos bendražygė šiaurės Bretanėje galėtų praleisti pavasarį, vasarą ir rudenį. O galbūt ir žiemą. Ta aukšta, nuoširdi mergina audrų baiminosi kur kas mažiau negu filmavimo kamerų.

– Taip, nesiseka, – pritarė Lola, dėbčiodama į kavinių fasadus.

Vis dėlto buvo metas pagalvoti apie kavinaitę, kurioje jos aplaistys savo laimę. Jos buvo bebaigiančios savo trečiąjį tuziną, ir čia prie jų prisiartino kažkokia moteris. Lola atpažino vieną austrių

* Leisk man atsikvėpti, gerai? (Angl.)

augintojų – ji stovėjo, sunėrusi rankas, stebėjo permainingą dangų ir laukė. Nereikėjo apniaukti tarpusavio supratimo ir pasitikėjimo atmosferos.

– Ką tik manęs klausėte, ar nesu mačiusi to pliko žaliūko gražiomis žaliomis akimis. Nemėgstu prie saviškių laidyti liežuvio, tad nieko nesakiau.

– Ką gi, mes jūsų klausome. Labai malonu, kad mums padedate.

– Bet nenorėčiau pridaryti rūpesčių žmogui, kurio nepažįstu.

– Rolanas – mano sesers vyras. Jis nemoka alimentų. Ir, atrodo, slapstosi šiuose kraštuose pas meilužę. Norėčiau viską sutvarkyti gražiuoju. Anksčiau neblogai su juo sutariau.

Lola tai išdėstė balsu, lygiu lyg ta rusva pakrantė, nusėta tuščiomis austrių kriauklėmis. Niekas čia nedrumstė uosto atmosferos: laivai puošniais korpusais, dangus ir švaručiukai debesys. O aš taip puikiai riečiu, pagalvojo ji. Ir tik pamanyk, aname gyvenime negalėjau to pakęsti.

– Suprantu, – pritarė austrių augintoja. – Turėjau tokių pačių bėdų.

– Taip, niekam tai nėra lengva.

Lolos žodžiai skambėjo tuo įtikimiau, kad perteikė jos jausmus. Ji užjautė. Tai meluoju, toptelėjo jai, tai sakau tiesą – kaitaliodamas mažiau prieštarauji pats sau. Ji vėl išvydo save prie baseino Šv. Felicijono ligoninėje, gaubiamą Tanato tvaiko, besistengiančią išpešti informacijos iš Viktoro Maso ir Frambuazos ir pamiršusią pasidomėti jais

pačiais. Ar ne taip elgėsi per visą komisarės karjeros laikotarpį? Įdomu matyti, kad pasikeisti gali bet kokiame amžiuje, užuot baigusi dienas kaip senas kiaukutas.

– Aš mačiau tą žmogų ten.

Austrių augintoja rodė į nediduką restoranėlį „Tarp purslų“ rusvomis sienomis.

– Jis buvo su Bastjenu Kerneliu, senienų pirkliu. Manding, jie įnikę derėjosi. Reikia pasakyti, Kernelis yra suktas.

– Kur jį galima rasti?

– Sen Servano kelyje jis turi sandėlį. Bet nesitikėkite, kad iš jo sužinosite, kur glaudžiasi jūsų svainis.

– Tokia jau mano laimė!

– Daugiau ką išpešite iš Toma.

– O tas kas toks?

– Kernelio parankinis, vairuotojas, visų galų meistras. Pakišite jam monetą, ir jis jums padės. Kernelis jam prastai moka, o Toma turi du mažylius.

Lola pakvietė austrių augintoją išgerti taurės baltojo vyno į restoranėlį „Tarp purslų“. Bernadetė nupasakojo, kaip atrodo Kernelis ir jo parankinis, paskui kalba nukrypo kita vaga. Lola išklausė Bernadetės pasakojimus apie nesumokėtus alimentus ir meilės negandas. Atsilygindama šį tą paporino apie savo buvusį vyrą – anglą, per daug mėgusį džiazą ir moteris. Ingrida tik klausėsi, ji neturėjo noro domėtis vyrais ir jų 360 laipsnių posūkiais.

Jos vėl leidosi į kelią Sen Servano link. Pasiteiravusi kelių praeivių, Lola suieškojo sandėlį. Prieš pastatą stovėjo furgonėlis atviromis užpakalinėmis durelėmis. Ingrida pastatė mašiną prie lauko, kuriame rupšnojo žolę didelis juodas arklys. Du vyriškiai, be jokios abejonės, Bastjenas Kernelis ir Toma, ištempė iš sandėlio komodą ir pakrovė į ratus. Parankinis sėdo prie vairo, ir Ingrida pajudėjo jam pavymui, aiškindama Lolai, jau persisotinusiai tokiomis istorijomis, kad panašų nuotykį jau patyrė Kuboje. Furgonėlis stabčiojo prie ne vieno namo kaime.

O baigėsi kelionė Sen Malo, Sen Servano uoste. Pristatę bufetą, Kernelis ir jo parankinis išsiskyrė. Senienų pirklys patraukė stačiu uolėtu taku, vedančiu į restoraną. Parankinis vėl sėdo prie vairo. Jos važiavo įkandin jo iki merijos, paskui gatvele, kurioje jis sustojo. Kol Ingrida ieškojo, kur pastatyti mašiną, Lola ńusekė jaunuolį. Šis įėjo į namą, kurio viena iš laiškų dėželių priklausė tokiam Toma Le Kornekui.

Buto durys atsidarė, dvelktelėdamos kepsnio kvapais. Su pašluoste rankoje ir berniukėliu, besipinančiu apie kelnių klešnes, Toma žvelgė į ją tiesiu, atviru žvilgsniu. Lola nedvejodama išklojo jam alimentų nemokančio svainio istoriją. Jis išklausė, glostydamas sūnaus galvelę ir, atrodo, pritardamas jos veiksmams. Ji įspraudė jam du šimto eurų banknotus, ir jis papasakojo jai, kad toks prašmatnus šešių dešimčių plikis, vardu

Martenas, pardavęs Bastjenui Kerneliui dvi XVII amžiaus marinas; pelningas sandoris, klientas skubėjęs, bet jis nežinąs, kur tas ponas Martenas gyvena. Sandoris įvykęs praeitą savaitę, nebuvę jokių kliūčių, ir paveikslai patyliukais pervežti į sandėlį; užmokėta grynaisiais. Keista smulkmena: prašmatnusis plikis važinėjąs senu mopedu.

Lola neatlyžo, kol galop suprato, jog jaunuolis išdėjęs jai viską, ką žinąs. Jie apsikeitė pažadais nieko nesakyti Kerneliui.

Vos tik jos išėjo į gatvę, Ingrida išpyškino:

– Ar tau neatrodo, kad jis pernelyg lengvai viską mums išklojo? Paprastai mūsų žavių povyzų retai kada tam pakanka.

– Jis patikėjo mūsų istorija. Kai noriu, moku nuostabiai riesti.

– Sutinku, bet vis dėlto!

– Svarbiausia – tiksliai apskaičiuoti.

– Kaip tai?

– Toma Le Kornekui reikia pinigų. Bet jis ne kvailys ir laikosi įsitvėręs savo darbo. Žino, jog farai turi rimtesnių reikalų nei žvejoti smulkius Prancūzijos ir Navaros senienų pirklius. Iš to darau išvadą, kad Montobero pasiūlyti paveikslai neblogi, bet ne daugiau, ir kad jie jau perparduoti ir nebesurandami.

– Bet iš kur jis iškapstė tas dvi marinas? Jo butukas spartietiškas. O gimtieji namai buvo parduoti vienam mano tėvynainiui.

– Bravo, Ingrida. Geras klausimas. Be to, yra dar vienas. Ką jis ketina veikti su tais pinigais? Turiu vieną mintį. Jei neturi paso, grynieji padeda išnešti kudašių.

– Kad tik nebūtume pavėlavusios!

– Dėl to ir gausime kaip reikiant pasukti galvą, Ingrida.

35

Vakarop jos vėl pasuko Kankalio kryptimi. Lola norėjo suieškoti Žigo užutėkį ir apsiklausinėti apie buvusį Montoberų būstą. Jos sustojo šalikelėje. Debesys driekė mirguliuojančius švitulius – paskutinė į pilką jūrą besileidžiančios saulės dovana. Už kopų juostos, tarp dviejų pakibusių uolų, švelniu lanku driekėsi paplūdimys. Nepaisydama vėjo čia užsibuvo kažkokia šeima. Motina, atrodo, susikaupusi žiūrėjo į besileidžiančią saulę. Tėvas ir maža dukrelė žaidė su liepsningai rudu seteriu.

Pušų apsuptą sodybą sudarė keletas pastatų; ant uolų luitų ji panėšėjo į tvirtovę. Užkopęs takeliu galėjai ją apžvelgti iš viršaus. Jos ten pateko stačiu keliuku – Lola visiškai užduso, – perėjo krūmokšniais užžėlusį plotą ir išniro smėlėtoje plynėje, nusagstytoje šen bei ten iškerojusiais viržiais. Saulėlydis raudonai nudažė sienas ir fasadus aklinai uždarytomis langinėmis. Ant šiferio stogo ryškiai išsiskyrė šviesus parabolinės antenos apskritimas. Ingrida prisiartino prie uolos. Šeima tebebuvo paplūdimyje. Motina mojo dviem berniukams, užtrukusiems saloje; jai kiauksėdamas pritarė seteris. Berniūkščiai parbrido į paplūdimį, užsikėlę ant galvos susuktus drabužius. Vanduo siekė jiems iki pažastų. Jie puolė prie motinos,

tiesiančios jiems rankšluosčius. Pirmiausia ji ėmė trinti jaunesnįjį.

Lola pasiūlė pasivaikščioti. Jos sulaukė, kol saulė paniro Lamanše, pasuko atgal, sėdo į automobilį ir grįžo į viešbutį. Lola paskambino Viržini ir, papasakojusi jai apie Kernelį, paprašė, kad tęstų paieškas, remdamasi naujais duomenimis. Paskui susisiekė su Diegu. Adamas Nonas buvo aptiktas gatvėje, miegantis ant suolo netoli ligoninės. Grusė jį paleidęs po to, kai ligoninės personalas paliudijęs, jog Alisės žūties metu jis buvęs Šv. Felicijono ligoninėje. Antuanas Ležė parūpinęs jam būstą miesto dispanseryje, bet Adamas iš ten pabėgęs – neištvėręs įvairaus plauko draugijos ir nakvynės bendrame miegamajame. Tada Diegas leidęs jam grįžti į zoną X, kol atsirasią kas geresnio. Antuanas Ležė lankąs jį su savo šuniu, vildamasis išvilioti iš kiauto. Į ligoninę šunis vedžiotis draudžiama, tad tekę gudrauti. Psichoanalitikui atrodą, kad jo dalmatinas veikiąs Adamą raminamai. Lola pasistengė nuraminti Diegą: Bretanėje joms negresia joks pavojus; patvirtino, kad Montoberas pastebėtas Kankalyje, bet kol kas jo rasti nesiseka.

Ingrida dvejojo. Ar tai buvo naujos paieškų dienos nuovargis, niekad nenurimstantis vėjas ar tas jos įžvelgtas Lolos nerimas, kurio ekskomisarė nesiryžo išduoti. Kaip atsvarą savo mintims ji pasiūlė pasiieškoti jaukios vietelės ir joje užbaigti vakarą. Lolai kilo mintis pėsčiomis nukakti į Sen

Servaną ir pavakarieniauti restoranėlyje, kuriame dingo Kernelis, pristatęs prekes.

Jos patraukė prieš vėją, praėjo pro tvirtovės pylimus, gavo luktelėti, kol kažkoks laivas praplaukė šliuzą. Ingrida prisiminė du berniūkščius, kuriems teko sušlapti iki pažastų, kad grįžtų pas saviškius. Paskui mintyse vėl šmėstelėjo Rolanas ir Karina, dar vaikai, darantys tą patį, kad pažaistų Žigo paplūdimyje.

– Apie ką galvoji, Ingrida?

– Apie potvynio užkluptus vaikus.

Pasiekusios Sen Servano uostą, jos užkopė uoloje iškaltais laiptais, pakilo taku, vedančiu į „Senąjį senmalietį". Lola su šypsena atsisuko: vėjas nešė viliojančius kvapus. Nusivylimas prilygo lūkesčiams: restorane nebuvo laisvų vietų.

Joms leidžiantis atgal į uostą Lola buvo paniurusi ir atrodė sužvarbusi. Ji sulėtino žingsnį prie kelių pririštų valčių, kurių korpusai girgždėjo vėjyje. Ingridai pasirodė, kad ji nebyliai kažką joms pasakojasi. Buvo nusivariusi, fiziškai ir dvasiškai. Ilgėjosi artimųjų. Bonen byla vis labiau dvelkė bergždžiomis paieškomis. Jiedvi buvo pasiekusios žemės ir savo pačių ribas, beveik visai išsisėmusios. Vienintelė blanki viltis – išspausti tiesą iš Montobero. Kaip nuodus iš gyvatės, pasislėpusios po akmeniu kažkur beribėje uolėtoje pakrantėje.

Trinktelėjo durys. Iš vieno namo išėjo žmogus, už pavadėlio vedinas šuniu. Žmogus ir šuo nutolo. Ingrida vėl pajuto lengvą svaigulį, kurį buvo paty-

rusi prie šliuzo. Ji pakėlė akmenėlį ir sviedė į vandenį. Mėnesienos nutviekstame vandenyje suribėjo sidabriniai ratilai. Ingrida sviedė dar vieną. Ir dar. Jos įelektrintam kūnui stigo „Supra Gym" salės. Galiausiai ji susibruko rankas į kišenes ir aprimo. Lola, kuri per visą tą iškrovos seansą stovėjo nejudėdama, pasiūlė užeiti į pirmą pasitaikiusią užeigėlę paskanauti midijų. Jos patraukė išsirikiavusių užeigėlių link, vėl prasilenkė su žmogum ir jo šuniu, traukiančiais atgal. Čia Ingridai toptelėjo mintis.

– Šunys nesulojo, Lola!

– Apie ką tu, Ingrida? Naujas nuotykių Taivanyje epizodas?

– Paplūdimys. Šeima su seteriu. Užsižaidę saloje vaikai pamiršo potvynį. Jie turėjo sukelti ant kojų sarginius šunis. Juk Viržini mums sakė sekmadienį girdėjusi juos skalijant.

Lola kurį laiką gromuliavo šią mintį, paskui mostelėjo į kelią atgal. Į kelią šliuzo, viešbučio ir, aišku, Chadidžos automobilio link. Ji leidosi sparčiu žingsniu. Ingrida stvėrė dar vieną akmenėlį ir, riktelėjusi iš džiaugsmo, iš visų jėgų paleido jį į jūrą. Paskui tekinom nusivijo Lolą.

36

Vos išvažiavusias iš miesto, jas apgaubė rūkas, ir žibintai neįstengė perskrosti geltonos vatinės jo skraistės. Jos supainiojo paplūdimius, kelissyk apsisuko, kol galiausiai atsekė, kur tas Žigo užutėkis. Kai automobilio šviesos užgeso, dingo ir geltonoji vata, bet kadangi smėlynuose gatvės žibintų nerasi, drauge su vata ištirpo ir visas pasaulis.

Jos lėtai stūmėsi į priekį, susikibusios už rankų. Ingrida prisiminė betono plokštes kopoms sutvirtinti. Veikiai jos atsidūrė mūšos pakraštyje – buvo pats potvynis. Iš už praslinkusio debesies išniro mėnulis – nei pilnas, nei grėsmingas. Tiesiog taikus mėnulio pjautuvas, kurio šviesoje, pasitelkusios truputį kantrybės, jos įžiūrėjo šviesų valties, pririštos salos kairėje, korpusą.

– Aš ją paimsiu ir grįšiu įsisodinti tavęs.

– Tu sušalsi!

– O kokia nauda šlapti abiem?

Argumentas buvo pasigėrėtinai neginčijamas. Ingrida skubiai sumetė savo drabužius į krūvą ir patikėjo Lolai; ši sudrebėjo iš šalčio ir susižavėjimo, kai Ingrida nedvejodama paniro į vandenį – su savo geiša ir visomis žaismingomis žuvimis – ir nupūškavo salos link. Vėl užplaukė debesys. Netrukus šviesi jos galva ištirpo tamsoje. Svarbiausia, neprisiminti jokių sublogavimų ir alpulių

šaltame vandenyje istorijų. Pirmą kartą gyvenime Lola Žost pasidžiaugė, kad jai nepavyko gerai prisikirsti vakarienės.

Laukimas jai pasirodė begalinis. Valtis, kaip ir visa kita, ištirpo tamsoje. Vėjas, niekad nepaliekantis ramybėje šio krašto, visu smarkumu siautė naktyje, siundydamas bangas, tūžmastingomis salvėmis dūžtančias į krantą.

Amerikietė buvo dingusi jau geras ketvirtis valandos. Gerokai per ilgai kapanotis vandenyje Ievos kostiumu tokią naktį. Be to, rūke gali susitikti dievai žino ką, nespėsi nė pyptelėti. Išvydusi ją grįžtant, Lola pajuto neapsakomą džiaugsmą. Jos ištempė valtį ant kranto, paskui Lola ištrynė draugę iš viešbučio paimtu rankšluosčiu, padėjo apsirengti. Kalendama iš šalčio dantimis kaip kastanjetėmis, Ingrida ne iš karto įstengė pranešti nieko nemačiusi. Negirdėjusi nei šuns, nei šeimininko.

Jiedvi sėdo prie irklų. Sala buvo netoli, tačiau jūra smagindamasi patrigubino kelią, ūžčiodama valtį aukštyn ir žemyn ant klastingų skarotų bangų. Viduriams šokčiojant sūpavimo ritmu Lolai netikėtai toptelėjo, kad jos galėjo supainioti kursą ir dabar plaukia į atvirą jūrą. Žodis „plaukti" tada įgytų negirdėtą galią. Jos nuplauks taip toli, kad niekas niekada jų nebepamatys.

Kai kuklus jų laivelis smarkiai dunkstelėjo į krantą, Lola vos pamaldžiai nepabučiavo uolos, bet susilaikė. Dabar jau nebe maivymosi, o staigmenų metas. Jei jos ras namus tuščius, teks išsižadėti

savo sumanymo. Žinia, gamta šiąnakt, regis, kupina gera lemiančių ženklų. Pakibęs tiesiai virš stogo mėnuo nutvieskė namą. Pušys patikimai užstojo vėją, ir nors girgždėjo jo judinami vėjarodžiai, tas girgždėjimas nebuvo gūdus. Tačiau jei sukils tikra audra? Jei įkalins visus tuos bastūnus ant šio smaigalio, pasiekiamo tik piktadariams? Lolos baimė atlėgo, kai Ingrida paėmė ją už rankos ir nusivedė akmenuotu taku aukštyn.

Mediniai vartai buvo tvirtai apkaustyti geležimi.

– Kaip manai, ar pajėgsi perlipti sieną? – paklausė Ingrida.

– Taigi perlipk pati ir atkelk vartus iš vidaus.

– O jei jie užrakinti?

– Didysis Laikrodininkas išvykęs į kruizą Honolulu, bet mus globoja jo pareigas perėmusi jūros deivė. Taip pat Tėtušis Mėnuo. Aš viską jam papasakojau. Jis už mus.

– Ar tikrai viskas gerai?

– Nesijaudink. Kartais jūra svaigina mane labiau už vyną.

– Dabar man ramiau.

Plyšiai senoje sienoje atstojo pakopas. Lolai toptelėjo, kad vėjas gali nublokšti Ingridą nuo jos laktos, bet draugė atsilaikė ir lanksčiai liuoktelėjo ant žemės kitoje pusėje. Ji atkėlė vartus, ir metalas girgžtelėjo taip tyliai, kad tas garsas beveik nesiskyrė nuo vėjarodžių girgždesio. Palaukusios, kol Tėtušis Mėnuo pro slenkančius debesis nutvieks

peizažą, įspūdingojo namo dešinėje jos įžiūrėjo du priestatus. Pirmojo durys neužrakintos. Už jų – malkų ir maisto atsargos. Ir išskleręs mopedas. Jos pasikeitė bendrininkių šypsenomis, prisiminusios prašmatnų plikį ant seno parpalo, kurį minėjo Toma Le Kornekas.

Patraukė prie antrojo pastato. Vėjo šuorai išsklaidė kvapą, kurį pajuto, vos įžengusios į vidų.

– Dėmesio! – įspėjo Lola prieš įjungdama žibintuvėlį. – Tik nerėk.

Šviesos ratas nutvieskė Ingridą, pastirusią kaip mietas, apykakle užsispaudusią burną ir nosį. Ir senį žemėtu apsiaustu, susirietusį ant lovos. Jo pakaušis buvo apkrekęs krauju. Lola žengė į priekį, pasilenkė. Primerktos numirėlio akys buvo jau sustiklėjusios.

– Jis čia jau keletas dienų.

Ingrida mostelėjo į podėlį po laiptais. Lola apšvietė du šunis, nudėtus labradorus.

Bufete ji rado dėžutę su penkiom dešimtim šovinių, neliestą; keturkampis dulkių sluoksnyje rodė ją turėjus seserį dvynę. Ir nė kvapo ginklo, kuriam tiktų šie šaudmenys.

– Jis turi 22 kalibro ilgavamzdį. Apsirikti neturime teisės.

– *Yeah, I know.**

– Vaikštome tyliai kaip pelytės.

– Aišku.

* Aha, žinau. (Angl.)

– Apgalvodamos menkiausią žingsnelį. Tariamės pakuždomis.

– Jokių problemų.

Jos išėjo apsvaigusios. Nė nepajuto vėjo grybšnio, slystelėjusio kūnais. Šitoje tamsoje nors į akį durk jų akyse liko įsispaudęs senojo sargo kūnas. Namo durys atsivėrė į tylą, į gaižų kvapą. Kurgi tas amerikietis? Ar su juo taip pat susidorota? O gal ir su jo šeima? Lola užgniaužė virpulį, susiėmė į nagą. Tai tik drėgmės, apleistos patalpos kvapas. Tas namas aiškiai dvelkia tik vienatve.

Languotas kaip šachmatų lenta marmuras vestibiulyje, daugybė paveikslų, dailūs baldai. Kairėje erdvi svetainė, dešinėje virtuvė. Jos patyliukais apėjo virtuvę. Džiovyklėje lėkštė, keptuvė, dar šviežia duona, susukta į skepetaitę, šiokie tokie produktai šaldytuve. Jos grįžo atgal, perėjo valgomąjį ir svetainėje ant išblukusių tapetų aptiko du šviesesnius stačiakampius.

– Marinos, – sukuždėjo Ingrida.

– Ir man taip atrodo.

– Manai, jis viršuje?

– Tikriausiai. Jis čia jau ne viena diena, matyt, nutarė verčiau miegoti lovoje.

– O jei jis slepiasi palėpėje?

– Kurių galų? Palėpės pusėje nieko negirdėti. Nagi, lipam į viršų.

– Manai?

– Mūsų tikslas – nučiupti jo karabiną. Arba sudorojame jį tuoj pat, arba apsišarvuojame kantrybe.

– Patikslink?

– Būsime už naktį tylesnės. Bet auštant pažadinsime jį daina.

– O gal verčiau paprašyti pastiprinimo? Tas niekšas ką tik užmušė žmogų!

– Negali būti nė kalbos, kad čia painiotume Luji Le Gofą. Jis būtų užspeistas tarp pagarbos, privalomos rodyti viršininkams, ir draugiškų jausmų man. Esu mačiusi karjerų, sužlugdytų ir dėl didesnių menkniekių.

– Galėtume paskambinti jam anonimiškai.

– Galėtume.

– Bet taip neišsiaiškinsime, kas pastūmėjo Alisę nusižudyti.

– Skaitai mano mintis, Ingrida. Ką gi, paruoškime planą B metano dujų sprogimo atvejui.

– Tai prancūziškas posakis?

– Na, ne visai.

– Paaiškinsi visa tai man tylia galva.

– Artimiausioje ar tolimesnėje ateityje paaiškinsiu visa tai *ramia* galva. O kol kas, kai atsidursime viršuje – nė žodžio.

– Žinoma! Laikai mane diletante?

– Tik nesakyk, kad jau esi pas ką nors įsilaužusi Honolulu, Vladivostoke ar Uagadugu?

– Ne, Osakoje, bet dėl rimtos priežasties ir...

– Aptarsime tai vėliau. Ramia ar neramia galva. Po metano dujų sprogimo, atsisveikinimo su ginklais ir pinklais, pasibaigus karo veiksmams. Sutarta?

– *OK! Alright!* Nesinervinkime! – atsiliepė Ingrida, rodydama pergalės ženklą.

Ji grįžo į virtuvę ir išnaršė sienines spinteles. Apžiūrinėjo neskubėdama, kol Lola dvejojo priešais stovą su virtuviniais peiliais. Ekskomisarė pareiškė, kad nesijaučia turinti Džeko Skerdiko talentą; teks ieškoti kitos gynybos priemonės. Ingridos nuomone, pakako nusitverti lygintuvą, paprastą katiliuką, degamojo spirito kanistrą ir žiebtuvėlį – visą tą amuniciją jos turėjo po ranka. Ir sukrovė ant stalo.

Mediniai laiptai atkakliai stengėsi apskelbti apie dvi įsibrovėles ginkluoto žudiko užimtame name. Jos instinktyviai prisiderino prie jūros ritmo, taikydamos kiekvieną žingsnį prie dūžtančios į krantą bangos. Be galo ilgai kopė laiptais ir pateko, atrodo, į koridorių. Grindis dengė kilimas. Jos sugulė greta.

Praėjo gera valanda, paskui Ingrida užmigo. Lola kartkartėmis ją papurtydavo, kad per garsiai nešniokštuotų, juolab kad vėjas dabar ūžčiojo su protrūkiais. Lola mąstė apie tūkstantį Ingridos gyvenimų – nuo Osakos iki Meksiko. Apie jūreivius, kurie net šią vėlią valandą plaukia atgal į uostą, apie poilsiautojus, kuriems nusišypsojo laimė nekliudomiems pažaisti su vaikais ir šuniu nuostabiame, tyliame paplūdimyje. Apie sargą, kuris nebežais su savo labradorais, apie Rišarą Parizi, kuris galbūt maišo tešlą, apie Adamą Noną, miegantį savo zonoje X išvargusio banginių medžio-

tojo miegu, apie Morisą, veikiausiai apraudantį Alisę, vieną savo bute Šv. Martyno Šliuzų gatvėje. Lola nebežinojo, ar mąsto apie tai ištisas valandas, ar penketą minučių. Ir, beje, „mąsto“ – per drąsiai pasakyta. Tai veikiau buvo miglotas minčių jukinys. Apytikriai duomenys, pažirę kaip akmenėliai, skalaujami įnirtingos bangų mūšos. Ji atsargiai pasivertė ant šono. Galbūt ant dešinio šono jai pavyks užsnūsti.

Ant dešinio šono buvo dar blogiau nei aukštielninkai – sulig kiekvienu kvėptelėjimu į plaučius ji įtraukdavo visą koloniją erkučių iš jų dulkėtos vilnos buveinės. Namas atrodė gerai prižiūrimas, dailieji baldai tviskėjo vašku kaip „Pas Lulu“, tik buvo prašmatnesni. Vis dėlto dulkės čia siurbtos anaiptol ne vakar. Kurgi savininkas? Kodėl jis gyvena kažkur kitur, turėdamas tokį gražų būstą? Ideali vieta nusišalinti nuo pasaulio su keliomis dėlionėmis ir buteliu portveino. To šildančio, raminančio senovinio gėrimo prisiminimas padėjo Lolai apmalšinti savo vidinių bangų sūpavimą, ir ji nugrimzdo į miegą.

37

I can't get no satisfaction! Ei, storžievi, užčiaupk tą prakeiktą gitarą! – taikėsi sugriaudėti Lola, išpūtusi akis į juodą, baltą ir pilką koridoriaus peizažą, ir čia susigriebė, kas vyksta. Jos juosmens krepšelyje vis garsiau plyšojo telefonas. Buvo šviesu. Ji vėl galėjo pasikliauti savo akimis. Ir ne tik ji.

– *Fuck!* – suriaumojo Ingrida.

Bėgantys žingsniai joms iš dešinės. Jos nugarmėjo laiptais žemyn. Ūmus tvyksnis. Nuskeltas turėklas. Kulka drykstelėjo Lolai petį. Jos nudūmė į virtuvę. Lola spragtelėjo žiebtuvėlį, sviedė jį į katiliuką. Spiritas įsiplieskė prieš artėjantį žudiką. Jis tematė liepsną. Ingrida puolė į priekį, atstačiusi lygintuvą, kaukštelėjo jam per pakaušį. Jis aiktelėjo, paleido karabiną ir suklupo.

Ingrida kulnu nubloškė ginklą į šalį, sumazgiojo Montoberui rankas elektros laidu. Lola užgesino liepsnas; prieš apipildama jį klausimais luktelėjo, kol jis atgaus kvapą.

– Tu įklimpai į mėšlą. Kodėl tas sargas?

– Nelaimingas atsitikimas. Aš dėl to tiesiog... ligonis.

– Ką tu sakai!

– Maniau, užklupsiu jį... bet nepadarysiu nieko bloga. Buvau pasilikęs raktą.

– Visus tuos metus?!

– Kalderis nieko nekeitė. Nei apstatymo... nei spynų.

– Kalderis?

– Savininkas.

– Gerai, toliau.

– Buvau pasiėmęs karabiną. Sargas šėrė šunis. Aš juos nudėjau. Bet jį... norėjau tik apsvaiginti. Pataikiau... į netinkamą vietą. Jis mirė vietoje.

Jis pamėgino atsitiesti, bet greit liovėsi.

– Sargas – galbūt ir nelaimingas atsitikimas, bet į mus tu pleškinai tiesiu taikymu.

– Jūs – dvi furijos!

– O tu tai avinėlis.

– Atkakliai persekiojate mane jau nuo pat pradžių! Ko jums, tiesą sakant, iš manęs reikia?

– Klausinėju čia aš. Na kad ir – kur Kalderis? Ar jį taip pat ištiko *nelaimingas atsitikimas*?

– Kalderis čia niekad nesilanko. Viską supirko urmu – iki baltinių su išsiuvinėtais mūsų inicialais, bet... jam į šitą namą nusispjaut. Jis... turi kitų.

– Tu pardavei marinas senienų pirkliui Kerneliui, kad paspruktum be paso. Aiškus reikalas.

Jis nustebęs ją nužvelgė, bet šis veiksmas, regis, nemažai jam kainavo. Lola neprisiminė kada nors mačiusi labiau išvargusį žmogų.

– Jūs dirbate jai, – murmtelėjo jis.

– Kas ta *ji*?

Jis vėl patylėjo, veido išraiška buvo vis ta pati, lyg išvydus mėnulį, sukeliantį nelemtus psichinius

potvynius. Visas aplamdytas, jis vis dar muilino joms akis!

– Jūrų deivė, furijų valdovė? Šventoji Brankinjolio* Marija Terese? TU IŠKLOSI MAN TIESĄ!

Lolos veidas išraudonijo kaip braškė. Tai įkvėpė Ingridą – nutaisiusi psichopatės miną, ji žingtelėjo artyn, glostinėdama lygintuvą. Ši strategija davė vaisių.

– Tai jūs nedirbate ministrei Plesi-Ponto? – išspaudė jis.

– Kiek žinau, ne! – burbtelėjo Lola.

– Viskas per Simoną.

– O tas kas per vienas?

– Simonas, Elenos sūnus.

– Tas, kuris įklimpęs milteliuose? Apie kurį Plesi-Ponto papasakojo per televiziją, kad turėtų mažiau rūpesčių?

Lola žaibiškai mąstė. Mirej užsiminė, kad Alisė kvaišinasi. Vienu metu ji bendravo su narkotikų prekeiviu. Techniniu požiūriu mirė nuo perdozavimo. Mirej ir Alisė atlikdavo savo numerį vakarėliuose, kur narkotikų netrūkdavo, ir kažkoks narkomanas buvo užpuolęs Alisę prieš persimesdamas prie Montobero.

– Tai tu aprūpindavai Plesi-Ponto vaikiščią ir Alisę?

– Klystate. Prie tokių dalykų aš nekišu nagų.

* *Branquignole* (pranc.) – trenktas, kuoktelėjęs.

– Tavo sesuo tvirtina, kad pardavinėjai informaciją, bet galbūt tavo veikla įvairialypė?

– Plesi-Ponto buvo... mano gyvenimo šansas.

Netikėtai jo balsas pasirodė Lolai svajingas. Nejau jos apsirikta? Galbūt tas žmogus – ne šiaip sau cinikas. Jo gyvenime viskas buvo tiksliai apskaičiuota. Naktinio pasaulio apeigos, spartietiškas butukas Triufo gatvėje, Žonkjero baseinas. Griežta disciplina, ilgainiui turinti laiduoti jam deramą grįžimą į ankstesnį gyvenimą?

– Pažįstu ją nuo pradinės mokyklos laikų. Elena buvo ne kažin kokia mokinė, bet turėjo... tėvą deputatą... ryšių. Užtikrinta karjera. Paskui nuopuolis dėl tos užkrėsto kraujo bylos. Ją paleido. Šioje šalyje politikams viskas atleidžiama, net... tiems, kurie bjauriausiai prisidirba. Bet jei koks verslininkas padaro klaidą, vienintelę klaidą, vienintelį kartą klupteli, jam... šakės.

Jis nutilo. Jo veidas buvo nesveikai nublyškęs.

– Tavo tėvas? – pasiteiravo Lola, kad grąžintų jį į vėžes.

– Draugai elgėsi su juo... kaip su raupsuotuoju, priešai jį murkdė. Jis buvo... garbingas žmogus ir pasitraukė kaip dera.

Jis plūdo prakaitu. Čia gerokai prisidėjo ir Ingrida su savo buitiniu ginklu. Lola pripylė stiklinę vandens, padėjo jam atsigerti.

– Grįžkime prie tavo gyvenimo šanso. Gal paaiškinsi smulkiau?

– Mes norėjome nufilmuoti Simoną... visiškai... apsinešusį... Ir pagrasinti... Elenai.

– Kuo?

– Parduoti televizijai.

– Manai, bent vienas Prancūzijos kanalas gadintųsi reputaciją dėl istorijos su apsinešusiu vaikiščiu? Tai kažkoks padėvėtas Votergeitas.

– Yra užsienio kanalų. Kai kurie... be jokių skrupulų pasityčiotų iš kandidatės į prezidentus. Ir Elena būtų tai... bematant supratusi.

– *Būtų?* Nori pasakyti, tau nepavyko?

– Taigi ne.

– Kodėl?

– Per kvailystes... Alisės kvailystes.

– Ji buvo įpainiota?

– Mirej ir ji... turėjo... užsiimti Simonu.

– Apkvaišinti jį?

– Taip, o mintis pasidulkinti su Madona ir Britne vienu kartu vaikėzui patiko. Per Alisę viskas nuėjo šuniui ant uodegos. Ji paspruko... su vaizdajuoste. Įspėjo Eleną Plesi-Ponto.

– Štai kodėl jūsų ministrė pasirodė tiesioginėje laidoje, – svajingai pratarė Ingrida. – Tai išties darosi visai kaip pas mus.

– Taip, globalizacija vyksta visais frontais, – atsiduso Lola.

Kaip jis galėjo patikėti, kad tokio aukšto rango ir tokia užgrūdinta pareigūnė kaip Plesi-Ponto leisis manipuliuojama? Ir dar vienišo žaidėjo, kurio visi ginklai – puikybė ir dvi mergiūkštės?

– Kada tai įvyko?

– Prieš šešetą mėnesių.

– Kur ta vaizdajuostė?

– Alisė man sakė, kad ją sunaikino. Šiaip ar taip... iš jos nebėra jokios naudos.

Dėl Montobero Mirej buvo viskam pasiryžusi. Bet Alisė? Kodėl ji įsivėlė į tokią nešvarią istoriją? Staiga Lolai pasirodė, kad bangos, skalaujančios salą, išplovė jai smegenis.

– Alisė nežinojo.

– Nežinojo... ko? – paklausė jis, lyg tai būtų paskutinis klausimas prieš daugelio šimtmečių miegą.

– Kad tai Plesi-Ponto sūnus.

– Įžvalgu... ponia Žost.

– Kas jis toks, pasisakė pats Simonas, ar ne? Matyt, kad priblokštų ją. Alisė bemat viską sumetė.

– Akimirksniu.

– Ir norėjo pasitraukti iš šios beprasmiškos machinacijos. Juk buvo anaiptol ne tokia kvaila, kaip tau atrodė. Dėl to ją ir nužudei?

– Kokia iš to būtų buvusi nauda? Kai praloši... reikia mokėti tai pripažinti.

– Kaip tavo tėvas? Skirtumas tas, kad principingas žmogus, kaip tu jį apibūdinai, niekada nebūtų nudobęs senio dėl dviejų paveikslų ir užuoglaudos.

Jis neatsakė, bet jo žvilgsnis nuslydo į langą ir už jo dūžtančias bangas.

– Tu norėjai pabėgti į Angliją ar Airiją, – vėl prabilo Lola. – Susiradai, kas tave perkeltų. Lauki jo jau nemažai dienų. Ir jau nebetveri. Sakai

nenužudęs tos mažytės. Ką gali žinoti? – ji pakeitė puolimo kryptį.

– Papasakok man apie tą vakarėlį apleistame name, apie tipą, su kuriuo susimušei. Tai įvyko dėl Simono Plesi-Ponto?

– Apie kokį tipą?

– Pasak Mirej, kažkokį narkomaną.

– Nesuprantu.

– Abi mažytės buvo žavingais skysto latekso apdarais. O narkotikai upe liejosi. Solidūs žmonės pramaišiui su neaiškia fauna, kaip būdavo sakoma tais laikais, kai tik pradėjau tarnauti policijoje.

– Neprisimenu.

– Ar dažnai naudodavaisi Madonos ir Britnės duetu?

– Tą idėją tausojau Simonui. Jis buvo matęs jų pasirodymą... be jokių blogų ketinimų. Ir tai nedavė jam ramybės. Aš laukiau... savo valandos.

Ūmai Lolai atlėgo širdis. *Tausojau tą idėją.* Tai įrodymas, kad Alisė neturėjo su tais reikalais nieko bendra? Tai įrodymas, kad Papua jai patiko labiau už Floridą, o kanoja – labiau už rolsroisą?

– Bet Mirej man minėjo kažkokį vokietį prezidentą-generalinį direktorių?

– Toje operacijoje dalyvavo tik Mirej. Alisė... prisidėjo... tik vieną kartą. Su Simonu. Visiškas fiasko.

– O gėlės, šampanas, rausvi buduarai, prabangių putų vonia? – neatlyžo Lola. – Visa tai rasta „Astor Majo". Ir man tai padvelkė tavo stiliumi.

– Nieko negaliu įrodyti... buvau namie vienas. Vienintelis asmuo, kuriam galėjo rūpėti, kad Alisė išnyktų, – Elena Plesi-Ponto.

– Kad paskui pareikalautų iš policijos nertis iš kailio, tiriant tą bylą?

– Uždanga... tai tik dūmų uždanga.

– Ne, kažkas čia ne taip. Kad nukenksmintų tavo bombą, Plesi-Ponto pasirinko geresnę strategiją. Pavertė bombą šlapia petarda, atskleisdama tiesą žiniasklaidos priemonėms. Taigi niekaip negaliu įsivaizduoti, kad ji paskui būtų sudorojusi Alisę. Juk tokiu atveju *nukenksminta* juosta, kurioje nufilmuotas Simonas drauge su vėliau nusižudžiusia mergina, vėl taptų grėsmingu ginklu. Šį sykį lemtingu. Televizija įsitvertų šio prancūziško Votergeito. Supranti?

– Juk jus buvo pagrobę, ar ne?

– Pripažįstu, labai gali būti, kad Avinjonas ir Orleanas – Plesi-Ponto samdiniai. Bet kaip tu paaiškinsi tai, kad jie stengėsi išplėšti iš mūsų Alisės užsakovo vardą? Kitaip tariant, kad atkapstytų tavo genealogiją? Logiškai mąstant jie būtų turėję sužinoti jį iš Alisės prieš ją sudorodami.

– Tau turėjo rūpėti ją nudaigoti, – įsiterpė Ingrida. – Ji galėjo tave įskųsti. O be to, tu žinojai, koks jos gyvenimo būdas, darbo metodai. Yra iš ko sukurti nepriekaištingą savižudybę.

– Savižudybę, beveik tokią pat stulbinamą – taigi ir absurdišką – kaip operacija su Simonu, – pridūrė Lola.

– Aišku, tu negalėjai žinoti, kad Alisės pusbrolis nufilmuos tą sceną.

Ingridos pastaba pertraukė Lolos minčių eigą. Ji akimirką mąstė, paskui prabilo vėl.

– Žiniasklaidos priemonių įsikišimas ir buvo ta kibirkštis parako statinėje. Alisės Bonen mirčiai turėjo būti skirtos vos kelios eilutės laikraštyje. Bet jos panašumas į Britnę Spirs lėmė kitaip.

– Tai... nebesvarbu, – sušnabždėjo Montoberas.

Lolai teko pasilenkti, kad išgirstų.

– Mirej... ji buvo... mano šansas, o aš viską... sužlugdžiau.

– Iš tiesų, tai mergužėlei tu, atrodo, rūpi, – pripažino Lola.

– Man negera...

– Laivas! – šūktelėjo Ingrida. – Su dviem keistais jūreiviais denyje.

Lola atsistojo greta Ingridos prie lango, žvelgiančio į jūros platybes, ir paėmė iš jos žiūronus, rastus viename stalčiuje.

– Mano keltininkas, – pratarė Montoberas. – Laukiu to avigalvio... jau... daug dienų.

– Klysti. Tai Avinjonas ir Orleanas, – pareiškė Lola. – Ištikimieji ponios sarginiai šunys. Štai kada posakis „išskleisti bures“ įgauna prasmę.

Atrišusios Montoberą, jos ištempė jį iš namų. Valtį sūpavo nebe taip nuožmiai, kaip praeitą naktį. Ją užstojo namas, iš jūros valties nebuvo matyti. Jos pasiekė krantą, nutempė svirduliuojantį Montoberą iki automobilio. Lola su juo įsitaisė

ant užpakalinės sėdynės. Ingrida sėdo prie vairo ir pajudėjo Sen Malo kryptimi.

– Nereikia, kad Mirej... suimtų... dėl manęs. Pažadėkite...

Jis neteko sąmonės, galva nusviro Lolai ant kelių. Nejučiom ji pajuto užuojautą šitam senstančiam žmogui, tam gražių knygų, gero vyno, prisiminimų kolekcininkui, pamiršusiam domėtis gyvaisiais. Ir per vėlai tai suvokusiam.

Kažkoks praeivis joms nurodė, kaip patekti į Sen Malo ligoninę. Jos pristatė Rolaną Montoberą į Greitosios pagalbos skyrių, pasisakė esančios turistės, radusios paplūdimyje žmogų be sąmonės, ligoninės blankuose įrašė pramanytus vardus ir paaiškino grįžtančios į viešbutį pasiimti asmens dokumentų, kad galėtų baigti pildyti anketą.

Tada nuvažiavo į Le Gofų namus. Viržini atlėgo, kad nieko nebereikia slėpti nuo vyro. Jų draugystės saitai ir dėkingumas, kurį leitenantas jautė buvusiai komisarei, padėjo ištirti epizodą Žigo saloje. Lola pranešė apie Montobero nužudytą sargą ir tai, jog šis ligoninėje. Apie ponus Avinjoną ir Orleaną nutylėjo. Jei jie iš tiesų darbuojasi Elenai Plesi-Ponto, Le Gofams geriau nieko apie tai nežinoti. Ir galop paprašė leitenanto susisiekti su komisaru Žanu Paskaliu Grusė. Jis visom keturiom pasistengs atgauti Montoberą savo žinion. O juk niekada nereikia praleisti progos priversti Sodo Nykštuką paplušėti.

38

Greitkelyje, išjungus radiją, tyla pasirodė joms beveik tokia pat maloni, kaip pogulis ir karštas dušas po jo. Degalinėje autostrados pakraštyje keletas kilometrų už Le Mano jos prisipylė pilną baką.

– Metas grįžti, – suleisdama dantis į sumuštinį tarstelėjo Ingrida. – Maksimo paskolinti pinigai tirpsta kaip sniegas saulėje.

– Dedu galvą, mes vieninteliai pasaulyje detektyvai, patys mokantys už savo tyrimą.

– Laimei, per tuos kelerius metus „Kalipso" man pavyko šį tą atsidėti.

– Išlaidas dalinsimės pusiau! Vienintelė bėda – įšaldyta mano sąskaita. Maloniu Vidaus reikalų ministerijos rūpesčiu. Bent jau tai dabar aišku. Šiaip ar taip, yra vienas neatidėliotinas reikaliukas.

– Koks? Mano galva, jų ne vienas.

– Paprašyti ponios Plesi-Ponto grąžinti mums įprastą gyvenimą.

– Primenu, jos gorilos su mumis šlykščiai pasielgė.

– Mano kūnas to nepamiršo, Ingrida. Bet reikia pripažinti – jei būčiau buvusi kalbesnė, mūsų bėdos būtų buvusios mažesnės. Gregorjo gavo įsakymą. Įsakymą – paskubėti. Sparta – esminis pradmuo šioje istorijoje. Ar veikiau *timing**. Tie-

* Laiko apskaičiavimas. (Angl.)

są sakant, mąstau apie tai jau kelios valandos. Pavyzdžiui, man neduoda ramybės vienas klausimas. Kodėl Plesi-Ponto prieš pereidama į kontrpuolimą delsė šešetą mėnesių?

– Gal dėl to, jog nežinojo, kas tokia ta Alisė.

– Svarstau, ar tai, ką dabar pasakei, visiškai kvaila ar velniškai protinga.

– Taip, tiesą sakant, ir aš.

Malonią aplinką sudrumstė „Rolling Stones" melodija. Lola pagiežingai dėbtelėjo į mobilųjį ir nuspaudė *yes*. Ingrida suprato, kad ji kalbasi su Diegu. Šis nerimastavo, norėjo žinoti, kaip klostosi įvykiai. Beje, jų vos nenudėję kaip tik per jo rytinį skambutį. Lola paminėjo Eleną Plesi-Ponto. Ingrida matė, kad taktika keičiasi. Praėjo metas, kai jos stengėsi į tą reikalą painioti kuo mažiau žmonių. Situacija pateisino smarkiai ir greitai veikiančias priemones. Lola turėjo parengusi scenarijų ir kažkokį vaidmenį skyrė Diegui. Į smulkmenas nesileido, bet paprašė jo parūpinti skaitmeninę kino kamerą. Paskyrusi jam pasimatymą, ji baigė pokalbį šypsodamasi.

– Mes prie jo prisirišome, tiesa?

– Nelabasis hidalgas! Suprantu, kodėl mažoji Alisė dėl jo kraustėsi iš galvos. Nenustygstantis programišius ir toliau kasasi po virtualiuoju Parizi šeimos gyvenimu. Žiuljetę, dukterį, kamuoja dvasinės kančios.

– Kokio pobūdžio?

– Tėvas ją įsivaizduoja kaip karingą kepėją. O ji pati ne. Žiuljetę Parizi ne itin žavi perspektyva plušėti šešiasdešimt valandų per savaitę. Ji mieliau susitikinėtų su savo amžiaus vaikinais. Ir, beje, jei kas leistų jai pasirinkti, taptų mechanike ir dalyvautų motociklų lenktynėse.

– Iš kur jis žino, kad jai mielesni tepalai negu miltai?

– Jaunoji Parizi atsigimė į tėvą. Ji rašo virtualų dienoraštį. Diegas tai vadina *tinklaraščiu*. Žiuljetė nesupranta, kad pati susikompromituos.

Ingrida nuėjo prie automato dar dviejų kavos ir grįžo prie Lolos, kurios lūpose tebežaidė vis ta pati šypsena.

– Ar toks Diego poveikis tau?

– Turiu planą. Bent kartą jis bus tau prie širdies.

– Kodėl?

– Jis riterio džedajaus stiliaus. Iš tų, kuriuos sumeti priremtas prie sienos.

– Aš tau nuolat kartoju – tokie patys geriausi.

– Pirmyn į „Gražuoles". Ten bus Diegas ir Morisas. Bus visi. Išskyrus Denev, Depardjė ir Bjork: jie užsiėmę, bet būtinai dalyvaus kitą sykį.

– Manai, mus parodys per televizorių? – pasiteiravo vyro gėlininkė iš Marselio gatvės. – Keista, ponia Lola nerado laiko nueiti pas kirpėją.

Juo keisčiau, kad Džonatanas, „Gražiosios poniutės" kirpyklos figaro, taip pat buvo tarp susirinkusiųjų. „Žiedų aistrų" savininkas tik patraukė

pečiais. Kur kas labiau nei žmonos klausimai ar mažutė aukštaūgio jaunuolio kamera, kuria šis filmavo Lolą Žost ir jos draugus, jį domino kepta antis. Jam šis įvykis veikiau panėšėjo į netikėtą šventę negu į rimtą laidą. Bet iš Lolos Žost ir Ingridos Dizel visko gali tikėtis. Šiuo metu ekskomisarė demonstravo savo įgimtą valdingumą, vedžiodama kalbas, kurių susirinkusieji pagarbiai klausėsi.

O susirinko gražus būrelis. Žinoma, Maksimas Diušanas greta žmonos ir padavėjos Chlojos. Paskui tas prašmatnus psichoanalitikas ir jo šuo – taip pat prašmatnus gyvulys, nors šiek tiek melancholiškas – gan neįprasta keturkojams, bet ką gi, galų gale visko pasitaiko. Ir dar tas senukas – orus, bet dirglių judesių. Gėlininkas ūmai susigriebė, jog tai buvęs aktorius, Jaunimo kultūros rūmų Deltos gatvėje teatro studijos vadovas, kuris, vargšas, neseniai neteko dukters.

Džiūsną, panašų į garnį, lydėjo apvaliaskruostė brunetė. Dar į akis krito du itin elegantiški vyriškiai. Dėl jų seksualinės pakraipos gėlininkui nekilo jokių abejonių. Ir trys rinktinės mergužėlės, kalbančios tik angliškai, matyt, tosios dičkės Ingridos bičiulės. Tos gražuolės egzotiškais vardais – Karlota, Mandė, Virdžinija – iš Lolos Žost kalbos, regis, nesuprato nė žodžio, bet atrodė sužavėtos, atsidūrusios čia ir atradusios Maksimo Diušano virtuvę.

Lola Žost dėstė tikrai keistą istoriją. Gėlininkas iš savo vietos girdėjo tik nuotrupas. O jo žmona

tempė ausį ir net abi. Nebesitverdama paliko savo dienos patiekalą ir malonaus skonio namų vyną ir prisigretino arčiau Lolos Žost.

– Taigi šis filmas bus parodytas internete; jį pamatys tūkstančiai internautų. Mano draugei ir man pačiai tai garantija, kad jei artimiausiom dienom, savaitėm ar mėnesiais mus ištiks kokia nelaimė, atsakinga už ją reikės laikyti vieną personą, užimančią aukštas pareigas mūsų šalies valdymo aparate. Jos tapatybė ir paskatos, žinia, bus pagarsintos. Aš prašau viena – pasimatymo. Progos išsiaiškinti padėtį ir pasikeisti informacija. Metas susitikti. Susitikimas akis į akį pasiteisinęs – klasikinis metodas...

Pasibaigus kalbai operatorius filmavo toliau. Kas ne kas šypsojosi, kiti sėdėjo rimtais veidais. O paskui staiga senasis aktorius atsistojo ir pareiškė padeklamuosiąs Gijomą Apolinerą. Kad pagerbtų gražią merginą, kuri nebegrįš, bet kurios jie niekada nepamirš. Jo balsas buvo malonus, stiprus. Tad nebuvo jokio reikalo mesti vyną ir patiekalą. Gėlininkui teko girdėti, kad senovėje antikiniuose teatruose spektakliai taip ir vykdavę. Žmonės klausydavę valgydami, net galėjai nukreipti dėmesį nuo scenos ir užmegzti pokalbį su kaimynais.

– *Aš nuskyniau tą viržio šakelę / Nepamiršk, kad ruduo tuoj užges / Nebeteks susitikt šioj žemelėj / Laiko kvapas – tai viržio šakelė / Bet atmink, kad aš laukiu tavęs.*

„Žiedų aistrų“ savininkas paplojo, kaip ir visi susirinkusieji. Pamatęs, kad žmonos akyse spindi ašaros, jis atsistojo pabučiuoti jos į skruostą. Tas gestas buvo užkrečiamas. Svečiai puolė audringai bučiuotis. Aktorius pabučiavo Lolą, Ingrida pabučiavo Chadidžą, paskui apkabino Maksimą, psichoanalitikas pakasė galvą savo šuniui, ir čia bemat jam į kaktą pakštelėjo viena gražiųjų anglosaksių. Vienas iš dabitų apkabino apvaliaskruostę merginą. Operatorius, žmonėms bučiuojantis nepaleidęs iš rankų mažučio aparato, smagiai įamžino tą bučinių jūrą ir baigė filmuoti ties Lola.

– O svarbiausia, kad viskas būtų ryšku! – raiškiai ištarė ši, besdama pirštu į objektyvą. – Čia tau ne koks realybės šou!

39

Štai kaip atrodo jų slaptoji „povandeninio laivo“ versija, mąstė Lola, žvalgydamasi aplinkui. Juodas furgonas tamsintais stiklais – vidus ne ką tesiskiria nuo kokio miniatiūrinio anglų klubo. Oda traukti minkštasuoliai, salone televizorius – išjungtas. Ir pamirštas baras, bet kas čia nuostabaus, dar tik dešimta ryto; vis dėlto Lola mielai būtų išlenkusi taurelę, ji prisipažino sau, kad nervinasi. Priešais ją sėdėjo trise. Kokių penkių dešimčių metų vyriškis dailiai sukirptu kostiumu, saldžiomis advokato manieromis ir kalbėsena. Jauna moteris karė šukuosena ir kvadratiniu veidu, griežtu kostiumėliu ir skvarbiu žvilgsniu. Trečiasis asmuo vilkėjo tamsiai mėlyną bleizerį, pilkas kelnes ir pasižymėjo stangriais raumenimis, būdingais sporto vadovams ar aukštų asmenų apsauginiams.

Kvadratinė Panelė kruopščiai apieškojo Lolą ir atrodė kone nusivylusi, kad nerado nei ginklo, nei įrašančios technikos. Kol kas po trumpo pasisveikinimo vyko stebėjimo raundas. Ponas Bleizeris nenustygo vietoje. Bet, sprendžiant iš visko, įgaliotasis asmuo čia neabejotinai buvo ponas Elegantas. Jis ir griebė jautį už ragų.

– Jūs pageidavote susitikimo, ponia, ir mes susitikome.

– Ilgai netruksime. Trumpai tariant, aš noriu atgauti savo sąskaitą banke ir judėjimo laisvę.

Kvadratinė Panelė nudelbė Lolą tokiu žvilgsniu, lyg ši būtų leidusi sau garsiai nusikvatoti per paties prezidento laidotuves. Ponas Bleizeris atpalaidavo kaklaraiščio mazgą. Šis gestas priminė Lolai kai kuriuos pradedančius apklausą kolegas, kuriuos ji manė išbraukusi iš atminties.

– Šis prašymas galioja ir Ingridai Dizel, – toliau dėstė ji tokiu pat tonu. – Tuo atveju, jeigu mano draugės ir mano prašymas nebus patenkintas, aš nedvejodama visomis reikiamomis priemonėmis iškelsiu viešumon tapatybę ir metodus personos, kuriai jūs dirbate...

– Ką norite tuo pasakyti? – pertarė ją ponas Bleizeris prikimusiu balsu, kaip žmogus, kuris ramina nervus gausiomis nikotino dozėmis.

Ponas Elegantas neperprantamu veidu sviedė į jį skubrų žvilgsnį, paskui vėl atsisuko į Lolą.

– Aš taip pat turiu sūnų, dėl kurio nedvejodama griebčiausi sunkiosios artilerijos, – toliau porino ši. – Nepritariu jūsų viršininkės metodams, bet ją suprantu. Rinkėjai bus ne tokie atlaidūs.

– Koks įžūlumas! – vamptelėjo Bleizeris.

– Avinjonas ir Orleanas – atlikėjai, kurių vardus aš ne taip greitai pamiršiu. Jie įkalino mus vienoje požeminėje automobilių aikštelėje, Monruže, ir kankino mano draugę. Kalbėkite apie neišmanymą, perdėtą uolumą, ieškokite apibrėžimų,

kokie tik patinka, – tai nepadės. Dabar, kai mes žinome, kokiame lauke žaidžiame, esu pasirengusi pateikti jums savo sukauptą informaciją.

– Tas, ką čia siūlote, nepagrįsta jokiais įrodymais, – vėl įkišo savo dvylekį Bleizeris.

– Aš nustačiau Avinjono tapatybę. Paskalis Gregorjo – buvęs Kovos su narkotikais skyriaus darbuotojas ir savo draugų įskundėjas. „Kumštynėmis" jis pradėjo tokį pat verslą, kaip jūsų, jei neklystu, aukščiausios klasės apsaugos. Gregorjo padarė rimtą klaidą. Pamanė, kad užpuldamas dvi moteris, kurių viena – jau močiutė, jis akimirksniu ir mažiausiomis sąnaudomis pasieks savo. Nesitikėjo, kad aš pasipriešinsiu ir jam teks griebtis spaudimo – kankinti mano bendražygę. Ir nė neįsivaizdavo, kad ši jį nukelnės.

Ponas Bleizeris taikėsi atsikirsti, tačiau ponas Elegantas sulaikė jį, uždėdamas delną jam ant rankos.

– Mes sutinkame su jūsų sąlygomis, ponia Žost, bet...

– Duodu jums garbės žodį. Man tai šį tą reiškia.

– Kalbėkite. Išdėstykite savo versiją.

– Tai ne versija, tai tiesa. Reikia išsiaiškinti.

Bleizeris atsidrėbė kėdėje, atrodo, pasibjaurėjęs, Kvadratinė Panelė suakmenėjo.

– Sutarta, – nežymiai atsidusęs tarstelėjo ponas Elegantas.

– Rolanas Montoberas, vienas „Paryžius – tai šventė" kompanionų ir Alisės Bonen, jaunos šokė-

jos, kuri *nusižudė,* šefas, sumanė šantažuoti savo buvusią mokyklos draugę Eleną Plesi-Ponto.

– Venkime vardų...

– Tai tiesos, ne gudravimų klausimas. Taigi aš ničnieko nevengsiu.

Bleizeris atrodė pasiruošęs nusiplėšti kaklaraištį ir sumegzti iš jo kartuvių kilpą, taigi Lola verčiau sutelkė dėmesį į rimtą, tačiau orų pono Eleganto veidą.

– Jis žinojo Simono bėdą ir kantriai laukė, kol galės jį nufilmuoti. Pasinaudojo Alisės Bonen paslaugomis šiai nežinant. Apie šį mėginimą šantažuoti ji pranešė Elenai Plesi-Ponto. Nežinau, kaip ji tai padarė, bet jai pavyko išsaugoti anonimiškumą. Bent teoriškai. Kas buvo toliau, jūs žinote. Ministrė viešai išdėstė savo sūnaus bėdą. O Alisė buvo nužudyta.

– Jūs teigiate, kad čia būta priežasties ir padarinio ryšio! – stūgtelėjo Bleizeris.

Lola nuleido tai negirdom. Šis pokalbis slaptojo stebėjimo furgone buvo jai prie širdies ne ką daugiau negu balinimo su Žavelio vandeniu programa kurioje nors Šv. Felicijono ligoninės skalbimo mašinų. Atėjo išvadų metas.

– Iš pradžių už Alisės mirties aš įžiūrėjau Rolaną Montoberą. Bet tai buvo neįtikima. Jis daug gviešiasi, bet nėra nei pamišėlis, nei kvailys. Jeigu būtų norėjęs nužudyti Alisę, būtų tai padaręs patyliukais. O svarbiausia, būtų susikurpęs sau alibi. Taigi ministerijos įsakymas rodėsi tikėtina versija.

– Koks įžūlumas! Painioti šalies aukščiausios valdžios organus su piktadarių gauja! – išpyškino Bleizeris.

– Ar leisite man baigti, ar sėdėsime čia visą naktį? Aš irgi mielai grįžčiau namo. Turiu apsikuopti po to, kai jūsų skautai apvertė aukštyn kojom mano būstą.

– Mes nebepertrauksime, ponia, – tarė ponas Elegantas, tramdydamas šypseną. – Mums taip pat reikės šiek tiek apsikuopti.

Bleizerio laukia nemalonumai. O galbūt ir Kvadratinės Panelės, jeigu ji – vyriausiojo gorilos talkininkė.

– Tai negali būti Vidaus reikalų ministerijos įsakymas dėl tos paprastos priežasties, kad Gregorjo pasirodė jau po Alisės žūties, – vėl prabilo Lola. – Simonas buvo apkvaišęs, bet ne tiek, kad pamirštų vakarėlį su Britnės Spirs antrininke ir mėginimą šantažuoti. Kai Alisė Bonen iššoko pro „Astor Majo" langą, žiniasklaida leido publikai pasigardžiuoti iliuzija, kad žuvusioji – žvaigždė. Jūsų ir taip jau sukeltai ant kojų tarnybai sugretinti Simono ir Alisės susitikimą ir tą didžią skaudžios telerealybės akimirką nebuvo sudėtinga. Tai paaiškina, kodėl Gregorjo norėjo išplėšti iš manęs Alisės užsakovo vardą.

– Nelabai suprantu, – įsiterpė Kvadratinė Panelė, palinkdama prie Lolos.

Kaip stropi mokinė, ji alkūnėmis įsirėmė į kelius, delnu pasirėmė smakrą. Lolai prieš akis

šmėstelėjo pritrenkianti vizija. Pono Eleganto užuomina apie būsimą apsikuopimą nepraslydo negirdom. Kvadratinė Panelė regi save pono Bleizerio vietoje. Taigi jai rūpi parodyti ponui Elegantui, kad ji didelė nuoširdi mergaitė, kukli ir stropi. Ir nuolanki.

– Elena Plesi-Ponto pamanė, kad už šios sensacingos žūties slypi perspėjimas, – toliau kalbėjo Lola. – Ar tik po žlugusio šantažo nerengiama kokia nors slidesnė operacija? Ja dėtai, man taip pat būtų rūpėję žinoti. Kaip patyrusi žiniasklaidos priemonių vartotoja savo maloniu, raiškiu stiliumi, kurį taip vertina rinkėjai, ministrė įsikiša pati, kad parodytų, jog Bonen byla, kaip šlykščių masinės informacijos priemonių siautėjimo simbolis, neduodanti jai ramybės ir ji ketinanti toje jovalynėje padaryti tvarką. Subtilus būdas užtušuoti, kad pati yra tiesiogiai su tuo susijusi.

– Kur ponas Montoberas? – pasiteiravo ponas Elegantas.

– Vienoje Bretanės ligoninėje gydosi galvos traumą. Norėčiau, kad pamirštumėte jį grąžinti į Paryžių.

Ponas Elegantas linktelėjo galvą, kaip žmogus, kurį pralinksmino tas savotiškas virtuoziškumas.

– Vietinė policija ketina pasilaikyti jį kuo ilgiau, – dėstė Lola. – Už sargo nužudymą. Ir nepamirškite, kad jo planas šantažuoti gražiąją Eleną nepavyko. Šiaip ar taip, jis buvo iš anksto pasmerktas žlugti.

– Gražiąją Eleną! Koks familiarumas! – sugriaudėjo ponas Bleizeris.

– Taip ją vadina gerieji žmoneliai. Ir farai. Nežinojote? Iš tikrųjų, jūs ne kažin ką žinote.

– Kur tas vaizdo įrašas? – giedru balsu pasiteiravo Kvadratinė Panelė.

Jaunoji karjeristė, šviežiai iškepta Nacionalinės administracijos mokyklos, sukepaluota gražiai politinei karjerai, patyliukais perėmė valdymą į savo rankas ir taikėsi tiesiai į tikslą. Ponas Elegantas susidomėjęs žvilgtelėjo į ją, o ponas Bleizeris, atrodė, tuoj sudraskys dantimis savo kaklaraištį.

– Garbės žodis, nežinau, – atsakė Lola.

Kvadratinė Panelė įbedė į pašnekovę visai negrėslų žvilgsnį.

„Bet aš suprantu, jūs nenorite, kad televizijos žiūrovai išvystų Plesi-Ponto sūnų greta merginos, kurios žūtis ką tik šmėžavo pirmuosiuose laikraščių puslapiuose“, – toliau mintijo Lola.

Ji kelias sekundes patylėjo, kad sumestų diplomatišką atsakymą.

– Tas įrašas – nukenksminta bomba, nes Simono bėda daugiau niekam nebėra paslaptis. Jūs norėtumėte jį surasti, kad patikrintumėte mano pareiškimą ir viską išsiaiškintumėte. Turite teisę. Bet šioje srityje iš manęs jums jokios naudos. Dabar jūs apie tai žinote tiek pat, kiek ir aš.

„Jei nuleisime nemačiom Mirej Kost vaidmenį, – mąstė Lola. – Nėra reikalo gramzdinti mer-

gaitę, kurios visa kaltė – tai, kad ištraukė nelaimingą bilietą.“ Abi moterys dar kurį laiką tyrinėjo viena kitą. Paskui Kvadratinė Panelė nusišypsojo. Ta šykšti šypsena glotniame veide buvo netikėta. Lola atsakė jai šypsniu. „Kodėl jūs visa tai darote?“ – atrodė, klausia jaunoji moteris.

– Darau tai dėl Alisės tėvo, savo draugo, – paaiškino Lola stodamasi. – Viskas labai paprasta.

Jai teko išjudinti Bleizerį – šis atsisuko į Elegantą ir sulaukė ženklo atšauti duris.

Lola apsidžiaugė, vėl išvydusi Žavelio krantinės aplinką, gelsvas sraunias patvinusios Senos bangas. Neatsigręždama nužingsniavo Grenelės tilto ir Laisvės statulos, prancūziškojo amerikietiškos žvaigždės dublikato, kryptimi. Pagalvojo apie Ingridą, kantriai laukiančią jos „Gražuolėse“. Nusprendė paskambinti jai ir nuraminti, paskui grįžti į jų kvartalą – palengva, Senos pakrante. Skaisti saulė susiuostė su pilku dangumi ir prigamino pasidabruotų debesų, juos blaškydamas smaginosi dirglus vėjas. Idealus oras pajusti, kaip atlėgsta kūnas ir dvasia.

40

Iki pavasario pradžios buvo likusios tik kelios dienos. Ingrida ir Lola vėl grįžo į savo namus, atgavo savo banko sąskaitas. O Morisas Bonenas – teatro saliukę Jaunimo kultūros rūmuose, kur vadovavo studijai. Lola nutarė, jog toji aplinka tinkama pateikti žiauriai ataskaitai – įprastoje blankiai apšviestoje vietoje Morisui bus lengviau nuslėpti savo jausmus. Lola pasirinko neišbraukytą Alisės negandų versiją. Pavaizdavo ją svyruojančią ant bedugnės krašto, pasirengusią įsivelti į Rolano Montobero intrigas. Dėl to sukilęs jos išdidumo protrūkis atrodė tik dar labiau jaudinamas.

Moriso įniršis jau buvo išblėsęs; jis ramiai klausėsi dviejų draugių, aiškinančių, kaip jo dukters žūtis išjudino keletą svarbių asmenų aukščiausiuose valstybiniuose postuose. Rolanas Montoberas nuo šiol teisingumo rankose, bet žudikas tebėra laisvas. Lola paprašė Morisą pamąstyti, remiantis iš visur surinktais duomenimis. Kokia nors smulkmena, prisimintas pokalbis ar prisipažinimas galėtų tapti nauju atspirties tašku.

– Jūs jau ir taip be galo daug nuveikėte, mergaitės. O be to, kalbėkime be užuolankų: aš neturiu iš ko jums užmokėti.

– Klysti. Ministerija ką tik atsiuntė mums du stambius čekius nuostoliams padengti. Ir mes nu-

sprendėme juos priimti. Kad laimėtume laiko. Ir toliau tęstume tyrimą.

Reikėjo skirtis. Jau rinkosi pirmieji Moriso mokiniai, o pas Ingridą savaitinio masažo turėjo ateiti daktaras Ležė. Ji išėjo į savo seansą, o Lola vienoje Madžentos bulvaro internetinėje kavinėje susitiko su Diegu Karliu. Ji neslėpė, kad dėl hidalgo jai neramu. Morisas, atrodo, kabinosi ir po truputį grįžo prie savo įprasto gyvenimo, o slaugytojas gniužo po nepakeliamo kaltės jausmo našta.

Diego nuomone, Alisė įsivėlė į tą nešvarią istoriją, pagauta ūmios nevilties, kai pasijuto pamesta. Kad ir kiek jos įtikinėjo jį, tai nieko nepadėjo. Jis atsisakė minties susitvarkyti butą ir paliko angeliukus ir širdis, kad niekas nebūtų pamiršta. Lola pasiūlė Pjero, Maksimo draugo ir auksarankio meistro, paslaugas. Veltui. Ji tikėjosi priveikti Diegą išsekimu.

Rado jį gyvai barbenantį klaviatūrą, susikaupusį, pasidėjusį menką sumuštinį su kumpiu ir siaubingo amerikietiško sodos vandens butelį. Kiekvieną kartą, kai jos bandydavo nusitempti jį į „Gražuoles“ draugiškos civilizuotos vakarienės, Diegas atsikalbėdavo bet kokia dingstimi – tai kokiu apsipirkimo žygiu, tai budėjimu. Ilgiau taip tęstis nebegalėjo.

Jis atsuko į ją savo gražias, juodas, bet išvargusias akis ir liūdnai šyptelėjo. Ekrane ji perskaitė keletą eilučių. Jaunosios Parizi dienoraštis. Ši nė nenutuokė turinti tokį dėmesingą skaitytoją.

– Šeimyniniai ryšiai – kokia painiava! Bet aš kantrus. Narplioju Parizi šeimą siūlas po siūlo. Matai, tai net ne programišiaus darbas. Tai paprasto interneto vartotojo reikalas. *Tinklaraščiai* prieinami bet kam.

– Ir vis nieko?

– Žiuljetė nekenčia Žiulio. Laiko brolį dykūnu, pavydi, kad šis įsitaisė meilužę.

– Kas ji? – susidomėjusi paklausė Lola.

– Tai paslaptis. Bet Žiuljetė Parizi saikstosi galų gale ją atskleisianti. Šiaip ar taip, toji sužadėtinė – graži mergina, trokštanti gražaus gyvenimo. Pasak Žiuljetės, dėl jos Žiulis ir griebėsi televizijos žurnalistikos. Ta draugužė nė žiūrėt nežiūrėtų į kažkokį kepėją.

– Ir brolis leidžia seseriai bjauriai jį apkalbinėti daugybės nepažįstamų žmonių auditorijoje.

– Dienoraštis – internete, bet tai nereiškia, kad jis ką nors domina. Dedu galvą, jog šeima nieko nežino. Tai iššūkis. Tėvui ir jo internetinei vaizdo kamerai. Broliui ir jo operatoriaus karjerai. Motinai ir jos amžinam nepasitenkinimui. Parizi šeimoje visi bendrauja, bet niekas nesikalba tarpusavyje.

Lola perskaitė keletą fragmentų. Žiuljetės tinklaraštyje nebuvo nieko įdomaus. Ji iki šleikštulio gromuliavo savo nuoskaudas. Lola leido Diegui dar truputį panaršyti, paskui pasiderėjusi įkalbėjo jį išeiti pakvėpuoti grynu oru. Jie patraukė bulvaru iki Šv. Kventino turgaus.

– Tu pablyškęs.

– Ne, ne, Lola, viskas gerai. Mes vaikštinėjame. Kaip Antuanas ir Adamas.

– Kas čia per naujiena?

– Adamas pagaliau sutiko išlįsti iš savo banginio. Bet kadangi griežtai atsisako kelti koją į psichoanalitiko kabinetą, Antuanas vedasi jį pasivaikščioti. Jie šnekučiuojasi vedžiodami Zigmundą.

– Maniau, Adamui išnirusi koja.

– Aš jį pagydžiau.

– Na, žinoma.

– Ir iš kailio neriuosi, kad jį iš tikrųjų priimtų į valytojų brigadą, bet tai jau sudėtingiau.

– Tu toks atkaklus, kad galų gale tau pavyks. Ką gi, tie pasivaikščiojimai – labai sveikas dalykas. Ar Antuanas pasiekė kokį nors rezultatą?

– Jis nesiskundžia. Galbūt mes niekada nesužinosim, kas daugybei metų atvedė Adamą Noną į apleistą senosios ligoninės zoną. Bet galų gale tai jo paslaptis. Mums turi likti šiokių tokių paslapčių. Šiaip ar taip, jis kiekvienąnakt grįžta nakvoti į savo šulinį. Slapčia.

– Ką tu man čia giedi, gražusis paukšteli?

– Zonoje X yra užverstas viduramžių laikų šulinys. Adamas sakosi ten miegąs, apsigobstęs sena neperšlampama striuke. Tai jį, atrodo, raminamai veikia.

Jie tylėdami paėjėjo kokį šimtą metrų, paskui ji apglėbė jam pečius ir vėl prabilo apie Pjero ir didžiuosius jo talentus patalpų dažymo srityje.

– Gali visiškai ramiai patikėti jam raktus ir užsiimti savo reikalais. Ar, jei nori, su juo bendrauti. Jis – įdomus tipas. Pažinojo Margeritą Diuras.

– Tikrai?

– Taip, manding, išgerdavęs su ja vienoje vietinėje užeigoje. Ji kalbėdavusi apie literatūrą. Jis – apie tapybą.

– Iš tikrųjų?

– Nežinau, bet Pjero visada savo istorijomis įtikina. Tai neapsakomai ramina. Nagi, pabandyk.

41

Negalima buvo nuleisti akių nei nuo Tėtušio Dinamito nei nuo hidalgo dvasinės būklės. Šį šeštadienį, traukdama į Šv. Felicijono ligoninę, Lola didžiavosi vienu šūviu nušovusi du zuikius. Ingrida dabar puikavosi įveikusi savo ligoninės baimę, ir dvi draugės narsiai peržengė Greitosios pagalbos skyriaus slenkstį.

Tėtušis Dinamitas ir visa jo trupė vėl grįžo prie darbo vėžininkų skyriuje. Kaip tik dabar aktoriai padėjo ligoniams užsimiršti improvizuotais numeriais.

– Morisas mėgsta improvizacijas dėl keleto priežasčių, – aiškino Diegas Ingridai ir Lolai, vesdamas jas į kavinę, paverstą teatru. – Tai nelengva, vadinasi, įdomu. Be to, taip jis apsidraudžia nuo atminties duobių.

– Tik pamanyk, jūs nebeišskiriami! – tarstelėjo Lola.

– Mudu su Morisu susidraugavome. Šnekamės apie Alisę. Jam tai į gera, man taip pat. Aš daug sužinojau. Be kita ko, kad ji jautėsi kalta dėl motinos mirties.

– Kodėl?

– Vaikystėje Alisė buvo nepakenčiama mergiūkštė, tad įsikalė į galvą, kad pagraužė Aleksandrinai nervus – ši dar jauna mirė nuo vėžio. Morisas

šimtus kartų mėgino ją atvesti į protą. Kaip tik dėl to ir leisdavo jai vaidinti čia su jo trupe. Tomis akimirkomis ji visiškai tam atsiduodavo. Turėjau suvokti, kokia sklidina jos širdis.

Prieš įžengdamos į kavinę jos atpažino Moriso balsą.

– Ką jūs čia veikiate, panele, ir dar taip apsitaisiusi?

– Aš jums trukdau? Norėtumėt, kad miegočiau tarp švelnių siuvinėtų paklodžių?

– Ne, netrukdote. Aš visur jaučiuosi kaip namie.

Panelę vaidino maža šviesiaplaukė nubalintu veidu, iš paklodės susikurpusi naktinius marškinius ar nuotakos suknelę. O gal tai įkapių drobulė? Morisas dėvėjo fraką, cilindrą, juodą kaukę. Iš pagalvės užvalkalo buvo susimezgęs ryšulėlį.

Ingrida ir Lola įsispraudė tarp žiūrovų ir sekė istoriją plėšiko džentelmeno, užklupto pilyje jaunos merginos. Ar šmėklos. Žiūrovams, kaustyte prikaustytiems tų dviejų atsitiktinumo suvestų vienišių nuotykių, buvo suteikta galimybė manyti, kaip patinka. Grimas ir gerai valdoma dikcija neleido nustatyti Moriso amžiaus. Brandus, elegantiškas vyriškis, paslaptingų aplinkybių priverstas plėšikauti. Atrodė, jo ryšulys prikimštas brangenybių, žvakidžių ir net žymių dailininkų drobių. Jis dėjosi kviestiniu svečiu. Jaunuolė inženiu, kaip ir dera, buvo nekalta ir šelmiška. Ji erzino vyriškį ir, regis, nebijojo, o tai stiprino prielaidą, kad tai dailutė šmėkla.

Du pagrindiniai personažai leidosi į žaismingą, kupiną žavesio dialogą. Mergina darėsi vis kandesnė ir paslaptingesnė. Plėšikas džentelmenas, atrodo, sutriko. Jį jaudino jos jaunystė, bet ką jis čia veikia? Atėjo apiplėšti turtingų namų ar vaikosi prisiminimus? Ji švelniai kuteno jo santūrumą, versdama jį prieštarauti pačiam sau. Švietė nuostabi pilnatis, ir ji ta dingstimi išviliojo jį į kiemą. Palinkusi virš šulinio, gėrėjosi mėnulio atspindžiu juodame vandenyje. Lola pajuto, kaip įsitempė publika. Žiūrovai būgštavo dėl plėšiko džentelmeno. Ar tai piktavalė šmėkla, besitaikanti įstumti žavųjį vagį į šulinį? Morisas ir aktorė sumanė kur kas svaigesnę atomazgą. Džentelmenas buvo ne plėšikas, o angelas. Keistoji jaunuolė – ne šmėkla, o sielvarto pagraužta įsimylėjėlė. Karščiuojanti mergina, sapnuojanti, kad vaikštinėja po pilį ir susitinka džentelmeną.

– Aš atėjau ne vogti. Atėjau grąžinti jums džiaugsmo. Jis šiame ryšulėlyje.

– Tai kodėl atrodote toks nuliūdęs, jei esate žmogus, nešantis džiaugsmą?

– Mūsų susitikimas nebuvo numatytas. Aš turėjau padėt savo ryšulį prie jūsų lovos. Nesusidorojau su užduotimi. Ir vėl.

– Ir vėl?

– Susitikdavau su jumis naktis iš nakties. Jūs nenuorama, panele. Nelengva išgydyti jus nuo liūdesio.

– Bet ką jūs darote?

– Juk matote. Metu savo lobį į šulinį. Tokia taisyklė. Džiaugsmas praverčia tik vieną kartą. Bet aš dar sugrįšiu. Kitame jūsų sapne. Jūs išgysite nuo tos meilės, neprilygstančios jums.

– Pažadate?

– Tai daugiau negu pažadas. Tai priesaika.

Salė nuoširdžiai plojo. Lola jautėsi užkaitusi. Ji atsigręžė į Ingridą: šios akys buvo pilnos ašarų. Kodėl visi jie aplink mane skilę kaip žaibo pakirsti medžiai? O juk aš visai nepanaši į ramstį, be to, esu per sena ir gerokai pavargusi.

Skilę medžiai, džentelmenas, jaunuolė, kiemas, šulinys, žodžiai ir vaizdai sukosi ratu jos galvoje, o Morisas prašė publikos naujos temos improvizacijai. Pakilo keletas rankų. Morisas linktelėjo besišypsančiai, bet sunykusio veido moteriai.

– Kaimo vestuvės, daug svečių, šokių ir dainų, – sviedė ši tartum iššūkį.

– Kaimo vestuvės, viens! – šūktelėjo Morisas, duodamas ženklą aktoriams.

Lola žvilgsniu paieškojo Diego. Šis jau buvo grįžęs prie savo darbų. Ji pasilenkė prie Ingridos, pakuždėjo trumpam išeinanti. Amerikietė linktelėjo, susižavėjusi tais į mūšį stojančiais fokusininkais. Morisas apglėbė partnerę ir leidosi šokti tango – vestuvės bus argentinietiško stiliaus.

Lola prisėdo atokiau nuo dūzgiančio Greitosios pagalbos avilio. Nejučiomis buvo priartėjusi prie zonos X.

Užverstasis viduramžių šulinys. Adamas sakosi čia miegąs, apsigobstęs sena neperšlampama striuke. Tai jį raminamai veikia.

„O kas raminamai veikia mane? Gera dėlionė, senas portveinas, draugų balsai „Gražuolių“ šiltyje. Ar nereikėtų grįžti namo? Mano ryšulėlyje tik šešėliai. Telieka įmesti jį į šulinį. Tokia taisyklė.“ *Džiaugsmas praverčia tik vieną kartą.*

Moriso sužadinti vaizdai buvo slogūs. Jie klostėsi ant Diego pasakojimo, kurdami erzinantį kažko jau patirto pojūtį. Lolai vėl teko trukdyti jauną jį slaugytoją, ir ji iš anksto jautėsi šniukštinėjanti po durpynus, ūkus, išblėsusius pojūčius. Stumtelėjo duris, vedančias pas nukentėjusįjį, pas gydytoją, pas Diegą. Paprašė jį skirti jai keletą minučių.

– Tu man pasakojai apie Adamo Nono šulinį. O Morisas Bonenas panaudojo šulinį savo improvizacijoje. Turiu rasti ryšį, Diegai.

Slaugytojas pasiūlė jai smulkiai atpasakoti improvizaciją.

– Ryšys – Alisė, – pareiškė su pergalinga šypsena. – Jai geriau sekėsi šokti negu vaidinti, ir ji mėgdavo grįžti prie tų pačių temų. Ne kartą improvizavo šulinio tema. Tiksliau, lobio, saugomo šulinyje.

– Ji sakė „saugomo“, ne „paslėpto“?

– Manau, taip. Tu atrodai patenkinta, Lola!

– Grįžk prie darbo ir nesijaudink. Aš pasirūpinsiu visu kitu.

Ji įnirtingai pamojo amerikietei. Akimirką žiūrovai galvojo apie atskubančius į talką naujus aktorius. Bet greitai susigriebė, ir Morisas su savo trupe vėl prikaustė jų dėmesį.

Ingrida ir Lola pravėrė nepaslankias zonos X duris, įžengė į betonines įsčias. Lola pašaukė Adamą, bet atsakymo nesulaukė. Įsivaizdavo jį saulėkaitoje, vaikštinėjantį su Antuanu ir Zigmundu. O Ingrida visada buvo pasirengusi neįtikinamiausiems, keisčiausiems ir neprotingiausiems nuotykiams, tad Lolai nereikėjo daug įkalbinėti, kad įtikintų ją nuodugniai išnaršyti tas drėgnas, nešvarias patalpas ir paieškoti šulinio. Vargais negalais jį aptiko, ir nuovargis akimoju išsisklaidė, užleisdamas vietą lūkesčiui.

Adamas Nonas slėpė jį po statybiniu brezentu. Tą paslapčių dangtį laikė prispaudęs apverstas karutis. Tarp karučio ir brezento jos rado plastikinį maišą su stebuklingąja striuke.

Lola apšvietė dešimties metrų gylio ertmę. Ant geležinio žiedo užmazginta virvė, nutrinta, bet pažiūrėti tvirta. Ingrida klausiamai pažvelgė į žibintuvėlio šviesos iškreiptą Lolos veidą ir įskaitė jame labai aiškius nurodymus. Laimei, nusileidimas į šulinį, apleistą nuo Jeronimo Boscho laikų, nebuvo jos ligūstų baimių sąraše, ir ji ėmė kantriai ir sėkmingai kepurnėtis žemyn, kartkartėmis slystelėdama ant šlapiuojančios sienos.

– Čia kvepia prarastu pasauliu! – šūktelėjo dusliu lyg iš po žemių, bet pakiliu balsu. – Dar pora metrų, ir pasieksiu dugną.

Lola nusišypsojo. Dar niekad nebuvo girdėjusi, kad kas nors praneštų pasieksiąs dugną tokiu pakiliu tonu. Ji apšvietė raumeningas rankas, įsitvėrusias virvės, šviesią galvą.

– Radau plastikinį maišelį!

Viltis pūtėsi kaip oro balionas, o nuovargis atitinkamai pliuško, traukėsi.

Ingrida išniro į paviršių su žemėtu maišeliu. Jos tylėdamos pritūpė, Lola apšvietė grobį, Ingrida atsargiai praskleidė maišelį. Jame buvo akiniai, susiraizgę elektros laidai ir dėžutė.

42

Kol lavoninės vedėjas „Canon des Amis“ kavinėje palaikė draugiją Frambuazai, Diegas, Ingrida ir Lola sėdėjo užsidarę jo irštvoje, kurią jis pusvalandžiukui užleido. To Diegui pakako su kaupu, kad perkeltų į kompiuterį mažučiukės kameros turinį ir įjungtų skaitmeninį vaizdo įrašą.

Šviesiaplaukis garbanotas jaunuolis palinkęs virš žemo staliuko su kokaino takeliu. „Geras!“ – pareiškia pasigardžiuodamas. Alisė Bonen Moters Katės kostiumu pakelia galvą į kamerą.

– Simonas – kvaišelis.

– Ką? – gargteli minėtasis Simonas.

– Tu turtingas, visai mielas, ne per kvailas. Tavo motina – garsenybė. Tai kokį velnią čia veiki? Ar nematai, kad Madona tave filmuoja!

Jis sustingsta, žvelgdamas ta pačia kryptimi, kaip Alisė.

– Kur? Kaip?

– Savo akiniais, tu asilo galva! Niekada negirdėjai apie mažučiukes kameras?

– Bet ką tu čia, tiesą sakant, skiedi?

– Manai, mudvi linksminame tave, kretine? Mes bandome pridaryti bjauriausių rūpesčių tavo motinai, štai kuo mes užsiimame! Mamytė – pirma Prancūzijos policininkė, o vaikėzas – narkomanas.

Ar nesupranti, kad žiniasklaida praris tave nekramčiusi?

Alisė išpučia skruostus ir pūsteli. Baltieji milteliai pasklinda debesiu, ir Simonas bando juos gelbėti, tiesdamas rankas.

– Trūksta tik žvakučių, o širdingumo per akis! Smagaus negimtadienio, vištagalvi!

– Ar išprotėjai, liaukis!

Alisės ranka stambiu planu, ir vaizdas susiūbuoja, įamžindamas ratu skriejančią realybę.

– Ei tu, kekše! Atiduok! – įsiutusi klykia kažkokia mergina. – Netikėk ja, Simonai. Kaipgi paslėpsi kamerą akiniuose?

– O ar čia – ne įrašymo aparatas? – savo ruožtu šaukia Alisė. – Jis buvo pritvirtintas jai ant nugaros, po švarku.

Vaizdas vėl išryškėja. Kamera rodo nustėrusį Simoną ir labai panašią į originalią Madoną glotniais šviesiais plaukais ir raudonu švarku ant juodo latekso apdaro. Madona puola prie objektyvo. Regėjimo lauke šmėsteli ranka. Mikrofonas pagauna skambų pliaukštelėjimą. Britnė ką tik skėlė kolegei smagų antausį, ir ta brinktelėjo aukštielninka. Kamera filmuoja įsiutusį jos veidą, paskui sukasi apie savo ašį, parodo duris, koridorių labirintą. Vaizdas trūkčiodamas skriete skriejo. Su akiniais ant nosies Alisė raito kulnus.

Ji iššoka į erdvią salę, skverbiasi pro įsisiautėjusią šokėjų minią, besitampančią pagal griaudinčią elektroninę muziką.

Ant stalo priešais rūbinę įsitaisiusi trumpai kirpta brunetė su korsažu ir blizgučiais nusagstytais šortais. Mušdama taktą dailiomis sukryžiuotomis kojytėmis, ji rūko. Šypsosi Alisei, susidomėjusi ją apžiūrinėja.

– Prašom mano apsiaustą! Ana tą, dirbtinį leopardą.

– Mano vardas Marina, o tavo? – klausia rūbininkė, stumdydama pakabas.

– Alisė.

– Tavo veidas man matytas, bet su tais dideliais Nanos Muskuri stiliaus akiniais...

– Atleisk, bet man tikrai reikia eiti.

– Gaila, še, štai tavo žvėris.

– Ačiū, Marina!

– Tikiuosi, iki kito karto. Aš „Kiklopo" Kolegijos gatvėje barmenė.

Kadras keičiasi. Kamera filmuoja du žaliūkus, stypsančius prieš raudoną it kraujas užuolaidą.

– O aš – inženiu iš Katastrofos gatvės, sudiev, Marina, – pro dantis košia Alisė.

Ji ryžtingu žingsniu traukia prie apsauginių. Šie praskleidžia skaisčiai raudonas draperijas, atsisveikina pritariamu „iki pasimatymo, panele". Alisė strimagalviais nusirita to apleisto ar statomo pastato laiptais per kelis aukštus, atsiduria gūdžiame miesto peizaže. Sandėliai nuleistomis metalinėmis užuolaidomis, neveikianti degalinė. Alisė leidžiasi tekinom, žingsniai aidi tuščioje gatvėje, ji vis trūksmingiau šniokštuoja. Kelis sykius grįžteli. Siluetas, persilen-

kęs pro langą pastato viršuje. Vyro riksmas. Alisė dumia kažkokia gatvele, paskui kita. Sankryža, raudona šviesa, ji skuba pro brezentu dengtą karuselę.

Tiesiai priešais ją – taksi stotelė, ten stovi automobilis. Kamera filmuoja snūduriuojantį vairuotoją, Alisės ranką, barbenančią į langelį. Langelis nusileidžia, lydimas afrikietiškos muzikos. Alisė nurodo Šv. Felicijono ligoninės adresą. Spragteli durelių užraktas, ji sėda į vidų. Į taktą žybčiojantiems neonams ir muzikai, skvarbiai ir liūdnai, pro šalį bėga nepažįstamo priemiesčio gatvės. Tiltas virš žiedinio aplinkkelio. Automobilių žibintų šviesos, susiliejančios į ilgus, tviskančius ruožus. Taksi įvažiuoja į Paryžių.

Ji užsimoka, išlipa, pasuka Greitosios pagalbos skyriaus link, registratūroje teiraujasi slaugytojo Diego Karlio. Mergina atsako, kad jis operacinėje, reikia palaukti. Kamera filmuoja koridorių iš sėdinčios moters žvilgsnio aukščio, jos kvėpavimas po truputį rimsta. Šmėžuoja balti, žali chalatai, keletas išvargusių, romių veidų. Pokalbių nuotrupos. Kažkoks bildesys. Prasiveria dvivėrės durys, pasirodo neštuvai su sužeistuoju, juos tempia Diegas Karlis su kolega. Kamera kyla, nukrypsta į sudirgusį jo veidą.

– Ką tu čia veiki?!

– Man reikia su tavim pasikalbėti, Diegai...

– Dėl Dievo, Alise, juk matai, kad dirbu!

Kamera vis dar nukreipta į duris, už kurių dingo slaugytojai su neštuvais. Vėl koridorius. Neono

apšviesta kavinė. Prislopintas televizoriaus garsas ir Adamas Nonas, įsitaisęs ant kėdės su šluota tarp kelių.

– Adamai!

Jis šypsosi. Gera, dosnia šypsena. Alisė prieina prie Adamo; jos ranka kyla prie akinių-kameros. Matyti tik pilkos grindys ir valytojo batai.

– Išsaugok man visa tai, Adamai. Ir prižadėk niekad niekam apie tai nepasakoti! Niekada, girdi?

Tai paskutinė Alisės Bonen frazė – paskui stoja kurčia Adamo Nono kišenės tyla.

– Na ir atrodote! – šūktelėjo Viktoras Maso. – Iš per didelio džiaugsmo, o gal iš praskydusios nevilties?

– Nei viena, nei antra, – atsakė Ingrida. – Greičiau vėžlio, ką tik kirtusio finišo stulpelį, sindromas.

– Atrodo, sakoma *liniją*, Ingrida, – automatiškai tarstelėjo Diegas.

– Kaip nori. Mes judėjome mažais žingsneliais, bet vis dėlto esame pridusę ir šiek tiek apsvaigę. Ar ne, Lola?

Bent kartą Lola nebežinojo, ką atsakyti, tad mostelėjo į ekraną. Viktoras Maso teišvydo sustingusį, visiškai nepatrauklų kadrą: reikėjo būti įšventintuoju, kad įvertintum Adamo Nono kišenės gelmių subtilumus.

– Lola bando jums pasakyti, – paaiškino Ingrida Viktorui ir Frambuazai, – kad tiesa buvo mums panosėje nuo pat pradžių. Tik pernelyg stambiu planu, kad ją įžiūrėtume.

Viktoro ir Frambuazos akys suapvalėjo kaip jų karpių *koi*.

– Ingrida bando jums paaiškinti, – įsiterpė Diegas, – kad daugelis dalykų priklauso nuo to, kaip į juos pažiūrėsi.

– O kai be saiko ryji vaizdus, nebelabai suvoki, kas turi prasmę, – pagaliau pridūrė Lola.

– Manau, eisime išgerti dar kavos, a, Frambuaza? Grįšime, kai ta lunatikų trijulė bus baigusi sapnuoti pravira burna ir atmerktomis akimis. Nagi, paskui mane, mieloji.

Tačiau Viktoras Maso juokavo – iš tikrųjų jis atrodė labai susidomėjęs vėžlių lenktynių finišu. Na, o Diegas į visas puses sukinėjo akinius, juodą keturkampę dėžutę ir laidų pluoštą.

– Kamera ir mikrofonas, ne didesni už sagą! Viskas sujungta su įrašymo aparatu ir įrašinėjama į mažutę kasetę. Nieko sau įrangėlė, tikrai verta ne mažiau penkių tūkstančių eurų!

– Galiu lažintis, iš ko tik norite, kad kamerą laikė ir Žiulį įkūnijo Mirej, – vėl prabilo Lola. – O Žiulis tuo metu buvo numeryje ir kurstė Alisę iššokti. Prigirdęs ją šampanu su ketaminu, kad privarytų iki reikiamos būklės.

Visų dėmesys nukrypo į ją.

– Žiulis paėmė interviu iš durininko prieš pat apsikeisdamas vaidmeniu su Mirej, – toliau dėstė Ingrida. – Ji, matyt, vilkėjo tokį pat reperio kostiumą, kaip jis, ir – kodėl ne? – buvo prisiklijavusi dirbtinę barzdą... Visa kita – aukštas ūgis, aktorės

talentas – padarė savo. Niekam nė netoptelėjo įdėmiai jos apžiūrėti. Liudininkai buvo gerokai per daug įbauginti.

– Kur jau ne! – tarstelėjo Viktoras Maso.

– Lieka vienas klausimas, – susimąsčiusi pridūrė Lola. – Kaip Žiulis Parizi įsigudrino įsmukti į 3406 numerį *piko valandą* sporto klube, be rakto ir nepastebėtas?

– Kartais svarstau, ar ne geriau mano įnamių nei gyvųjų draugija, – vėl prašneko Viktoras Maso.

– Oi, – maloniai atsiliepė Frambuaza, – nereikia perlenkti, šefe.

43

Lola nusprendė įteikti Sodo Nykštukui dovaną – tiek pat prašmatnią, kiek nuodingą. Dovaną, kurios kilmės jis amžinai dėsis nenutuokiąs. Ji paprašė Diegą nukopijuoti vaizdo įrašą, kurį būtų galima pavadinti „Simono negimtadienis“, ir susitarė su leitenantu Bartelmi, jog tai taps pagrindiniu daiktiniu įrodymu Alisės Bonen byloje. Paskui leido įstatymo ir „Paukštidės“ atstovams dirbti savo gražųjį realybės agentų darbą. Komisaras Grusė asmeniškai dalyvavo suimant Žiulį Parizi ir Mirej Kost. Meilužiai buvo bute, kurį Kost išsinuomojo už Parizi honorarą. Žiulį už daugiau negu padorią algą buvo pasamdęs kanalas „TV Europa“. Vis dėlto jis mėtė pėdas, ir toliau oficialiai gyvendamas su šeima, stebimas ištikimosios internetinio vaizdo kameros.

Lola Žost sėdėjo prie stalo „Gražuolėse“ su Ingrida Dizel ir Žeromu Bartelmi, pasakojančiu joms apie paskutinius apklausos rezultatus. Paliovusi viską energingai neigti porelė griebėsi kitos strategijos. Žiulis neneigė prasimanęs tariamą klientą ir įbėręs į šampaną narkotikų. Kad padėtų Mirej Kost atkeršyti Alisei Bonen, kraupiu apsvaiginimu įvarydamas jai mirtiną baimę.

– Jis tvirtina nekėlęs kojos į tą kambarį.

– Tai iš kur Alisė gavo šampaną? – paklausė Lola.

– Žiulis esą įdavęs jį vestibiulyje prieš jai kylant į viršų. Nuo Marešalio.

O dėl viso kito Kost ir Parizi ir toliau laikąsi savo. Tas duetas saikstąsis anaiptol neketinęs žudyti Alisės Bonen, kurstydamas ją iššokti iš trisdešimt ketvirto „Astor Majo" aukšto. Pasak porelės, viešbutis pasirinktas ne dėl stulbinamo aukščio, o dėl to, kad Alisė čia jau dirbusi. Mirej neigianti buvusi įvykio vietoje. Juolab persirengusi Žiuliu. Užtat jis pripažįstąs atpažinęs Alisę tą pat akimirką, kai ši žengusi per palangę. Ir neneigiąs visiškai sąmoningai nufilmavęs jos žūtį. Kadangi „buvę per vėlu ją sulaikyti", Žiulis nusprendęs susukti filmą ir užkalti pinigų.

– Vakar Sodo Nykštukas suvokė, kad jau kuris laikas sėdi ant parako statinės, – pridūrė Bartelmi. – Ir taikosi kuo greičiau perduoti ją Kriminaliniam skyriui.

– Žiulis jam papasakojo apie Rolaną Montoberą?

– Tikrai taip, šefe. Grusė pagaliau susigriebė, kad Plesi-Ponto sūnus įklimpęs ne tik į seną kvaišalų istoriją, bet ir į *savižudybę,* labai masinančią žiniasklaidos priemones. Jis ką tik suprato, kad Kost ir Parizi taikosi išgarsėti. Dar niekad nesu matęs tokių tipų! Žiulis turėjo įžūlumo man prisipažinti, jog ketina leisti sau pasisamdyti labiausiai šiuo metu žiniasklaidos išgarsintą advokatą. Jis planuoja susiieškoti kokį nors literatūrinį „negrą",

kad šis parašytų romaną apie jo aistrą Mirej, *priverstai* įsivelti į šantažą, kurio taikinys – kandidatės į prezidentus sūnus. Galvoja ir apie scenarijų, kurį parduotų kinui.

– Tai kvepia ministrės atsistatydinimu, – tarstelėjo Lola.

– Ir nesėkme rinkimuose? – pasidomėjo Ingrida.

– Nebūtinai. Geras skandalas ir keletas mėnesių viešumos dar niekada nėra sukliudę jokiam politikui vėl iškilti, – ir kreipėsi į Bartelmi: – Žodžiu, tas žavusis duetas ketina atsipirkti kaltinimu ne žmogžudyste, o pagalbos nesuteikimu žmogui, patekusiam į pavojų?

– Atrodo, taip. Ir, beje, jie toliau kaip įmanydami kaltina Montoberą. Mirej sako, kad jis buvęs apsėstas pro langą iššokusio tėvo mirties.

– Dedu galvą, jog Mirej įkalbėjo Žiulį padėti jai sudoroti Alisę, – pareiškė Lola. – Ir reikiamu metu pakeitė jį, taip suteikdama jam geležinį alibi. Kam būtų galėję šauti į galvą, kad operatorius iš tikrųjų jau nebe už savo kameros, bet kitoje pusėje? Per savo darbo metus esu mačiusi nemažai neapykantos, bet ta, kurią Mirej jautė Alisei, stačiai neaprėpiama. Ji pavydėjo jai. Jos gaivumo, jausmingumo, gebėjimo mylėti. Svarus antausis pavertė tą pavydą tikru degiuoju mišiniu. Alisė išdrįso sviesti savo panieką jai į veidą. Ji puikiai žinojo, kad Mirej painiojasi į tai ne dėl Rolano Montobero, kad taikosi pranokti savo bosą. Nudžiovusi vaizdo įrašą Alisė pavogė Mirej svajonę apie didybę.

– Prisimeni, kaip į Bretanę prisistatė Avinjonas ir Orleanas? – paklausė Ingrida.

Lola linktelėjo.

– Niekada nebūčiau pagalvojusi, kad tai ji nurodė jiems Montobero slėptuvę.

– Aš taip pat, Ingrida. Ir vis dėlto tai logiška. Be Lebutė poros, vien Mirej Kost žinojo, kad jis slapstosi Žigo saloje.

– Sena Rolano širdis, sutrypta jaunos merginos. Kaip jaudinama!

– Reikia pasakyti, ji pasiutusi aktorė. Aš patikėjau jos numeriu Trobono kokteilyje. Jauna romantike, padedančia pabėgti senam meilužiui, kuris jos nevertas. Mitriai sugebėjo jį įduoti, apsimesdama tikinti jo nekaltumu.

– Mes vos naiviai nepatikėjome tuo bjauriu Alisės portretu, kurį ji mums nutapė.

– Blogiausia, kad jiems gali pasisekti, – vėl prabilo Bartelmi. – Juk iš esmės mūsų rankose nėra nieko konkretaus. Ir, beje, Žiulis turi savo teoriją apie realybę. Jis tvirtina, kad nūnai žmonės, trokštantys valdžios, turį gebėti ją modeliuoti. Nėra nieko, išskyrus tai, ką sukuri. O mažytė mano taip pat, kaip jis.

– Žiuliu dėta, aš tuo nepasikliaučiau, – pareiškė Ingrida. – Rolanas Montoberas taip pat įsivaizdavo, kad Mirej Kost viskas atrodo taip, kaip jam. Mano galva, ji turi savą realybės sampratą. Ir prilygstančią jos *ego*.

Pasirodė Chadidža su desertais. Bartelmi ir Lola buvo užsisakę kremo su karčiųjų migdolų pieneliu, Ingrida – vyšnių pyrago. Ingrida klausiamai pažvelgė į Lolą, ir ši nežymiu mostu leido jai paragauti jos kremo. Vyno likučius iš grafino Lola susipylė į savo taurę. Per pietus Ingrida niekad negerdavo alkoholio, o Bartelmi reikėjo grįžti į komisariatą šviesia galva – jo laukė paskutinis raundas su ta pragaro porele prieš perduodant juos Orfevro krantinei.

– Aš dar netariau paskutinio žodžio! – pareiškė Lola. – Nueisiu į Kriminalinį skyrių pas Seržą Klemanti ir pateiksiu jam mūsų amuniciją.

– Ar galiu eiti drauge? – paklausė Ingrida.

Lola pasiuntė jai supratingą šypseną.

– Juos pražudys aistra detalėms. Norėdami viską suversti Montoberui, jie pabandė įlįsti į jo kailį. Toks gėlių mylėtojas, kaip jis, galėtų pasirūpinti gėlėmis, taip pat šampanu, sausainiukais, prabangių putų vonia. Kvailystė. Montoberas gyveno spartietiškai, jis svajojo atgauti savo šeimos rūmų šaltį, vėją, lietų, žuvėdrų klyksmus, vaizdą į smėlėtą plynę, atvirą jūrą. Mirej Kost supainiojo savo svajones su budistų vienuolio svajomis. Klientų prabanga mušė jai į galvą.

– O be to, ji panoro sumaišyti tikrovę su pramanu, – atsiliepė Ingrida. – Subtili technika. Vokiečio prezidento-generalinio direktoriaus ir narkomano istorija buvo tikra, bet joje dalyvavo tik Mirej.

– Ji net pasistengė Montobero užrašų knygelėje įrašyti Diego numerį. Kad įpirštų mintį, jog jis skambinęs slaugytojui iš viešbučio į namus. Na ir pasistengė!

– Kai susimąstai, ar ne geriau dumblių negu prabangių putų vonios? Paprasčiau ir sveikiau.

– Iš kur gali žinoti, jei niekada nebandei?

– Iš tikrųjų. O jei grįžtume į Smaragdo pakrantę?

– Po apsilankymo komisaro Klemanti kontoroje turiu mums kitų planų, mergužėle. Ir žinok, bent kartą tu žiūri nei ganėtinai plačiai, nei ganėtinai toli.

Palikusios Idabašio metro stotį, netoliese kurios buvo įsikūręs Lolos sūnus, jos be didelio vargo naršė po Tokijo centrą – tai traukiniu, tai metro. Kadaise Ingrida Japonijoje praleido keletą metų, ir drauge su japonų kalbos nuotrupomis atgijo ir jos refleksai bei įgūdžiai. Ji visur vadovavo – nuo prisikimšusių Šibujos ar Šindžjuku gatvių iki kaimiškos Janakos ar Ueno gatvelių ramybės. Sakuros jų nesulaukė. Šaligatvius ir alėjas margino nesuskaičiuojama daugybė rausvų kauburėlių; paskutiniai žiedlapiai kabinosi šakelių, tykojami artimiausio vėjo gūsio. Reikėjo traukti į šiaurę.

Jos sėdo į *šinkansen** – jei reikės, važiuos iki Hokaido. Traukinys pravažiavo Sendajų, paskui Hiraidzumį. Kuo toliau, tuo spalvingesnis darėsi

* Greitieji traukiniai Japonijoje.

gamtovaizdis, kol galiausiai suvirpo trapių žiedų grožybe. Jos išlipo Moriokoje, persėdo į Hirosakio traukinį, išsinuomojo kambarį *riokan**. Po ištisos pasivaikščiojimo vyšnių pilname nacionaliniame parke dienos Lola pareiškė nesitverianti džiaugsmu, tačiau mirštanti iš bado. Ingrida nusprendė, kad prieš vakarienę užeigoje būtina užsukti į *onsen***. Nepaaiškino, kas už šio žodžio slypi.

Jos pravėrė medinio namelio duris. Ingrida įspraudė kelis šimtus jenų į paslaptingą įtaisą, neklysdama nuspaudė mygtukus ir gavo du bilietus. Jos praėjo pro žemus vartelius, panašius į metro stoties, paskui joms buvo nurodyta rūbinė. Lola turėjo pripažinti akivaizdų faktą: jos atsidūrė viešojoje pirtyje. Po akimirkos dvejonių ir drovėjimosi ji nutarė stačia galva pulti į naująją beprotišką avantiūrą.

– Nieko čia beprotiško. Japonai jau amžių amžius vaikšto į *onsen*. Vulkaninis vanduo gerai tiek kūnui, tiek dvasiai. Be to – Romoje elkis kaip romėnas.

– Romėnai mėgo orgijas. Tai dar nereiškia, kad turiu nusimesti togą ir šveisti grizlį, ištroškintą zebu taukuose.

– Nusimesk drabužius ir prietarus, Lola. Atsiduok *funiki*.

– O čia kas per žvėris?

* Tradicinis japonų viešbutis.

** Karštieji šaltiniai.

– Aplinka. Tik tiek.

Taigi Lola nusimetė savo apdarus ir prietarus. Moterys stebėjo jas akies krašteliu. Jų smalsumas neišblėso, kai Ingrida stojo pačiu natūraliausiu pavidalu, atidengdama savo perlamutrinę nugarą ir jos plūduriuojantį pasaulį. Amerikietė išliko atsipalaidavusi – tai jau tapo kone firminiu jos ženklu. Paskui paaiškino Lolai žaidimo taisykles. Jos išsimuilina ir kruopščiai nusiskalauja, geriausia – sėdėdamos, paskui pereina į erdvę, atvirą gamtai.

– Ir laimei.

– Liaukis!

– Tikrai, pamatysi!

Lola greitai suprato, kad ji čia ne vienintelė brandi dama, ir ryžosi apsiprausti prie svetimų. Tai buvo tuo paprasčiau, kad nuolatinės lankytojos jau prarado susidomėjimą jų pora. Ji nusekė paskui Ingridą į salę su stikliniu stogu ir bambukų sodu išilgai jos. Tas pasaulis, šnarantis pakuždom vedžiojamais pokalbiais, skendėjo ūke, kuris kilo nuo rūdžių spalvos baseino, iki kraštų sklidino kvapaus vandens. Viešosios pirtys kvepėjo degančiom malkom, juodžemiu, kalnu galybe. Lolai pradėjo patikti *funiki*. Ir taikėsi prie Ingridos žingsnių – ši nužiūrėjo atokų kampelį netoli sodo, vyšnios medžio ir oranžinio dangaus lopinėlio. Ingrida lėtai įbrido į vandenį. Lola pasekė jos pavyzdžiu, įsivaizduodama esanti milžiniškas omaras, tuoj baigsiantis karjerą šiame velnio katile. Bet jos kūnas atsidavė dilgsėjimui, ir ji pasijuto

sėdinti ant akmeninės pakopos, iki kaklo panirusi palaimoje, kurios visai nesitikėjo.

– Būčiau tavęs nepaklausiusi – būčiau padariusi klaidą, – tarė saldžiai rąžydamasi.

Atsakydama Ingrida nusišypsojo.

Vieniša jauna moteris, būrelis įmetėjusių damų, motina su mergaičiuke – Lola tejžvelgė artimiausių kaimynių veidus. Ant vandens plūduriavo trapus luotelis. Ištiesusi ranką, ji sugavo sakuros žiedlapį.

– Ingrida, – pakuždėjo netrukus.

– *Yeah, Lola?*

– Aš žinau, kodėl Žiulis paruošė Alisei putotą, labai putotą vonią.

– Sakyk.

– Numerį užsakė ne Alisė. Mirej. Persirengusi Britne. Paskui vienas raktas buvo perduotas Alisei, taip sakant, nuo Marešalio.

– O Žiulis paėmė kitą.

– Iš tikrųjų. Alisė nė nemanė atidaryti durų savo žudikui.

– Jis jau buvo viduje?

– Netgi vonioje. Po putų kalnu. Ir per daug pravėsusiame vandenyje, kad jai kiltų pagunda išsimaudyti.

– Bet kaip jis kvėpavo?

– Po putomis galima kuo puikiausiai kvėpuoti.

– Manai?

– Blogiausiu atveju jam būtų tekę užgniaužti kvapą tik kokiai minutei. O be to, kurių galų Alisė

būtų gaišusi vonios kambaryje? Ji, matyt, norėjo pasigrožėti reginiu.

– Taigi tikrindama numerį negalėjo jo pastebėti.

– Žiulis buvo atnešęs šampano su narkotikais. Palaukė, kol ketaminas pradės veikti, ir sukurstė Alisę iššokti. Užsitempė drabužius ant šlapio kūno, štai kodėl viešbučio rankšluosčiai liko sausutėliai. Nusileido liftu arba laiptais, lyg išėjęs iš sporto salės. Niekas neatkreipė dėmesio į suplukusį ar iš baseino einantį vaikiną. Tu buvai velniškai įžvalgi, sakydama, kad žudikas galėjo įsimaišyti į sportininkų minią, Ingrida!

– Durininkas pamatė išeinant tą patį sportininką šlapiais plaukais, veikiausiai akinių ar kepurės, o gal ir to, ir ano pakeistu veidu. Jis tebevilkėjo savo „per platų, reperio stiliaus sportinį kostiumą", bet nebebuvo panašus į jauną teleoperatorių.

– Jie buvo per plauką nuo sėkmės.

Jos patylėjo, kol galop Ingrida išlipo ant baseino krašto ir atstatė nugarą vėsiam orui. Lola padarė tą patį ir įvertino temperatūrų skirtumą, odą glamonėjantį vėjelį.

– Ką darome dabar, Ingrida?

– Grįžtam į vandenį, po paraliais! O paskui tu skambini Seržui Klemanti.

– Tavo teisybė. Priešingai negu aš, Seržas – apklausų meistras. Su mano prielaidomis kišenėje jis kalnus nuvers!

Diegas Karlis įsikirto į priekinę laisvą sėdynę, o iškleręs „Air Niugini“ lėktuviūkštis kaip didžiulis nerangus kiras leidosi ant gūbriuoto tako. Antrasis pilotas atsisuko į dešimtį keleivių ir pranešė, kad jie laimingai atvyko į oro uostą. Diegui tas pranešimas pasirodė beprasmis. Lėktuvas ką tik nutūpė pasaulio pakraštyje, neišmatuojamo gylio niekur. Pakilę virš Port Morsbio, jie įveikė kilometrų kilometrus virš vešliai žaliuojančios girios, dumblinų upių vingių, skardingų tarpeklių, neišvydę nė menkiausio takelio, nė menkiausio elektros stulpo. Nuostabus, šiek tiek bauginantis pojūtis. Alisė būtų buvusi sužavėta.

Kadangi jis buvo įsitaisęs priekyje, o išėjimas buvo užpakalinėje dalyje, tai išlipo paskutinis ir išvydo visą kaimą, žiūrintį į išlipančius keleivius, bagažą ir kartonines dėžes su maisto produktais. Tad pasaulio pakraštyje nesi toks jau nuo visų atskirtas. Jų grupę pasitiko viešbučio savininkas Adrianas, kokių šešiasdešimt metų vyras.

Diegas kartu su visais žingsniavo po besileidžiančia saule, nutvieskusia aukščiausių medžių viršūnes. Pakeliui apsilenkė su keliais būreliais papuasų, susispietusių pavakaroti, praėjo pro mažą bažnytėlę skardiniu stogu. Takas tęsėsi dar kokį šimtą metrų; jie peržengė „Tufi Resort“ viešbučio slenkstį. Diegas prisispaudė kuprinę, klausydamas, kaip Adrianas dėsto programą. Mėgėjams – nardymas, iškylos pėsčiomis, žūklė. Kitiems –

maudymasis, stebėjimas, nieko neveikimas. Dar galima eiti pasigrožėti rojaus paukščiais. Daugiau kaip valanda kelio, reikia keltis ketvirtą ryto. Jie atsigėrė vaisių sulčių, ir grupė išsiskirstė.

Jo bungalas buvo su terasa, iš kurios atsiskleidė rausvai violetiniai dangaus ruožai, ugnikalnių keterų linija, stačios juodos įlankų uolos. Mirguliavo sidabrinis jūros užutėkis. Nedidukas uostas. Žvejų ir nardytojų valtelės, pririštos šonas prie šono. Diegas pastatė krepšį ant žemo staliuko, atidarė jį ir išėmė metalinę dėžutę. Išbarstyti Alisės pelenus virš jūros ir įlankų? Ar paaukoti rojaus paukščiams? Jis žvilgtelėjo į laikrodį; Prancūzijoje rytas. Kadangi telefono bungale nebuvo, grįžo į registratūrą pasiskolinti iš Adriano palydovinio ryšio aparato. Trumpai – paprastai ir širdingai – šnektelėjo su Morisu, tarsi jie būtų viename kambaryje. Išjungė telefoną, jausdamas užplūdusią pilnatvę. Morisas pageidavo rojaus paukščių, ir tai buvo geras pasirinkimas.

Diegas grįžo į bungalą, išėjo į terasą, atsisėdo į pintą krėslą. Pagalvojo, kad ties tuo pačiu dienovidiniu, tik už tūkstančių kilometrų, Ingrida ir Lola taip pat mėgaujasi saulėlydžio grožiu.

Išsitraukė iš kišenės pidžino žodynėlį ir ėmė skaityti.

Jauna mergina Alisė, persirengusi garsia dainininke, iškrenta pro prabangaus viešbučio langą ir užsimuša. Nufilmuota žūtis tučtuojau patenka į televizijos eterį. Kas tai – popžvaigždės mirties inscenizacija paaukojant savo gyvybę, nelaimingas atsitikimas ar šaltakraujiškai suplanuota žmogžudystė?
Tai išsiaiškinti ryžtasi neįprastas duetas – Ingrida Dizel, dieną dirbanti masažuotoja, o naktį striptizo šokėja, ir Lola Žost, policijos ekskomisarė, vyno ir poezijos mėgėja. Siekdamos išnarplioti šią painią bylą, Lola ir Ingrida turės prasibrauti į politinių manipuliacijų, aistroms vergaujančių žmonių ir pramogų pasaulio užkulisius.

Viskas, regis, krypo į savižudybę. Ir vis dėlto Ingrida negalėjo užgniaužti silpno balselio, kuždančio jai, kad kažkas čia ne taip. Alisė Bonen vaidino Britnės Spirs antrininkę, vildamasi gauti rimtą vaidmenį. Tai kam žudytis, ir dar taip efektingai? Ir kam užsibarikaduoti savo numeryje, lyg bijotum kažkokio pavojaus, o paskui nedvejojant pulti pro langą? Ir ta prabangi vonia, ir tas sceninis kostiumas, šampanas?

Dominique Sylvain (Dominika Silven, gim. 1957) – garsi prancūzų detektyvų rašytoja. Šiuo metu ji gyvena Tokijuje, yra didelė Haruki Murakami ir Iano Rankino kūrybos gerbėja. Neatsitiktinai į Sylvain detektyvines istorijas įpinama ir japoniško gyvenimo realijų. Sąmojingas, šiuolaikinio pasaulio problemas atspindintis įtempto siužeto romanas *Samurajaus duktė* tęsia pasakojimą apie Ingridą ir Lolą, skaitytojams jau pažįstamas iš romano *Troškimų skersgatvis* („Baltos lankos“, 2009).

www.baltoslankos.lt

ISBN 978-9955-23-451-7

9 789955 234517 >